

**DEPARTAMENTUL DE STUDII PARLAMENTARE ȘI POLITICI UE**  
**DIRECȚIA STUDII ȘI DOCUMENTARE LEGISLATIVĂ**

**ARHITECTURA INSTITUȚIONALĂ A SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT  
ÎN STATE MEMBRE UE**

---

**NOIEMBRIE 2020**

---

**Documentare și sinteză: Laura Robu, consilier parlamentar**

---

*Lucrările elaborate în cadrul Direcției studii și documentare legislativă sunt cu caracter documentar și nu reprezintă punctul de vedere al Camerei Deputaților.*

---

\* Lucrarea poate fi accesată direct pe Intranet la pagina Direcției studii și documentare legislativă.

## CUPRINS

|                                  |           |
|----------------------------------|-----------|
| <b>CONSIDERAȚII GENERALE</b>     | <b>4</b>  |
| <b>SITUAȚIA ÎN ANUMITE STATE</b> | <b>9</b>  |
| <b>AUSTRIA</b>                   | <b>7</b>  |
| <b>BULGARIA</b>                  | <b>14</b> |
| <b>CEHIA</b>                     | <b>16</b> |
| <b>DANEMARCA</b>                 | <b>27</b> |
| <b>ESTONIA</b>                   | <b>32</b> |
| <b>FINLANDA</b>                  | <b>34</b> |
| <b>FRANȚA</b>                    | <b>38</b> |
| <b>GERMANIA</b>                  | <b>46</b> |
| <b>GRECIA</b>                    | <b>53</b> |
| <b>ITALIA</b>                    | <b>57</b> |
| <b>OLANDA</b>                    | <b>62</b> |
| <b>POLONIA</b>                   | <b>65</b> |
| <b>PORTUGALIA</b>                | <b>69</b> |
| <b>SUEDIA</b>                    | <b>71</b> |

## I. Considerații generale

Guvernele din fiecare țară stabilesc cadrul general care le modelează sistemul de învățământ și definește funcționarea acestuia. Ele determină organizarea și structura sistemului (de exemplu, anii de învățământ obligatoriu, vârsta de intrare a elevilor la școală, nivelurile de clasă, cursurile oferite și calificările cadrelor didactice), căruia îi este permis să ofere educație obligatorie (actori publici și / sau privați), ce opțiuni de școli sunt disponibile părinților și elevilor, ce mecanisme există pentru finanțarea educației, obiectivele sale generale, precum și standardele prin care furnizorii sunt responsabili.

Distribuția responsabilităților între diferitele niveluri ale sistemului de învățământ (central sau național, regional, subregional, local sau municipal și nivel școlar) variază în funcție de țări, dar, în general, aspecte legate de planificarea și structura generală (de exemplu, legi și reglementări), alocarea resurselor, cadrul calificărilor, cerințele de acreditare și utilizarea examenelor sau evaluărilor naționale) sunt guvernate de nivelul central, în timp ce deciziile privind organizarea și livrarea instruirii (de exemplu, alegerea manualelor, metodele de predare, evaluarea progresului elevilor) țin mai ales de școli. Deciziile cu privire la angajarea și concedierea personalului, programele salariale și condițiile de muncă sunt de obicei împărțite între școli și autoritățile locale. Alți constituenți importanți ai sistemului, cum ar fi profesorii (prin organizații profesionale și sindicate) și părinții (prin tipuri informale și formale de implicare a părinților, cum ar fi asociațiile de părinți) influențează, de asemenea, politica educațională și furnizarea de servicii. Alinierea dintre diferitele niveluri ale sistemului și părțile interesate este un factor important pentru a ajuta țările să își atingă obiectivele educaționale.

Începând cu anii '80, accentul pus pe acordarea actorilor locali interesați a unei mai mari influențe și control asupra sistemului de învățământ a dus la o presiune sporită pentru o mai mare autonomie școlară și alegerea școlii în dezbaterile politice.

Evaluarea sistemului este un instrument important de guvernare cu implicații politice. Pentru a monitoriza obiectivele învățării studenților și pentru a evalua impactul politicilor educaționale și al conformității școlilor la legi și reglementări, țările folosesc o serie de strategii în grade diferite; acestea includ colectarea datelor (de exemplu, utilizarea indicatorilor educaționali), măsurarea rezultatelor elevilor (obținute prin evaluări sau examene naționale), a inputurilor și proceselor (obținute, de exemplu, din inspecțiile școlare și / sau autoevaluările școlare), precum și ca rezultat al evaluărilor profesorilor și conducerii școlii.

Educația obligatorie are loc în principal în instituțiile publice, dar majoritatea țărilor permit o varietate de furnizori de educație. În fața creșterii oportunităților educaționale, a furnizorilor și a programelor, multe guverne creează noi parteneriate pentru a mobiliza resurse pentru educație. Politicile promovează din ce în ce mai multă rentabilitate printr-o mai mare participare a părților interesate private la finanțarea și furnizarea de servicii educaționale. Școlarizarea privată poate lua una din cele trei forme, și anume: școli private dependente de guvern, școli private independente sau școli la domiciliu. Termenii „dependenți de guvern” și „independenți” se referă doar la gradul de dependență al unei instituții private de finanțarea din surse guvernamentale și nu la gradul de direcție sau

reglementare guvernamentală. Educația la domiciliu implică educația copiilor acasă, de obicei de către părinți sau tutori, și trebuie să îndeplinească cerințele școlare obligatorii.

Cantitatea de resurse (financiare, materiale și umane) alocate educației variază în funcție de țări și, în țări, între școlile publice și private. În timp ce majoritatea învățământului obligatoriu este finanțat din fonduri publice, educația neobligatorie, în special educația timpurie și învățământul terțiar, primesc cea mai mare parte a finanțării din surse private. Școlile publice și private variază, de asemenea, în funcție de diferite reglementări guvernamentale, cum ar fi adoptarea unui curriculum standardizat, utilizarea evaluărilor sau examenelor naționale, permisiunea de a promova religia, angajarea și standardele de certificare pentru personalul școlii și restricțiile privind personalul și mărimea clasei.

Începând cu anii '80, transferul puterii și responsabilității decizionale la nivel local sau școlar a devenit o discuție politică din ce în ce mai importantă, care ghidează reforma școlară în diferite țări. Printre numeroasele decizii pe care sistemele școlare și școlile trebuie să le ia, cele referitoare la programa școlară și la modul în care resursele sunt alocate și gestionate au un impact direct asupra predării și învățării. Susținătorii unei autonomii școlare sporite susțin că jucătorii școlari locali sunt cei mai buni judecători ai nevoilor de învățare ale elevilor lor și ai celei mai eficiente utilizări a resurselor necesare pentru a satisface aceste nevoi. Acordarea libertății școlilor de controlul organismelor administrative superioare ar trebui, prin urmare, să contribuie la îmbunătățirea performanței elevilor. Susținătorii unei mai mari autonomii școlare solicită, de asemenea, beneficii suplimentare în spatele unor astfel de eforturi de descentralizare, cum ar fi birocrația redusă; o mai mare receptivitate la comunitățile locale; și un potențial îmbunătățit pentru inovație. Drept urmare, în unele țări școlile au devenit din ce în ce mai responsabile pentru deciziile curriculare și instructive, precum și pentru gestionarea resurselor financiare și materiale și a personalului. Liderii școlii joacă adesea un rol important pentru sarcinile care au fost delegate la nivelul școlii. Gradul de autonomie acordat școlilor și domeniile pentru care autonomia este acordată școlilor variază de la țară la țară. Deși eforturile de descentralizare atrag o atenție considerabilă în dezbaterile politice, multe țări au consolidat influența autorităților centrale în stabilirea standardelor, programelor și evaluărilor. De exemplu, o slăbire a controlului central asupra „proceselor” și reglementărilor financiare a fost adesea însoțită de un control tot mai mare al „rezultatelor” de către nivelurile centrale ale sistemului. Acest lucru se poate datora unui interes sporit pentru măsurile de responsabilitate care implică evaluări și examinări naționale bazate pe programe sau cadre centralizate. Criticii autonomiei școlare sporite susțin că acordarea unei mai mari libertăți școlilor tinde să politizeze deciziile de personal, să crească inegalitatea între regiuni și să atomizeze standardele<sup>1</sup>.

De la începutul anilor '80, mai multe țări, inclusiv Australia, Canada, Finlanda, Țările de Jos, Suedia și Regatul Unit, s-au angajat în reforme ale sistemului pentru a transfera competențele decizionale la nivel local și școlar. Școlilor li s-a acordat o autonomie sporită în ceea ce privește deciziile privind programele de învățământ și alocarea resurselor financiare și umane. Premisa de bază era că părțile interesate și

---

<sup>1</sup> <https://gpseducation.oecd.org/revieweducationpolicies/#!node=41694&filter=all>

școlile locale erau cele mai bine plasate pentru a înțelege nevoile comunităților locale și ale elevilor și pentru a lua decizii mai bune de alocare a resurselor.

În toate țările OECD (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică), ponderea deciziilor luate la fiecare nivel al guvernului oferă o primă măsură a modului în care sunt sistemele educaționale descentralizate. Mai puțin de o treime din țările și economiile OECD și țările partenere au sisteme în care majoritatea deciziilor sunt luate la nivel central sau de stat, în timp ce deciziile sunt luate mai ales la nivel local sau școlar în aproximativ jumătate. Cu toate acestea, proporția deciziilor luate la nivel local sau școlar variază foarte mult: de la 8% în Turcia la peste 90% în Republica Cehă, Olanda și Scoția. În alte țări, precum Danemarca și Japonia, deciziile sunt distribuite pe mai multe niveluri de guvernare.

Nivelul de luare a deciziilor și gradul de autonomie depind, de asemenea, de tipul sau domeniul deciziilor luate. În medie, în țările și economiile OECD, școlile sau autoritățile locale iau 63% din deciziile legate de organizarea instruirii - dar doar aproximativ 20% sunt luate în deplină autonomie. În Republica Cehă și Țările de Jos, școlile iau toate deciziile cu privire la organizarea instruirii, dar mai ales într-un cadru stabilit de o autoritate superioară. Deciziile privind planificarea și structurile, precum și gestionarea personalului, tind să fie mai centralizate - în medie, aproximativ 50% din deciziile de planificare și structură și 35% din deciziile de gestionare a personalului sunt luate la nivel central sau de stat.

Pe măsură ce școlile au devenit mai autonome, autorităților centrale li s-a acordat, de asemenea, un rol mai mare în determinarea standardelor, a programelor și a evaluărilor, consolidând astfel mecanismele de responsabilizare a școlilor pentru rezultatele lor. În sistemul public secundar inferior, doar aproximativ o treime din deciziile luate la nivelul școlii sau la nivel local sunt luate în deplină autonomie, în timp ce aproximativ două treimi dintre acestea sunt luate într-un cadru stabilit de autoritățile superioare. Rolul autorităților centrale este de a asigura un sistem educațional responsabil și echitabil, mai ales atunci când o autonomie școlară mai mare este combinată cu alegerea liberă a părinților în locul școlilor. Mai multe sisteme, cum ar fi comunitatea flamandă din Belgia, Suedia și Regatul Unit, au promovat alegerea școlară liberă combinată cu o autonomie mai mare. Astfel de politici sunt menite să permită părinților să-și trimită copilul la școala la alegere, fie în sistemul de învățământ public, fie în cel privat. Autonomia școlii și alegerea părinților ar putea depăși nepotrivirile dintre oferta și cererea de educație în rândul părinților, ar spori concurența între școli și, prin urmare, ar putea stimula inovația.

Diverse părți interesate pot fi implicate în deciziile luate la nivelul școlii. Directorii de școală sunt adesea văzuți ca autoritatea responsabilă de dezvoltarea și managementul școlii, asigurând conexiunea între profesori, părinți și nivelurile superioare ale sistemului de învățământ. Cu toate acestea, asigurarea unei educații de înaltă calitate necesită colaborare și partajarea deciziilor între părțile interesate. Construirea responsabilităților comune între profesori și directorii de școală depinde în mare măsură de capacitatea și disponibilitatea celor din urmă de a acorda profesorilor puterea de a lua decizii. Depinde, de asemenea, de formarea adecvată dezvoltată pentru directorii de școală și profesori pentru a le oferi instrumentele de care au nevoie pentru a-și asuma

responsabilitățile sporite. În toate țările OCDE, doar Letonia, Portugalia, Suedia și Turcia au legislație care impune cadrelor didactice să fie implicate în școală sau alte activități de management.

Legătura dintre autonomia școlară și performanța elevilor a fost larg discutată. În special, atunci când este combinată cu mecanisme puternice de responsabilitate, autonomia școlii în alocarea resurselor este asociată cu o performanță mai bună a elevilor. O autonomie mai mare schimbă rolurile părților interesate din domeniul educației. Școlile au un control mai mare asupra utilizării resurselor și, prin urmare, se confruntă cu o cerere mai mare de rezultate. Mai exact, conducătorii școlii și profesorii au trebuit să-și asume din ce în ce mai mult un set exigent de roluri, inclusiv managementul resurselor financiare și umane și leadership pentru învățare<sup>2</sup>.

## I. Situația în anumite state membre ale Uniunii Europene

### AUSTRIA

Legea fundamentală privind drepturile generale ale cetățenilor 1867<sup>3</sup> și Convenția europeană privind protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale<sup>4</sup>, inclusiv primul protocol, guvernează drepturile fundamentale de educație ale persoanelor, precum drepturile omului, egalitatea și libertatea știința și predarea ei (articolul 17). Dispozițiile din Tratatul de stat de la St. Germain (1919) și Tratatul de stat de la Viena (1955)<sup>5</sup> privesc în principal drepturile minorităților lingvistice (grupurile etnice) pentru educație.

Principiile privind educarea copiilor la grădiniță sunt stabilite în legile provinciilor respective. În general, își propun să promoveze copiii ca ființe umane întregi, fără nicio presiune de performanță. Alte obiective educaționale includ contribuția la pregătirea copiilor pentru școală prin promovarea dezvoltării lor sociale, emoționale, motorii, lingvistice și cognitive. Baza sectoarelor educației este asigurată de „planul cadru educațional trans-provincial”<sup>6</sup> elaborat de toate provinciile împreună în 2009. Grădinițele sunt finanțate în mare parte de municipalități. Pentru a acoperi cererea ridicată de facilități de îngrijire a copiilor, din 2008, Guvernul federal, prin așa-numita „finanțare inițială”, finanțează din ce în ce mai mult educația instituțională, elementară a copiilor și îngrijirea copiilor (acorduri în temeiul art. 15a din Constituție).

<sup>2</sup> <https://www.oecd-ilibrary.org/docserver/e14575d5-en.pdf?expires=1606127432&id=id&accname=guest&checksum=6D9E56507C45378B48CD65DFDD9D07AF>

<sup>3</sup> [https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Erv&Dokumentnummer=ERV\\_1930\\_1](https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Erv&Dokumentnummer=ERV_1930_1)

<sup>4</sup> <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10000308>

<sup>5</sup> <https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%20217/v217.pdf>

<sup>6</sup> [https://search.obvsg.at/prim-explore/fulldisplay?docid=OBV\\_alma71394945820003331&context=L&vid=OBV&lang=de\\_DE](https://search.obvsg.at/prim-explore/fulldisplay?docid=OBV_alma71394945820003331&context=L&vid=OBV&lang=de_DE)

Articolul 14 din Legea constituțională federală austriacă<sup>7</sup> descrie valorile de bază ale învățământului școlar din Austria. Acestea sunt democrația, umanitatea, solidaritatea, pacea și dreptatea și, de asemenea, deschiderea și toleranța față de toată lumea, indiferent de rasă, statut social și situație financiară. Tinerii trebuie încurajați să aibă o minte deschisă față de alte persoane și alte idei și să devină capabili să participe la viața culturală și economică din Austria, Europa și lume. Elevii, părinții și profesorii trebuie să lucreze împreună ca parteneri. Conform Legii privind organizarea școlii din 25 iulie 1962<sup>8</sup> „va fi sarcina școlii austriece să încurajeze dezvoltarea talentelor și potențialelor abilități ale tinerilor în conformitate cu valorile etice, religioase și sociale și aprecierea a ceea ce este adevărat, bine și frumos, oferindu-le o educație corespunzătoare cursurilor de studii. Aceasta va oferi tinerilor cunoștințele și abilitățile necesare pentru viața și ocupațiile viitoare și îi va instrui să dobândească cunoștințe din proprie inițiativă”. În clasă trebuie luate în considerare următoarele principii educaționale (Decretul fundamental din 2009 al Ministerului Federal al Educației, Artei și Culturii<sup>9</sup>):

- creativitate și interdisciplinaritate
- promovarea elevilor în întreaga lor personalitate („educație holistică”, „învățare holistică”)
- profesorii ca promotori și susținători ai elevilor
- utilizarea tehnologiilor digitale și promovarea competenței media

Sistemul legislativ austriac garantează accesul general la școlile publice fără distincție de naștere, sex, rasă, statut, clasă, limbă sau religie. În schimb, școlile din sectorul privat pot selecta elevii în funcție de religie, limbă sau sex, deși o astfel de selecție este rar aplicată. În Austria sunt nouă ani de școlarizare obligatorie. Pentru a îmbunătăți oportunitățile tinerilor în viața profesională, la 1 iulie 2016 obligația de educație și formare a intrat în vigoare pentru toți tinerii până la împlinirea vârstei de 18 ani (Legea privind formarea obligatorie - Educație și formare până la 18 ani). Nu reprezintă o extensie a școlii obligatorii, deoarece tinerii pot alege și un program de educație și formare profesională (VET), de ex. formare ucenicie. În Austria, educația și formarea profesională au o importanță foarte mare. Aproximativ 75% dintre tinerii din clasa a X-a se află într-un program VET (formare de ucenicie și, de asemenea, școală pentru învățământul profesional mediu și colegiu pentru învățământul profesional superior)<sup>10</sup>.

În Austria, învățământul superior are loc în universități, universități private, universități de științe aplicate și colegii universitare de formare a profesorilor. Toate acestea sunt sub responsabilitatea Ministerului Federal al Educației, Științei și Cercetării. Pentru a proiecta zona de învățământ superior austriac, în special pentru a promova cooperarea între instituțiile de învățământ superior și pentru a utiliza eficient resursele, a fost elaborat un plan comun de învățământ superior în 2011. Acest plan de învățământ superior este utilizat ca bază pentru universitățile de dezvoltare a științelor aplicate ca plan de finanțare și de dezvoltare universitară la nivel național. Un consiliu consultativ

<sup>7</sup> <https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Dokumentnummer=NOR40154560>

<sup>8</sup> <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10009265>

<sup>9</sup> [https://www.bmbwf.gv.at/Themen/schule/schulrecht/rs/1997-2017/2009\\_15.html](https://www.bmbwf.gv.at/Themen/schule/schulrecht/rs/1997-2017/2009_15.html)

<sup>10</sup> [http://www.unesco.org/education/edurights/media/resources/file/UNESCO\\_Database\\_Country\\_Profile\\_Austria\\_-\\_Beilage\(3\).pdf](http://www.unesco.org/education/edurights/media/resources/file/UNESCO_Database_Country_Profile_Austria_-_Beilage(3).pdf)

pentru învățământul superior sprijină ministrul federal al științei, cercetării și economiei în calitate de consultant. Comitetul consultativ pentru învățământul superior include membri ai Ministerului Federal al Educației, Științei și Cercetării, precum și reprezentanți ai unităților de învățământ superior. Accesul la o instituție de învățământ superior se acordă practic prin dovedirea calificării de admitere în învățământul superior (de exemplu, sub forma unui certificat de înmatriculare, a unui certificat de înmatriculare și a unei diplome, a uceniciei cu schema de certificat de înmatriculare (Berufsreifeprüfung) sau a unor calificări echivalente obținute în străinătate. Pentru un program de licență la o universitate de științe aplicate, o calificare profesională relevantă poate fi, de asemenea, recunoscută ca o cerință de acces. Pentru o serie de programe de studii există, de asemenea, cerințe de acces speciale.

Sarcinile, organizarea, precum și drepturile și obligațiile universităților publice sunt reglementate în Legea federală privind organizarea universităților și studiilor sau Legea Universităților din 2002 (UG 2002)<sup>11</sup>. Organizarea universităților private este stipulată în Legea federală privind universitățile private (PUG)<sup>12</sup>. Universitățile au sarcina de a continua cercetarea și predarea academică și, prin urmare, de a contribui la rezolvarea problemelor rasei umane și la dezvoltarea societății și a mediului. Ele sunt libere să-și desfășoare activitatea așa cum aleg. Finanțarea universităților publice este reglementată printr-un contract cu Federația („acord de performanță”). Baza acestui lucru este asigurată de un plan de dezvoltare care trebuie prezentat de fiecare universitate. Universitățile private nu sunt finanțate de Federație, ci mai degrabă de furnizori privați. Practic în Austria există acces gratuit la universități. Datorită numărului mare de solicitanți pentru anumite discipline, de ex. medicina umană sau pentru a determina adecvarea (în special pentru programele artistice), există examene de admitere susținute în unele programe de studiu. La universitățile publice, studenții din țările UE sau CEE nu plătesc practic taxe de școlarizare pentru durata de studiu regulată respectivă, plus o perioadă de toleranță. Cei din alte țări plătesc o contribuție de aproximativ 700 EUR pe semestru, dar multe reglementări speciale se aplică aici. Universitățile private pot percepe taxe pentru programele lor de studiu și pot stabili singure suma. La începutul fiecărui an universitar, fiecare student (inclusiv la universitățile de științe aplicate și la colegiile universitare de formare a profesorilor) trebuie să plătească o mică contribuție obligatorie la Uniunea Națională a Studenților din Austria<sup>13</sup>.

Furnizorii de programe de studii în științe aplicate sunt supuse Legii privind universitățile de studii în științe aplicate<sup>14</sup>. Aceasta stipulează că universitățile cu programe de studii în științe aplicate trebuie să ofere educație și formare profesională la nivel de învățământ superior, fondată academic și orientată spre practică. Aici trebuie să țină cont de școlile academice de gândire și metode, se aplică principiul libertății academice. Universitățile de științe aplicate pot fi înființate atât de Federație, cât și de

<sup>11</sup> [https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Erv&Dokumentnummer=ERV\\_2002\\_1\\_120](https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Erv&Dokumentnummer=ERV_2002_1_120)

<sup>12</sup> [https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?ResultFunctionToken=86489f45-ffa4-4a8d-a672-1b06a8922214&Position=1&SkipToDocumentPage=True&Abfrage=Erv&Titel=&Quelle=&ImRisSeitVonDatum=&ImRisSeitBisDatum=&ImRisSeit=Undefined&ResultPageSize=100&Suchworte=private+universities+act&Dokumentnummer=ERV\\_2011\\_1\\_74\\_a](https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?ResultFunctionToken=86489f45-ffa4-4a8d-a672-1b06a8922214&Position=1&SkipToDocumentPage=True&Abfrage=Erv&Titel=&Quelle=&ImRisSeitVonDatum=&ImRisSeitBisDatum=&ImRisSeit=Undefined&ResultPageSize=100&Suchworte=private+universities+act&Dokumentnummer=ERV_2011_1_74_a)

<sup>13</sup> <https://www.oeh.ac.at/en>

<sup>14</sup> [https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Erv&Dokumentnummer=ERV\\_1993\\_340](https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Erv&Dokumentnummer=ERV_1993_340)

persoane juridice de drept public. Federația finanțează într-o oarecare măsură universitățile de științe aplicate prin finanțarea locurilor de studiu. Alte surse de finanțare pot fi provinciile, municipalitățile, reprezentările de interese, companiile sau furnizorul (dacă acest lucru nu corespunde cu organismele / unitățile menționate). Admiterea la universități de științe aplicate este reglementată de examenele de admitere, de obicei acestea cuprind aplicații scrise, teste și interviuri de admitere. Universitățile de științe aplicate au dreptul să perceapă o taxă de școlarizare (360 EUR / semestru) de la toți studenții.

Colegiile universitare de formare a profesorilor se bazează pe Legea federală privind organizarea colegiilor universitare de formare a profesorilor (HG 2005)<sup>15</sup>. Conform standardelor internaționale în cercetare și predare, acestea oferă profesorilor și persoanelor din domeniile ocupaționale pedagogice educație și formare inițială, și continuă și, de asemenea, consiliază și sprijină instituțiile de învățământ în dezvoltarea calității acestora. În anumite domenii, aceștia lucrează împreună cu universitățile. Finanțarea colegiilor universitare de formare a cadrelor didactice se negociază între rectoratul respectiv și Ministerul Federal Austriac al Educației, Științei și Cercetării. Accesul la colegiile universitare de formare a profesorilor este, la fel ca în universitățile publice, practic gratuit pentru studenții din țările UE și CEE. Toate celelalte plătesc o contribuție de aproximativ 360 EUR pe semestru.

Legea federală privind finanțarea educației adulților și a bibliotecilor publice din fonduri federale din 1973<sup>16</sup> este, până în prezent, cea mai importantă lege în domeniul educației și formării adulților. Aceasta prevede că Federația finanțează educația și formarea profesională a adulților non-profit, precum și instituțiile corespunzătoare din Austria. Ministerul Federal al Educației, Științei și Cercetării este responsabil de executare. Educația și formarea adulților este un domeniu larg în Austria și variază de la dobândirea de calificări de către adulți până la educația și formarea profesională continuă și dezvoltarea personală. Educația și formarea adulților face parte din învățarea pe tot parcursul vieții și le permite oamenilor să reia procesele de educație în funcție de interesele și nevoile lor pe întreaga durată a vieții. Acest lucru este oferit, de exemplu, de instituții (cum ar fi școli, universități), asociații profesionale, Serviciul Public de Ocupare a Forței de Muncă din Austria, parteneri sociali, organizații non-profit sau religioase, precum și întreprinderi comerciale. Unele dintre acestea - în special partenerii sociali și Biserica Romano-Catolică - conduc instituții de educație și formare a adulților la nivel municipal. Cele mai mari zece asociații de educație și formare profesională pentru adulți non-profit și-au unit forțele pentru a forma Conferința austriacă a instituțiilor de educație a adulților (KEBÖ)<sup>17</sup>. Pentru a coordona educația și formarea adulților la nivel provincial, pentru a dezvolta strategii și a face schimb de informații și experiențe, instituțiile de educație și formare a adulților din toate provinciile federale și departamentele responsabile ale guvernelor provinciale și-au unit forțele pentru a crea Rețeaua provincială de educație și formare continuă<sup>18</sup>.

<sup>15</sup> <https://www.bildungssystem.at/en/tertiary-education/university-colleges-of-teacher-education/>

<sup>16</sup> [https://www.bmbwf.gv.at/en/Topics/adult\\_education\\_austria.html](https://www.bmbwf.gv.at/en/Topics/adult_education_austria.html)

<sup>17</sup> [https://erwachsenenbildung.at/addon/english\\_overview.php](https://erwachsenenbildung.at/addon/english_overview.php)

<sup>18</sup> <http://www.lnw-weiterbildung.at/index2.asp>

Guvernarea și administrarea întregului sistem de învățământ este împărțită în Austria. Per total, există trei niveluri:

1) nivel federal / central: Ministerul Federal al Educației, Științei și Cercetării<sup>19</sup>. Pentru școli, pe baza Legii privind reforma educației din 2017<sup>20</sup> și a Legii consiliului educațional<sup>21</sup>, începând cu 1.1.2019, consiliile educaționale înființate reprezintă o autoritate comună a federației și provinciilor - își asumă anumite sarcini.

2) nivel provincial (9 provincii și 9 comisii de învățământ)

3) nivel local (municipalități)

#### Educație și îngrijire timpurie (ECEC) (grădinite și creșe)

La nivel federal, Ministerul Federal al Educației, Științei și Cercetării este responsabil de proiectarea politicilor ECEC și de formarea cadrelor didactice ECEC. Guvernele provinciilor sunt responsabile pentru legile grădiniței și creșelor. Au fost create departamente separate în birourile guvernelor provinciilor.

Municipalitățile, bisericile și alți furnizori privați sunt responsabili pentru înființarea și întreținerea grădinițelor și a creșelor. Aproape 60% din facilitățile de îngrijire a copiilor sunt servicii publice.

#### Școli

##### Nivel federal:

Ministerul Federal al Educației, Științei și Cercetării este autoritatea executivă supremă în toate problemele legate de educația școlară. Ministrul federal al educației, științei și cercetării este șeful politic al Ministerului federal al educației, științei și cercetării. Ministerul este organizat după cum urmează<sup>22</sup>:

Diracția executivă

Diracția I - Educație generală, tehnică, profesională și educația adulților

Diracția II - Colegii universitare de formare a cadrelor didactice, gestionarea personalului și întreținerea școlii

Diracția III - Dezvoltarea și monitorizarea educației

Diracția IV - Universități, Universități de Științe Aplicate

Diracția V - Cercetare științifică și relații internaționale

Fiecare direcție este condusă de un director general. Directorii generali sunt funcționari publici, nu numiți politic. Ei rămân în funcție atunci când miniștrii se schimbă. Austria nu are funcționari publici desemnați politic. În conformitate cu dispozițiile Codului serviciilor, directorii generali pot fi numiți pentru un termen definit.

În ceea ce privește școlarizarea, Ministerul Federal este responsabil pentru legislația și executarea (în unele cazuri, împreună cu noua instituție a „consiliului de învățământ”) a tuturor problemelor legate de:

- întregul sistem de învățământ general secundar de nivel superior (10-18 ani, clasele 5-12) și întregul sistem de învățământ tehnic și profesional de nivel mediu și superior (15-19 ani; clasele 9-13);
- curriculum;

<sup>19</sup> <https://www.bmbwf.gv.at/en.html>

<sup>20</sup> [https://www.bmbwf.gv.at/en/Topics/school/krp/2017\\_ed\\_ref.html](https://www.bmbwf.gv.at/en/Topics/school/krp/2017_ed_ref.html)

<sup>21</sup> [https://www.bmbwf.gv.at/en/Topics/school/school\\_syst/boe.html](https://www.bmbwf.gv.at/en/Topics/school/school_syst/boe.html)

<sup>22</sup> <https://www.bmbwf.gv.at/en/Ministry/Organisational-chart.html>

- înființarea structurală a autorităților educaționale;
- școli private;
- educarea și formarea profesorilor;
- subvenții și finanțare.

#### La nivel federal / provincial

Odată cu Legea privind reforma educației din 2017 a existat o reamenajare în ceea ce privește responsabilitățile pentru administrația școlii. Până în prezent, acest lucru a fost realizat la nivel regional de către consiliile regionale de educație. Începând cu 1.1.2019 pentru implementarea legislației școlare și guvernarea sectorului școlar există o singură autoritate, consiliul de învățământ. Este o autoritate comună a Federației și a provinciilor și asigură transparență maximă cu reglementări standardizate pentru toate provinciile.

Consiliul de învățământ este format dintr-un comitet executiv (responsabil în special pentru administrarea personalului și contabilitate) și, de asemenea, serviciul pedagogic (responsabil cu supravegherea școlii). Alocarea resurselor pentru școli se realizează, de asemenea, de către consiliul de învățământ, conform unor criterii definite legal.

Întreținerea clădirilor este susținută de provincii cu subvenții financiare (de exemplu, fonduri de construcție a școlilor de provincie).

Consiliul de învățământ este condus de un director al consiliului de învățământ. În îndeplinirea sarcinilor, este obligat să respecte instrucțiunile Ministerului Federal al Educației, Științei și Cercetării sau ale guvernului provincial respectiv.

#### La nivel regional / local

Legea privind reforma educației din 2017 a adus și schimbări la nivel regional / local. Sub nivelul provincial, au fost înființate 31 de regiuni educaționale. Numărul de regiuni educaționale din provinciile federale este cuprins între 1 și 7 regiuni, în funcție de numărul de elevi și de condițiile topografice. Regiunile educaționale sunt înființate ca sucursale ale consiliilor de învățământ. Din anul școlar 2018/2019, grupurile școlare se pot forma la nivel regional / local<sup>23</sup>.

#### Educație superioară

##### Universități

Învățământul terțiar la universitățile publice, universitățile de științe aplicate și la universitățile private este reglementat de legea federală, deși toate acestea sunt organizate ca organisme autonome. Universitățile sunt supuse supravegherii legale de către ministrul federal al educației, științei și cercetării. Supravegherea ministrului este completată de supravegherea juridică suplimentară a consiliilor universitare, care monitorizează și gestiunea financiară. Autoritatea supremă a statului în domeniul învățământului terțiar este ministrul federal al educației, științei și cercetării. Nu există competențe provinciale în acest domeniu.

În conformitate cu prevederile Legii ministerelor federale<sup>24</sup>, Ministerul Federal al Educației, Științei și Cercetării este responsabil pentru problemele care privesc:

- Universitățile;

<sup>23</sup> <https://www.bmbwf.gv.at/Themen/schule/schulsystem/br.html>

<sup>24</sup> [https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Erv&Dokumentnummer=ERV\\_1986\\_76](https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Erv&Dokumentnummer=ERV_1986_76)

- universitățile de științe aplicate;
- organele reprezentative ale studenților;
- bursele și granturile de studiu;
- promovarea construcției de cămine pentru studenți;
- promovarea cercetării în universități.

Legea universităților din 2002<sup>25</sup> a conferit universităților un nou temei juridic care combină dreptul organizațional și cel al studiilor. Legea a transformat universitățile din instituții federale în persoane juridice de drept public, eliminându-le din sfera administrației federale (efort de descentralizare) și a introdus capacitatea juridică deplină (autonomie).

#### Universități de Studii în Științe Aplicate

Universitățile de științe aplicate sunt guvernate de legea federală în conformitate cu Legea privind studiile universităților în științe aplicate. Universitățile de științe aplicate pot fi întreținute de guvernul federal, alte organisme corporative și de persoane juridice private. Agenția pentru asigurarea calității și acreditare<sup>26</sup> din Austria este organizația centrală responsabilă cu acreditarea în sectorul universităților de științe aplicate. Este responsabilă pentru acreditare și pentru elaborarea de orientări privind asigurarea calității pentru acest sector. Administrarea universităților de științe aplicate revine persoanelor juridice care furnizează aceste programe de studiu și trebuie exercitată în conformitate cu reglementările legale și cu liniile directoare emise de AQ Austria.

#### Colegii universitare de formare a cadrelor didactice

Colegiile universitare de formare a cadrelor didactice sunt fie instituții publice întreținute de guvernul federal, fie instituții private. Guvernul federal menține opt colegii universitare de formare a cadrelor didactice plus Colegiul Universitar de Pedagogie Agrară și de Mediu; organizațiile private mențin cinci colegii universitare de formare a cadrelor didactice. Colegiile universitare publice de formare a cadrelor didactice sunt finanțate de guvernul federal pe baza unui plan de performanță și resurse elaborat chiar de instituție.

Odată cu Legea federală privind noul sistem de formare a cadrelor didactice din 2013, formarea cadrelor didactice a fost reformată începând cu anul universitar 2015/16. Furnizorii noilor programe de formare a cadrelor didactice sunt colegiile universitare de formare a cadrelor didactice și universitățile. Pentru a asigura cele mai bune condiții de formare posibile și, de asemenea, utilizarea resurselor, colegiile universitare de formare a cadrelor didactice și universitățile cooperează în educația și formarea la nivel secundar (educație generală) și și-au unit forțele în alianțe de dezvoltare regională. Există patru alianțe de dezvoltare: Vest, Centru, Sud-Est și Nord-Est.

#### Educația și formarea adulților

Guvernarea și administrarea în educația și formarea adulților este o responsabilitate federală a Departamentului pentru educația adulților din cadrul Ministerului Federal al Educației, Științei și Cercetării. Birourile afiliate guvernelor provinciale se ocupă cu educația adulților la nivel regional. Inițiativa pentru educația adulților lansată în 2011 este un proiect comun de cooperare între provincii și Ministerul

<sup>25</sup> [https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Erv&Dokumentnummer=ERV\\_2002\\_1\\_120](https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Erv&Dokumentnummer=ERV_2002_1_120)

<sup>26</sup> <https://www.aq.ac.at/en/>

Federal al Educației, Științei și Cercetării pentru a promova achiziția de calificări de bază de către adulți. Împreună cu Strategia austriacă LLL: 2020<sup>27</sup>, se desfășoară diferite acțiuni pentru îmbunătățirea și gestionarea educației și formării adulților.

## BULGARIA

Misiunea socială a educației de bază este definită ca pregătirea tinerilor pentru o viață deplină și activă într-o societate democratică în condiții de economie de piață, în care împlinirea unei persoane include asumarea responsabilității pentru viața actuală și viitoare a națiunii și a omenirii în general. Sistemul educațional bulgar prevede dobândirea bazelor și principiilor de bază ale cunoașterii umane; formarea valorilor, virtuților și culturii umane și naționale universale; respect față de ceilalți, compasiune și responsabilitate civilă; dezvoltarea individului și stimularea talentelor și darurilor artistice; dezvoltarea spirituală, fizică și socială și un mod de viață sănătos; oferind posibilități de dezvoltare a nevoilor și a interesului pentru învățarea pe tot parcursul vieții, conducând la auto-dezvoltare. Restricțiile și privilegiile bazate pe rasă, naționalitate, sex, origine etnică și socială, religie și statut social nu sunt tolerate. Educația este laică și obligatorie până la vârsta de 16 ani, în conformitate cu Constituția Republicii Bulgaria<sup>28</sup>. Educația este gratuită la toate școlile de stat și municipale. Finalizarea nivelului respectiv de educație garantează dobândirea minimului educațional general, definit de cerințele educaționale de stat specificate pentru diferite discipline și clase, precum și de cunoștințe și abilități corespunzătoare intereselor și nevoilor individuale ale elevilor. Principiile de bază pentru modernizarea sistemului de învățământ bulgar sunt:

- Calitatea educației în funcție de calitatea predării, finanțării, calificării cadrelor didactice și echipamentelor școlare;
- Parteneriat activ între toate părțile implicate - profesori, părinți, angajatori, sindicate, organizații neguvernamentale;
- Concurență între școli / școli superioare pe baza oferirii de educație de înaltă calitate și atractivă, indiferent de forma de proprietate a școlii / școlii superioare;
- Deschiderea, adică flexibilitatea sistemului educațional în ceea ce privește economia pieței muncii;
- Acces egal la sistemul de învățământ în vederea unei integrări adecvate a tuturor grupurilor defavorizate.

La nivel central Ministerul Educației, Tineretului și Științei<sup>29</sup> (MEYS) este organismul specializat al Consiliului de Miniștri pentru administrarea educației. Acesta determină și pune în aplicare politica de stat în domeniul educației; prognozează și planifică activitățile legate de dezvoltarea educației prin elaborarea de programe pe termen lung și planuri operaționale; organizează și coordonează activitatea unităților administrative și a unităților de învățământ; monitorizează activitatea tuturor tipurilor și nivelurilor de școli (inclusiv grădinițe) din țară; aprobă documentația școlară și

<sup>27</sup> <https://uil.unesco.org/document/austria-strategy-lifelong-learning-lll2020-issued-2011>

<sup>28</sup> <https://www.parliament.bg/en/const/>

<sup>29</sup> <https://www.mon.bg/en/>

planificarea locurilor școlare; asigură implementarea inovațiilor, furnizarea de manuale, programe și personal didactic; și desfășoară activități internaționale în domeniul educației. MEYS este angajat în organizarea și coordonarea activităților cu alte ministere și instituții asociate cu administrarea școlilor care formează specialiști în domenii precum ingineria mecanică, chimie, agricultură, transporturi, minerit, economie etc. Administrația centrală a MEYS aprobă documentația școlară obligatorie - ghiduri, programe curriculare obligatorii, programe, cerințe de educație de stat, manuale, etc., cu asistența unui cerc larg de experți din institutele de cercetare și din instituțiile de învățământ superior, experți din regiune și administrații comunitare, profesori etc. Tipul de management al sistemului suferă modificări fundamentale suplimentare în conformitate cu ultimele modificări aduse Legii educației naționale. A fost dezvoltat un nou model de administrare, care conferă caracter individual structurilor educaționale regionale. Procesul este legat în principal de redistribuirea funcțiilor administrative ale unităților din sistem, în conformitate cu specificitatea și disponibilitatea acestora. Cooperarea școlară și parteneriatul cu autoritățile locale, organizațiile guvernamentale și neguvernamentale sunt, de asemenea, într-un proces de extindere. De asemenea, ar trebui menționată importanța Legii consiliului școlar, promovând participarea întregii comunități la viața unei anumite școli.

La nivel regional, Bulgaria are 28 de inspectorate regionale de educație, responsabile de politica educațională generală, stabilită de Ministerul Educației, Tineretului și Științei, pe teritoriul districtului respectiv. Inspectoratele regionale de educație sunt administrația teritorială a Ministerului Educației, Tineretului și Științei pentru gestionarea și controlul sistemului public de învățământ. Inspectoratele regionale de educație creează condiții pentru politica de educație de stat din regiune.

Managementul învățământului superior se reduce la stabilirea cadrului general și a condițiilor pentru funcționarea sistemului. Legea privind învățământul superior conferă independență academică deplină instituțiilor de învățământ superior. Statul încurajează instituțiile de învățământ superior autonome în eforturile lor de a construi structuri universitare puternice și durabile, cu suficientă independență și transparență în procesul de luare a deciziilor. Ministrul Educației, Tineretului și Științei are dreptul să inițieze o procedură de acreditare, precum și să facă o propunere către Agenția Națională de Evaluare și Acreditare pentru retragerea acreditării instituțiilor de învățământ superior. Agenția Națională de Evaluare și Acreditare<sup>30</sup> din cadrul Consiliului de Miniștri este autoritatea de stat specializată investită cu evaluarea, acreditarea și controlul calității activităților instituțiilor de învățământ superior. Agenția este susținută de buget. Agenția exercită monitorizarea și supravegherea post-acreditare a capacității instituției și a unităților sale principale și a afiliaților să asigure o înaltă calitate a educației și a cercetării printr-un sistem intern de evaluare și asigurare a calității și îndeplinirea recomandărilor date în cursul evaluării și acreditării.

---

<sup>30</sup> <https://www.neaa.government.bg/en/>

## CEHIA

Principiile de bază care guvernează furnizarea educației sunt cuprinse în Carta drepturilor și libertăților fundamentale, care face parte din Constituție<sup>31</sup>. Carta prevede că îngrijirea copiilor și educația acestora este dreptul părinților. Copiii au dreptul să fie crescuți și îngrijiți de părinți. (Articolul 32, alineatul 4). Articolul 33 prevede: Toată lumea are dreptul la educație. Perioada școlii obligatorii este prevăzută de lege. Cetățenii au dreptul la educație gratuită la școala de bază (základní škola) și la școala secundară superioară (střední škola) și, în funcție de capacitatea individuală și de mijloacele disponibile societății, și la instituțiile de învățământ superior (vysoká škola). Școlile private pot fi înființate numai în condițiile prevăzute de lege. Carta garantează, de asemenea:

- Cetățenii aparținând minorităților naționale sau etnice au, în condițiile stabilite de lege, dreptul de a primi educație în propria lor limbă. (Art. 24, alin. 2.a);
- Toată lumea are dreptul la libera alegere a ocupației și a carierei profesionale. (Art. 26, alin. 1);
- Legea stabilește toate condițiile pentru predarea religiei în școlile publice. (Art. 16, alin. 3);
- Libertatea cercetării științifice și a activității artistice este garantată. (Art. 15, alin. 2).

Legea din 2004 privind învățământul preșcolar, de bază, secundar, profesional terțiar și altele - pe scurt, Legea educației<sup>32</sup> - a înlocuit trei acte existente și modificate frecvent: Legea școlii, Legea privind administrația de stat și autoguvernarea și Actul privind instituțiile de învățământ. Se referă la toate sferele educației, cu excepția educației instituționale, a educației oferite de instituțiile de învățământ superior (vysoká škola) și a educației continue. Legea educației definește obiectivele și principiile de bază ale educației, deoarece acestea nu erau incluse anterior în Legea școlii.

Spre deosebire de abordarea anterioară, care se concentra asupra instituțiilor de învățământ, accentul a fost pus pe procesul educațional; categoria fundamentală este domeniul educației și al programelor educaționale și învățarea pe tot parcursul vieții. Acesta introduce o nouă abordare a documentelor curriculare, în special posibilitatea de a modifica conținutul educației la nivelul școlii (cunoscut sub numele de programul educațional școlar) pe baza principiilor stabilite de stat în Programul educațional-cadru. Legea consolidează includerea elevilor cu nevoi educaționale speciale și egalitatea de acces la educație. Legea sporește transferabilitatea în cadrul sistemului de învățământ, deoarece face căile educaționale alternative mai transparente și introduce posibilitatea recunoașterii educației anterioare. De asemenea, extinde educația gratuită în școlile publice (ISCED 1-3) până la ultimul an de învățământ preșcolar. Școlile și facilitățile școlare, indiferent cine este fondatorul, au aceleași drepturi și responsabilități. Legea specifică procesul de descentralizare a sistemului de învățământ prin planurile pe termen lung ale Ministerului Educației, Tineretului și Sportului și regiunilor, păstrând în același

<sup>31</sup> <https://www.psp.cz/en/docs/laws/constitution.html>

<sup>32</sup> [https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKEwic\\_fCyu-vsAhV5CRAIHcYvCZsQFjADegQIARAC&url=http%3A%2F%2Fwww.msmt.cz%2Fuploads%2FVKav\\_200%2FAct\\_561\\_2011%2Fedu\\_act\\_2011.doc&usg=AOvVaw0S35a3XBNGJAG7N3ApNIXq](https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKEwic_fCyu-vsAhV5CRAIHcYvCZsQFjADegQIARAC&url=http%3A%2F%2Fwww.msmt.cz%2Fuploads%2FVKav_200%2FAct_561_2011%2Fedu_act_2011.doc&usg=AOvVaw0S35a3XBNGJAG7N3ApNIXq)

timp un nivel de coerență în tot sistemul. Registrul școlii și facilitățile școlare a fost implementat ca o listă a instituțiilor școlare recunoscute de stat și un registru al elevilor ca sistem de informații despre elevi. De asemenea, definește rolul partenerilor sociali. Acesta definește în mod explicit drepturile și responsabilitățile elevilor, care până acum au fost stabilite doar în reglementări și stabilește autoritățile administrației de stat în domeniul educației, adică șefii școlilor și unităților școlare, autoritățile municipale ale municipalităților cu competențe mai extinse în executarea administrației de stat, autoritățile regionale, Ministerul Educației (în cazuri specifice, alte autorități ale administrației de stat), și inspectoratul școlar ceh, și responsabilitățile acestora. Mai departe, enumeră autoritățile de autoadministrare, care sunt municipalitatea, regiunea și consiliul școlar (šolská rada) și prezintă rolurile acestora. Această lege stabilește rolurile și responsabilitățile tuturor autorităților administrative de stat care permit înființarea și funcționarea unei școli. Legea stipulează statutul juridic al școlilor și al unităților școlare și, pe lângă toate formele juridice posibile care au existat până acum, introduce un nou statut juridic posibil - o persoană juridică școlară (šolská právnická osoba). Caracteristica non-profit a acestui lucru este subliniată ca reacție la faptul că statutul juridic al școlilor private și religioase ar putea fi o entitate de afaceri. Sunt specificate principiile financiare și fluxurile financiare pentru finanțarea școlilor și a facilităților școlare, în special prin sumele pe cap de locuitor pe copil / elev / student. Legea stabilește, de asemenea, rolul Ministerului Educației, Tineretului și Sportului și al autorităților regionale și locale în definirea acestor sume pe cap de locuitor. Managementul participativ la toate nivelurile este consolidat. De la aprobarea sa în 2004, legea a fost modificată de mai multe ori. În ceea ce privește cele mai importante schimbări, este de menționat modificarea din 2012 care stabilește noi reguli care reglementează examenele Maturita (maturitní zkouška). În 2015 a fost aprobat un amendament care a schimbat educația elevilor cu nevoi educaționale speciale. Un alt amendament care introduce, de exemplu, un an preșcolar obligatoriu a fost aprobat în mai 2016.

Legea cu privire la personalul din educație definește cadrele didactice din școli și facilitățile școlii și specifică cerințele de calificare pentru îndeplinirea postului, formarea continuă a acestora și, într-o oarecare măsură, sistemul de carieră. Ultimul amendament, în vigoare din ianuarie 2016, a introdus o durată minimă de 12 luni pentru un contract de muncă pe durată determinată al personalului din învățământ<sup>33</sup>.

Din 1999, finanțarea școlilor private, determinată anterior prin ordine guvernamentale speciale, a fost reglementată de o lege specială. Începând cu 2005, finanțarea școlilor confesionale a fost acoperită de Legea educației.

În 2006 a fost adoptat un act complet nou. Este Legea privind verificarea și recunoașterea rezultatelor educației continue și a modificărilor altor legi<sup>34</sup>. Permite educația formală - realizată în general în cadrul sistemului educațional - să fie dobândită prin promovarea examenelor în învățarea non-formală și informală. În acest scop, Legea stabilește Sistemul Național al Calificărilor (NSK) ca un registru al tuturor calificărilor

<sup>33</sup> <https://www.oecd-ilibrary.org/docserver/9789264262379-8-en.pdf?expires=1604582619&id=id&accname=guest&checksum=D836076D67A3F7AFAA37F3D5C398CEBE>

<sup>34</sup> [https://vince.eucn.eu/wp-content/uploads/2018/04/Czech-Republic-Formal-Documents-1-Law No. 179 2006 English version.pdf](https://vince.eucn.eu/wp-content/uploads/2018/04/Czech-Republic-Formal-Documents-1-Law-No.-179-2006-English-version.pdf)

profesionale și al calificărilor profesionale complete (incluzând atât standardele de calificare, cât și de evaluare a calificărilor parțiale). Acesta stabilește o procedură de evaluare a competențelor profesionale dobândite și stabilește reguli pentru autorizarea organismelor de atribuire și competențele organismelor administrative pentru fiecare procedură. Legea a intrat în vigoare parțială imediat și integral în august 2007. Legea învățământului superior prevede obiectivele sociale și funcția instituțiilor de învățământ superior (vysoké školy) în întreaga societate, rolurile și responsabilitățile administrației de stat și ale instituțiilor de învățământ superior, finanțarea și gestionarea acestora, studii, tipuri de studii și prelucrarea acestora, drepturile și responsabilitățile studenților, precum și poziția și relațiile de muncă ale personalului academic.

De la aprobarea sa în 1998, legea a fost modificată de peste douăzeci de ori. Un alt amendament important a fost aprobat în martie 2016. Se referă în principal la acreditarea și evaluarea instituțiilor de învățământ superior.

În plus față de actele școlare deja menționate, există și alte legi care influențează administrația școlii, cum ar fi Legea cu privire la ministere și alte organe guvernamentale centrale, care stabilește responsabilitățile administrației de stat. Există, de asemenea, alte legi care reglementează administrația de stat în regiuni și municipii, care include administrația școlii, și legi privind gestionarea fondurilor bugetare publice.

În ce privește organismele administrative și de auto-guvernare, Ministerul Educației, Tineretului și Sportului<sup>35</sup> este responsabil pentru conceptul, starea și dezvoltarea sistemului de învățământ. Colaborează cu Ministerul Muncii și Afacerilor Sociale în problemele legate de piața muncii și orientarea profesională și, în unele probleme, cu alte organe centrale ale administrației de stat (Ministerul Sănătății). Ministerul de Interne, Ministerul Apărării și Ministerul Justiției își pot înființa propriile școli; atunci ei sunt responsabili pentru activitățile lor. Autoritățile locale și regionale (regiuni și municipalități) sunt cei mai semnificativi fondatori ai școlilor și facilităților școlare. Mai multe responsabilități ale administrației de stat sunt, prin delegarea puterii, trimise către autoritățile regionale (birouri regionale) și, deși într-o măsură mult mai mică, către organele municipalităților cu competențe extinse.

Strategia pentru politica educațională a Republicii Cehă până în 2020<sup>36</sup> este concepută ca o bază comună pentru formarea politicii educaționale în Republica Cehă. După aprobarea sa de către Guvern, Strategia a devenit principalul document strategic în domeniul educației, urmat de documentele de implementare și planurile de acțiune care specifică conținutul anumitor domenii. Obiectivul general al Strategiei pentru politica educațională a Republicii Cehă până în 2020 este îmbunătățirea rezultatelor învățării și a motivației copiilor, elevilor și studenților la toate nivelurile educației, de la învățământul preșcolar până la cel terțiar. Urmează ideea că educația ar trebui să ajute fiecare individ să-și dezvolte propriul potențial. Strategia se bazează pe presupunerea că pentru perioada următoare este necesar să se stabilească un număr limitat de priorități; factorii de decizie politică ar trebui să depună eforturi metodice pentru a le atinge și să sprijine în mod deliberat îndeplinirea lor. Pe baza unei evaluări aprofundate a stării actuale a sistemului de învățământ din Republica Cehă sunt stipulate trei priorități transversale:

<sup>35</sup> <https://www.msmt.cz/?lang=2>

<sup>36</sup> [http://www.vzdelavani2020.cz/images\\_obsah/dokumenty/strategy\\_web\\_en.pdf](http://www.vzdelavani2020.cz/images_obsah/dokumenty/strategy_web_en.pdf)

- reducerea inegalităților în educație;
- sprijinirea profesorilor ca factor cheie în educația de calitate;
- guvernarea sistemului educațional în mod eficient și responsabil.

În ianuarie 2019, o echipă formată din opt experți și-a început activitatea cu privire la pregătirea Strategiei pentru politica educațională din Republica Cehă până în 2030+ (Strategia 2030+), care urmărește să stabilească direcții pentru dezvoltarea educației cehe după 2030. Pentru perioada post-2020, evaluarea a identificat necesitatea ajustării managementului strategic al sistemului, pentru a permite răspunsuri mai flexibile la schimbările din societate. În plus, este esențial să se creeze platforme care să implice publicul didactic în procesul de consultare și implementarea strategiei. Este necesar să se consolideze cercetarea și să se revizuiască colectarea datelor și evaluarea acestora. Un nivel mai înalt de sprijin ar trebui să fie oferit atât profesorilor, cât și directorilor. Responsabilitățile actorilor-cheie din cadrul sistemului ar trebui definite mai precis și măsurabilitatea obiectivelor individuale ale strategiilor ar trebui îmbunătățită. Toate acestea trebuie reflectate în Strategia 2030+, care ar trebui să fie în același timp aliniată cu documentul strategic național Republica Cehă 2030<sup>37</sup>. Acest document constituie un cadru pe termen lung pentru planificarea strategică în cadrul administrației de stat și va permite comunicarea în o manieră transparentă a obiectivelor pe termen lung ale administrației de stat pentru publicul profesionist și în general.

Administrația publică în educație este extrem de descentralizată; diferite niveluri de administrație și școlile au un grad ridicat de autonomie. Administrația de Stat pentru Educație se desfășoară:

- la nivel central de către Ministerul Educației, Tineretului și Sportului sau, în cazuri specificate, de către alte organisme guvernamentale centrale - Ministerul de Interne, Ministerul Apărării etc. - în cazul școlilor și facilităților școlare fondate de aceștia și de Inspectoratul școlar ceh;

- autoritățile regionale la nivel regional;
- autoritățile municipale ale municipalităților cu responsabilități extinse la nivel local;
- directori de școli și facilități școlare la nivel instituțional.

În cazul instituțiilor de învățământ superior (vysoké školy), organul administrativ este reprezentat de Ministerul Educației. În afară de domeniile menționate în titlul său, Ministerul Educației are și domeniul științei. Școlile de stat sunt, cu excepția Ministerului Educației, administrate și de fondatorii lor - Ministerul Apărării și Ministerul de Interne. Știința și cercetarea sunt, de asemenea, coordonate și controlate de secțiunile pentru știință, dezvoltare și inovare înființate la Biroul Guvernului Republicii Cehe<sup>38</sup>.

Autoguvernarea în educație este realizată de consiliile școlare, municipalități și regiuni. Instituțiile de învățământ superior sunt instituții de auto-guvernare.

Ministerul Educației (nivel central), precum și autoritățile regionale și municipale (nivel regional și local), participă la finanțarea educației, în principal în ceea ce se numește costuri educaționale directe (resurse pentru salarii, manuale - parțial, mijloace

<sup>37</sup> [https://www.cr2030.cz/strategie/wp-content/uploads/sites/2/2018/05/Strategic\\_Framework\\_CZ2030\\_graphic2.compressed.pdf](https://www.cr2030.cz/strategie/wp-content/uploads/sites/2/2018/05/Strategic_Framework_CZ2030_graphic2.compressed.pdf)

<sup>38</sup> <https://www.vlada.cz/en/urad-vlady/>

de învățământ și rechizite școlare, formare continuă a personalului din învățământ). Organismele organizatoare ale școlilor și facilităților școlare acoperă investițiile și costurile de funcționare (cu excepția școlilor confesionale; costurile de funcționare ale acestora sunt acoperite de Ministerul Educației, Tineretului și Sportului). Ministerul Educației, Tineretului și Sportului este responsabil pentru administrarea statului în educație, în măsura definită de legile privind educația și pentru starea, conceptul și dezvoltarea sistemului de învățământ. Aceasta înseamnă că este autorizat să definească politica educațională a statului și strategia pentru dezvoltarea educației și a sistemului educațional. De asemenea, este responsabil pentru conceptul de conținut educațional și condițiile necesare pentru realizarea acestuia, finanțarea educației și relațiile de muncă. Responsabilitățile sale includ, de asemenea, învățarea pe tot parcursul vieții, politica pentru știință, cercetare și dezvoltare, inclusiv cooperarea internațională în acest domeniu, precum și aspecte privind gradele științifice, copiii și tinerii, precum și educația fizică și sportul. Responsabilitățile privind educația regională sunt stabilite de Legea educației, Legea privind personalul din educație și Legea privind recunoașterea calificărilor profesionale, în timp ce responsabilitățile față de învățământul superior sunt stabilite prin Legea învățământului superior. Ministerul Educației pregătește legislația privind activitățile administrative și educaționale. În domeniul finanțării, Ministerul Educației este responsabil pentru politica de finanțare de stat în domeniul educației. Având în vedere nivelul ridicat de descentralizare a administrației și nivelul înalt de autonomie instituțională, instrumentele financiare reprezintă un element semnificativ al administrării sistemului de învățământ.

Ministerul Educației înființează diverse alte instituții pentru a-și îndeplini funcțiile. Acestea includ unitățile profesionale cu destinație specială, care sunt de obicei conduse de ministrul adjunct responsabil pentru domeniul relevant. Ele au forma unor organizații de subvenționare sau instituții publice de cercetare sau unități organizaționale ale statului. Cele mai importante dintre acestea sunt următoarele:

Institutul Național Pedagogic din Republica Cehă (Národní pedagogický institut, NPI ČR), care a fost înființat în 2020 și și-a asumat responsabilitățile fostului Institut Național pentru Educație (Národní ústav pro vzdělávání) și al Institutului Național pentru Educație Continuă (institut Národní pro další vzdělávání). Institutul se ocupă de învățământul pre-primar, de bază, secundar superior și terțiar profesional, de artă de bază, non-formal, interes personal și educație suplimentară (pe tot parcursul vieții) (inclusiv dezvoltarea profesională continuă).

Centrul pentru evaluarea rezultatelor educaționale (Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání - CERMAT), care pregătește instrumentele de evaluare pentru examenul de absolvire a școlii (maturitní zkouška), teste pentru solicitanții pentru intrarea în domeniile de studii ale școlilor secundare finalizate cu școala examen (maturitní zkouška) și susține evaluarea elevilor la școala primară (základní škola).

Centrul de Cooperare Internațională în Educație (Dům zahraniční spolupráce), al cărui rol este să organizeze relații educaționale, de studiu și alte relații cu țările străine. Din octombrie 2011, Centrul operează și Unitatea Cehă Eurydice (fostă parte a Institutului pentru informații despre educație). Din 2013, Centrul s-a ocupat și de activitățile Agenției

Naționale a Tineretului din Cehia (anterior făcând parte din Institutul Național al Copiilor și Tinerilor).

Muzeul Național Pedagogic și Biblioteca lui J. A. Comenius.

Inspectoratul școlar ceh (Česká školní inspekce - o autoritate administrativă cu puteri la nivel național și o unitate organizațională a statului) pregătește obiectivele conceptuale ale activității de inspecție și sistemul de evaluare a sistemului de învățământ; desfășoară activități de inspecție la școli și facilități școlare în conformitate cu Legea privind educația, dar nu la instituțiile de învățământ superior. Inspectoratul acționează și ca garant al anchetelor internaționale PISA, PIRLS, TIMSS, TALIS și ICILS.

Centrul pentru studii de învățământ superior (Centrum pro studium vysokého školství), care pregătește studii privind politica și strategia pentru dezvoltarea învățământului superior și care este implicat în sistemul de învățământ la distanță (Centrul Național pentru Educație la Distanță).

Comisia Fulbright (Fulbrightova komise), care a fost înființată pe baza unui acord între guvernele din Republica Cehă și SUA cu scopul de a sprijini înțelegerea reciprocă prin schimburi educaționale, științifice și culturale pe bază de burse și îndrumări și informații Servicii.

Centrul pedagogic pentru școlile minorităților poloneze din Český Těšín (Pedagogické centrum pro polské národnostní školství v Českém Těšíně), înființat pentru a satisface nevoile școlilor cu limba poloneză ca mijloc de instruire în Republica Cehă, se bazează pe identitatea și natura specifică a Euroregiunea Těšínské Slezsko - Śląsk Cieszyński, concentrându-se pe dezvoltarea în continuare a personalului educațional din regiune.

Biblioteca Națională Tehnică, Comitetul Ceh Antidoping, Centrul Sportiv de Învățământ Superior al MEYS<sup>39</sup>.

Educația de la grădinițe (mateřské školy) la școli profesionale terțiare (vyšší odborné školy) este acoperită de Legea educației și de decretele conexe. Cu toate acestea, școlile profesionale terțiare oferă învățământ terțiar - ISCED 655. Legea specială prevede cerințele profesionale ale personalului din învățământ și educația lor ulterioară.

Ministerul Educației, Tineretului și Sportului asigură adoptarea unei legislații adecvate cu privire la toate problemele de care este responsabil. Are în primul rând funcții administrative; stabilește:

- principalele elemente esențiale de organizare și conținut ale segmentelor individuale ale sistemului de învățământ și ale domeniilor corespunzătoare ale educației;
- principalele premise pentru admiterea elevilor la tipuri individuale de școli;
- drepturile și obligațiile școlilor, elevilor și reprezentanților legali ai acestora;
- regulile pentru evaluarea elevilor și regulile pentru certificarea rezultatelor educației care a fost atinsă;
- detaliile documentației școlare obligatorii (de exemplu, cerințele pentru rapoartele școlare și alte formulare școlare);

---

<sup>39</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-21\\_ro](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-21_ro)

- detaliile echității și condițiile pentru recunoașterea certificatelor eliberate de școli străine;

- organizarea anului școlar;

- cerințele pentru înființarea școlilor și facilităților școlare și criteriile pentru deciziile privind fuzionarea, divizarea sau închiderea acestora;

- înregistrarea școlilor și a facilităților școlare în Registrul școlar și ștergerea acestora din acesta. Ministerul Educației administrează datele din Registrele elevilor (školní matriky) ale școlilor individuale și ale unităților școlare în scopuri statistice. Școlile sunt obligate să administreze documentația referitoare la evidența copiilor / elevilor / studenților, cunoscută sub numele de Registrul elevilor (školní matrika). Aceste date sunt administrate în continuare de Ministerul Educației, Tineretului și Sportului, în scopuri statistice și în scopul îndeplinirii altor atribuții desemnate Ministerului Educației prin Legea Educației.

Rolul conceptual al Ministerului Educației, Tineretului și Sportului a fost subliniat ca urmare a descentralizării puterii executive în educație, în drepturile legale de proprietate și parțial în finanțare în 2002.

Politica educațională integrată de stat este păstrată prin formularea unor obiective de politică pe termen lung pentru educație și dezvoltarea sistemului de învățământ. Obiectivele politice pe termen lung ale educației și dezvoltării sistemului educațional constau în:

- analiza evoluțiilor economice și demografice din ultimii ani și a dezvoltării estimate în viitor în legătură cu dezvoltarea educației la nivel național și internațional;
- analiza evoluției nivelurilor individuale de educație de la învățământul preșcolar până la învățământul terțiar și domenii prioritare, cum ar fi optimizarea gamei de cursuri de educație oferite sau sprijin pentru personalul din educație;
- strategia pentru dezvoltarea educației și a sistemului educațional (priorități și măsuri planificate pentru perioada relevantă) și metoda care trebuie utilizată pentru implementarea și sprijinul acestora;
- descrierea tendințelor în finanțarea educației regionale.

Obiectivele politicii pe termen lung se bazează pe documente privind bugetul de stat, dezvoltarea regională, ocuparea forței de muncă, dezvoltarea resurselor umane, dezvoltarea socio-economică și dezvoltarea durabilă, obiectivele comune ale proceselor europene în educație acceptate de guvern, Raportul inspectoratului școlar ceh și, în cele din urmă, cu privire la evaluarea obiectivelor politice actuale pe termen lung și la gradul în care acestea sunt îndeplinite.

Regiunile își pregătesc propriile obiective politice pe termen lung pe această bază. Ministerul Educației oferă îndrumări metodologice și coordonare.

O altă componentă a politicii pe termen lung la toate nivelurile este echilibrul economic, inclusiv costurile programelor de dezvoltare și ale programelor de sprijinire a educației care sunt acoperite de fondurile UE.

Sistemul actual de documente curriculare a fost introdus în sistemul de învățământ ceh prin Legea nr. 561/2004 în învățământul preșcolar, primar, secundar, terțiar și alte studii (Legea educației). Documentele curriculare sunt dezvoltate la două niveluri: la nivel național și la nivelul școlii. La nivel național, sistemul de documente curriculare cuprinde

programe educaționale cadru (FEP). Acestea definesc norme educaționale obligatorii în diferite etape: învățământul preșcolar, învățământul primar și învățământul secundar. Nivelul școlar este reprezentat de programe educaționale școlare (SEP), care constituie baza educației în fiecare școală<sup>40</sup>.

Guvernul definește sistemul de domenii ale educației în învățământul profesional de bază, secundar și terțiar printr-un decret și după negocieri cu sindicatele centrale relevante, organizațiile patronale și regiunile. Sistemul este actualizat dacă este necesar. Ministerul Educației, Tineretului și Sportului aprobă programele educaționale-cadru pentru diferite niveluri și domenii de învățământ până la învățământul secundar superior (până la nivelul ISCED 3). Aceste programe includ obiectivele, formele, durata și conținutul obligatoriu al educației, organizarea acestuia, profilul profesional al absolventului, condițiile de progres și finalizarea educației, principiile pentru proiectarea programelor educaționale școlare pe baza programelor educaționale-cadru, și condițiile pentru educația elevilor cu nevoi educaționale speciale. Ministerul Educației publică programe educaționale-cadru pentru domeniile medicale după negocieri cu Ministerul Sănătății. Programele educaționale-cadru pentru școlile care se află sub autoritatea altor ministere (Apărare, Interne și Justiție) sunt publicate de aceste ministere după acordul cu Ministerul Educației. Pentru învățământul profesional terțiar (ISCED 655), Ministerul Educației acreditează un program educațional pentru fiecare școală profesională terțiară (vyšší odborná škola) pe baza unei recomandări a Comisiei de acreditare pentru învățământul profesional terțiar, dacă este necesar cu aprobarea ministerului departamental relevant<sup>41</sup>.

Învățământul terțiar este asigurat de școlile profesionale terțiare (vyšší odborné školy) și instituțiile de învățământ superior (vysoké školy). Responsabilitatea Ministerului Educației, Tineretului și Sportului față de aceste două sectoare ale educației este diferită. Responsabilitatea Ministerului Educației, Tineretului și Sportului față de școlile profesionale terțiare (vyšší odborné školy) este stabilită prin Legea educațională și este similară cu cea pentru școlile secundare superioare (střední školy). Diferența față de școlile secundare superioare și asemănarea cu instituțiile de învățământ superior (vysoké školy) constă în faptul că nu există programe educaționale centrale, dar Ministerul acreditează programele educaționale ale școlilor profesionale terțiare individuale.

În funcție de fondatorii lor, instituțiile de învățământ superior sunt școli publice, private și de stat. Instituțiile superioare publice sunt înființate în temeiul Legii învățământului superior și, ca și instituțiile superioare private, intră în competența Ministerului Educației, Tineretului și Sportului, care guvernează aceste școli printr-un grup pentru știință și învățământ superior condus de un ministru adjunct. În cazul instituțiilor superioare de stat, acestea sunt guvernate de Ministerul Apărării sau Ministerul de Interne în colaborare cu Ministerul Educației. Instituțiile de învățământ superior sunt persoane juridice, cu excepția instituțiilor superioare de stat care fac parte dintr-o organizație bugetară a ministerului fondator. Politica și regulile de finanțare a activității educaționale din Republica Cehă sunt stabilite de Ministerul Educației,

<sup>40</sup> <https://ec.europa.eu/migrant-integration/librarydoc/act-no-561/2004-collection-of-law-on-pre-school-basic-secondary-tertiary-professional-and-other-education-the-education-act>

<sup>41</sup> <https://www.msmt.cz/file/21631/download/>

Tineretului și Sportului, iar în domeniul științei și cercetării de către Consiliul pentru Știință, Dezvoltări și Inovare<sup>42</sup>, care este un organism consultativ guvernamental. Alte partide care participă la formularea politicii naționale de învățământ superior sunt comisiile parlamentare, reprezentanții instituțiilor de învățământ superior (inclusiv studenții), institutele de cercetare și reprezentanții angajatorilor și sindicatelor. Rolul Ministerului Educației în managementul școlii este indirect, în funcție în principal de finanțarea pentru învățământul superior.

Instituțiile de învățământ superior sunt reprezentate la nivel național de Consiliul instituțiilor de învățământ superior (Rada vysokých škol) și de Conferința rectorilor cehi (Česká konference rektorů). Gama de activități a ambelor organisme este prevăzută în Legea învățământului superior<sup>43</sup>. Consiliul instituțiilor de învățământ superior este un organism format din membri ai comunității academice desemnați de senatele academice ale tuturor instituțiilor de învățământ superior. Este condus de un președinte ales și vicepreședinti. Funcționarea Consiliului și părțile sale structurale (consiliu, comisie, grupuri de lucru etc.) sunt prevăzute în statutul său. Conferința rectorilor cehi<sup>44</sup> este un organism format din reprezentanți ai instituțiilor de învățământ superior (rectorii, președinții, directorii etc.). Este condus de un președinte ales și de un cancelar, iar procedurile sale sunt prevăzute în statut. Ambele organisme care reprezintă învățământul superior la nivel național negociază cu ministrul educației propuneri și măsuri care privesc în mod semnificativ instituțiile de învățământ superior. Acestea includ, de exemplu, modificări ale legislației privind învățământul superior, principiile politicii de învățământ superior, priorități în dezvoltarea învățământului superior și regulile pentru alocarea subvențiilor de stat către instituțiile individuale de învățământ superior. Există, de asemenea, alte câteva organisme externe care influențează funcționarea și dezvoltarea învățământului superior. Cel mai important, există Clubul chestorilor (Klub kvestorů), care este o organizație voluntară care încearcă să stabilească cooperarea între instituțiile de învățământ superior în domeniile finanțelor și administrației.

Responsabilitatea generală pentru educație a fost încredințată Ministerului Educației, Tineretului și Sportului. Acesta cooperează cu Ministerul Muncii și Afacerilor Sociale în domeniile legate de piața muncii. Coordonează activitățile altor ministere, ale altor organe centrale ale administrației de stat și ale camerelor profesionale în recunoașterea calificărilor și a altor competențe ale cetățenilor din alte state membre ale Uniunii Europene. Educația adulților organizată de școli și care conduce la un nivel educațional definit intră sub incidența Ministerului Educației și este similară studiului cu normă întreagă. Ministerul determină în primul rând programa, durata și organizarea studiului. În instituțiile de învățământ superior (vysoké školy) programa, durata și organizarea studiului în cadrul programelor de educație continuă intră în competența acestor instituții. Instituția de învățământ superior poate oferi programe de învățare continuă gratuit sau contra cost. Programele se concentrează pe profesii sau interese. Instituția de învățământ superior oferă studenților săi certificate, dar absolvenții nu obțin

<sup>42</sup> <http://www.vyzkum.cz/Default.aspx?lang=en>

<sup>43</sup> <https://www.msmt.cz/areas-of-work/tertiary-education/the-higher-education-act>

<sup>44</sup> <https://www.crc.muni.cz/en>

o calificare de învățământ superior. Studenții care învață pe tot parcursul vieții nu au statutul legal de student conform Legii învățământului superior.

La nivel guvernamental există o serie de organisme consultative diferite. Unele dintre acestea activează în sfera educațională și științifică, iar membrii lor sau membrii echipelor lor sunt reprezentanți ai sectorului educațional sau ai instituțiilor de învățământ superior.

- Consiliul Acordului Economic și Social (Rada hospodářské a sociální dohody), un organism consultativ guvernamental tripartit, este o platformă instituționalizată pentru dialogul social între guvern, sindicate și angajatori. Are șapte reprezentanți ai guvernului, ai sindicatelor și ai angajatorilor. Acesta include un grup de lucru pentru educație și resurse umane, prezidat de un ministru adjunct al educației, tineretului și sportului.
- Consiliul guvernamental pentru cercetare, dezvoltare și inovare (Rada pro výzkum, vývoj a inovace) dezvoltă tendințe în acest domeniu, iar membrii săi sunt, de asemenea, reprezentanți ai Ministerului Educației, Tineretului și Sportului. Consiliul are 17 membri, inclusiv reprezentanți ai instituțiilor de învățământ superior.
- Consiliul guvernamental pentru dezvoltare durabilă (Rada pro udržitelný rozvoj) se ocupă de aspectele strategice ale dezvoltării. Are 28 de membri, inclusiv un reprezentant al Ministerului Educației.
- Consiliul Național pentru Calificări este un organism consultativ al Ministerului Educației cu importanță supradepartamentală. Sarcina consiliului este să discute problemele sistemului național de calificări, să monitorizeze piața muncii și cerințele angajatorilor și să se asigure că aceste cerințe sunt reflectate atât în definirea calificărilor, cât și a domeniilor de studiu.

Din 2014, rolul mediatorului care se ocupă de problemele și reclamațiile din domeniul educației a fost de competența Ombudsmanului școlii. Concentrându-se în principal pe relațiile interumane și mediul școlar, Ombudsmanul este angajat oficial de Ministerul Educației, Tineretului și Sportului, împreună cu un asistent cu studii juridice. Strict vorbind, el / ea nu exercită puteri și raportează direct (și este responsabil față de) ministrului.

Partenerii sociali au devenit din ce în ce mai interesați de relevanța educației pentru piața muncii. Interesul lor se concentrează pe educația profesională și tehnică (inclusiv formarea profesională) și învățarea pe tot parcursul vieții. Dintre asociațiile de angajatori, Asociația pentru industrie și transporturi din Republica Cehă a adoptat cea mai activă abordare; aceasta este cea mai mare organizație patronală, cu membri atât colectivi, cât și individuali, și reprezintă aproape 1400 de organisme, urmată de Uniunea Sindicatelor Patronale și Camera Economică a Republicii Cehe.

Conform Legii regiunilor<sup>45</sup>, acestea au o dublă responsabilitate:

- responsabilitate autonomă ca organe de autoguvernare
- responsabilitățile administrative ale administrației centrale de stat

<sup>45</sup> <https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKEwiqrdbc2-vsAhWqtIsKHWXPCJYQFjAAegQIBBAC&url=https%3A%2F%2Fwww.mvcr.cz%2Fmveren%2Ffile%2Fact-on-regions-2000-pdf.aspx&usg=AOvVaw3j7VOhk57NL7OdJH85sYQ6>

O regiune este obligată să asigure condiții pentru învățământul profesional secundar și terțiar; educația copiilor, elevilor și studenților cu dizabilități, precum și a celor care sunt dezavantajați de sănătatea lor; condiții pentru educația lingvistică; educație artistică de bază; educația dezvoltând interese personale și, într-o anumită măsură, condițiile pentru asigurarea educației instituționale.

Regiunea stabilește:

- școli secundare superioare (střední školy),
- școli profesionale terțiare (vyšší odborné školy),
- grădinițe (mateřské školy), școli de bază (základní školy) și școli secundare superioare și facilități școlare pentru copii, elevi și elevi cu handicap mintal, fizic, vizual sau auditiv, cu tulburări severe de învățare în dezvoltare sau comportament, defecte multiple concomitente sau autism;
- școli speciale de bază (základní školy speciální),
- școli la unitățile de sănătate
- facilități educaționale și de internat școlare și cantine școlare pentru elevii școlilor stabilite de regiune
- școli secundare superioare cu instruire în limba unei minorități naționale
- școli de limbi străine (jazykové školy) autorizate să organizeze examinări de limbă de stat
- școli de artă de bază (základní umělecké školy)
- case de copii (dětské domovy)
- facilități școlare pentru dezvoltarea intereselor personale

O regiune administrează școlile și facilitățile școlare administrate de aceasta. Sarcini și responsabilități de bază ale regiunii:

- Din propriul buget, finanțează cheltuielile de investiții și cheltuielile comune pentru școlile și facilitățile școlare pe care le stabilește, cu excepția celor acoperite de stat. Cu toate acestea, poate contribui la costurile acoperite de stat, în funcție de nevoile și posibilitățile reale.
- Promovează armonia între dezvoltarea educației și a serviciilor școlare și interesele cetățenilor din regiune, nevoile pieței muncii, dezvoltarea demografică și dezvoltarea teritoriului său, precum și accesibilitatea educației și a serviciilor școlare în conformitate cu condițiile locale.
- Desemnează și revocă directorii de școli; acest lucru este realizat de Consiliul regional.
- Înfiiințează consilii școlare în școlile conduse de acesta și desemnează o treime din membrii acestora; astfel este implicat în unele procese de luare a deciziilor în școală.

Pe baza rezultatelor activităților de inspecție ale Inspectoratului școlar ceh, acesta decide asupra măsurilor în școlile și în unitățile școlare administrate de acesta. Regiunea poate înființa consilii pentru a-și pune în aplicare inițiativele și pentru a asigura supravegherea, dintre care unul este întotdeauna un Consiliu pentru Educație și Ocuparea Forței de Muncă, cu cel puțin cinci membri. Acest consiliu:

- evaluează școlile și facilitățile școlare și cursurile academice și profesionale în raport cu evoluțiile demografice și schimbările în ocuparea forței de muncă și își exprimă opinia cu privire la schimbările lor în regiune;
- prezintă propuneri pentru îmbunătățirea calității îngrijirii oferite de școli și facilități școlare sau facilități preșcolare administrate de regiune;
- își dă avizul cu privire la subvențiile propuse în domeniul tineretului și sportului;
- realizează rapoarte privind realizarea educațională a școlilor și a facilităților școlare administrate de regiune;
- îndeplinește sarcini suplimentare în educație comandate de consiliul municipal.

La nivel regional, administrația de stat este implementată de autoritatea regională sub responsabilitatea transferată. Pentru a asigura convergența administrațiilor centrale și regionale, responsabilitățile administrative ale municipalităților au fost delegate organismelor intermediare - municipalități cu competențe extinse.

Autoritatea regională înființează un departament al educației sau un departament care este responsabil pentru educație și domenii conexe (de exemplu, tineret, sport, cultură) pentru a controla agenda școlii. Șeful este numit și revocat de consiliul regional.

În domeniul politicii educaționale, autoritățile regionale pregătesc și publică, o dată la patru ani, o actualizare a obiectivelor politice pe termen lung ale educației și dezvoltării sistemului educațional din zona lor; acestea se bazează pe obiectivele politice pe termen lung ale educației și dezvoltării sistemului de învățământ din Republica Cehă, dezvoltarea demografică a regiunii, caracteristicile regionale specifice ale dezvoltării economiei și piața muncii, precum și politica de dezvoltare ulterioară a regiunii. Acestea stabilesc obiectivele și țintele pentru domeniile educaționale respective, în special structurile cursurilor, tipurile de școli și facilitățile școlare și capacitatea acestora și propun, de asemenea, finanțarea acestora. Aceștia pregătesc și publică un raport anual privind starea și dezvoltarea sistemului de învățământ din regiune. Atât obiectivele politice pe termen lung, cât și raportul sunt aprobate de consiliul regional, iar autoritatea regională îl transmite Ministerului Educației.

## DANEMARCA

Educația este deschisă pentru toți și, în general, este gratuită în Danemarca. Acest lucru se aplică de la educația și îngrijirea copilului până la învățământul superior. Educația daneză își propune să se asigure că toți tinerii dobândesc cunoștințe și abilități care îi vor califica să ia parte activă în societatea cunoașterii și să contribuie la dezvoltarea sa ulterioară.

Caracteristicile sistemului educațional danez:

- Învățare pe tot parcursul vieții: educație pentru toți cetățenii pe tot parcursul vieții;
- Standarde ridicate: asigurarea continuă a calității tuturor instituțiilor de învățământ public pentru a asigura o calitate ridicată;
- Participare activă: Elevii și studenții au datoria de a participa la discuții;
- Lucrări de proiect: La toate nivelurile sistemului de învățământ, lucrările de proiect se desfășoară fie individual, fie în grupuri mici.

Scopul educației timpurii din Danemarca este de a promova un mediu bun pentru bunăstarea, dezvoltarea și învățarea copiilor și de a oferi întregii familii flexibilitate în munca și viața de familie. Principiile sunt stabilite în Legea privind facilitățile de zi<sup>46</sup>.

wConform Constituției daneze<sup>47</sup>, capitolul 8, articolul 76, toți copiii în vârstă de învățământ obligatoriu au dreptul la educație gratuită în Folkeskole. În esență, Folkeskole este o școală cuprinzătoare care acoperă atât învățământul primar, cât și cel secundar inferior, adică primul (clasa 1 până la 6) și al doilea (clasa 7-9 / 10), învățământul de bază sau, cu alte cuvinte, se adresează celor 7-16 / 17 ani. Toți elevii au dreptul la instruire. Scopul Folkeskole este de a pregăti elevii pentru educație și formare continuă. De asemenea, ar trebui să ofere elevilor o înțelegere a drepturilor și obligațiilor lor într-o societate democratică liberă. Principiile Folkeskole sunt stabilite în Actul de consolidare a Folkeskole (Folkeskoleloven)<sup>48</sup>. Principiile fundamentale ale școlilor private daneze sunt stabilite în Actul de consolidare a școlilor private<sup>49</sup>.

Obiectivul comun pentru cele patru programe generale de învățământ secundar superior (STX, HF, HHX și HTX) este pregătirea tinerilor pentru învățământul superior. Programele vizează îmbunătățirea independenței și abilităților analitice ale studenților, precum și pregătirea acestora pentru a deveni cetățeni democrați și conștienți social, cu o perspectivă globală. Principiile fundamentale ale programelor sunt stabilite în Legea privind învățământul secundar general.

Actul de consolidare a programelor educaționale profesionale prevede că scopul general al programelor este de a motiva tinerii la educație și de a se asigura că toți tinerii care doresc o educație profesională au posibilitatea de a face acest lucru.

Sistemul de învățământ superior danez își propune să promoveze creativitatea, inovația, gândirea analitică și critică a studenților. Scopul programelor de profesie academică și al programelor de licență profesională este prevăzut în Legea consolidată pentru programele de profesie academică și programele de licență profesională<sup>50</sup>. Acestea trebuie să asigure programe practice orientate care să răspundă nevoii de forță de muncă calificată în sectorul privat și public.

Legea consolidată privind universitățile<sup>51</sup> precizează că scopul universităților este de a asigura că universitățile oferă cercetare și oferă educație bazată pe cercetare de cel mai înalt nivel internațional (licență, masterat și doctorat). În plus, ar trebui să disemineze cunoștințele despre abordările și metodele științifice.

Educația generală pentru adulți, educația și formarea profesională variază de la educație non-formală la programe de calificare în educație generală și formare profesională continuă. Programul general de educație pentru adulți<sup>52</sup> își propune să ofere o educație care să le permită adulților tineri, precum și celor mai maturi să își îmbunătățească sau să își completeze cunoștințele și abilitățile în cadrul disciplinelor

<sup>46</sup> [http://www.seepro.eu/English/pdfs/DENMARK\\_Key\\_Data.pdf](http://www.seepro.eu/English/pdfs/DENMARK_Key_Data.pdf)

<sup>47</sup> <https://www.thedanishparliament.dk/en/democracy/the-constitutional-act-of-denmark>

<sup>48</sup> <http://www.unesco.org/education/edurights/media/docs/db4e18f1f260d4ef8ea9ca6e1d4e08d4532fc083.pdf>

<sup>49</sup> <https://www.retsinformation.dk/eli/ta/2018/30>

<sup>50</sup> <https://ufm.dk/en/legislation/prevaling-laws-and-regulations/education/academy-profession-study-programmes>

<sup>51</sup> [https://www.au.dk/fileadmin/www.au.dk/Regelsamlingen/2014/EN\\_Bekendtgoerelse\\_af\\_lov\\_om\\_universiteter\\_367.pdf](https://www.au.dk/fileadmin/www.au.dk/Regelsamlingen/2014/EN_Bekendtgoerelse_af_lov_om_universiteter_367.pdf)

<sup>52</sup> <https://eng.uvm.dk/adult-education-and-continuing-training/the-general-adult-education-programme>

generale. De asemenea, are ca scop îmbunătățirea capacității adulților de a-și îmbunătăți viitorul loc de muncă și posibilitățile educaționale. Educația generală a adulților la nivel secundar inferior (în daneză almen voksenuddannelse sau, pe scurt, AVU) este oferită ca cursuri de o singură disciplină. Educația generală a adulților este echivalentă - dar nu identică cu - școala primară municipală și cea secundară inferioară (Folkeskole). Scopurile și principiile programelor sunt stabilite în Legea consolidată privind educația generală a adulților etc. (AVU-loven)<sup>53</sup>. Programele de formare profesională pentru adulți au un scop triplu:

1) să contribuie la menținerea și îmbunătățirea abilităților și competențelor profesionale ale participanților în conformitate cu nevoile de pe piața muncii și la dezvoltarea competenței participanților;

2) să contribuie la rezolvarea problemelor de restructurare și adaptare a pieței forței de muncă în conformitate cu nevoile de pe piața forței de muncă într-o perspectivă pe termen scurt și lung;

3) să ofere adulților posibilitatea îmbunătățirii competențelor pentru piața muncii, precum și a competențelor personale, prin posibilități de obținere a competenței formale în educație și formare profesională.

Cele mai frecvente programe de educație pentru formarea profesională a adulților sunt „arbejdsmarkedsuddannelser” sau „AMU”. Programele continue de educație a adulților pregătesc studenții pentru îndeplinirea unor funcții profesionale înalt calificate. Scopul este de a oferi studenților cu experiență profesională o educație într-un domeniu specific legat de domeniul lor de lucru.

Există trei niveluri de guvernare și administrație publică:

1. Nivelul central - guvernul format dintr-un număr de miniștri și ministerele acestora;

2. Nivel regional - 5 regiuni;

3. Nivel local - 98 de municipii;

Guvernul are responsabilitatea generală pentru politicile educaționale, furnizarea de servicii educaționale și pentru stabilirea unei direcții comune a zonei educaționale. În special, trei ministere sunt responsabile pentru domeniul educației:

Ministerul Copiilor și Afacerilor Sociale<sup>54</sup> este responsabil pentru educația și îngrijirea timpurie (nivel ISCED 0).

Ministerul Educației<sup>55</sup> este responsabil pentru învățământul primar, inferior și secundar superior (nivel 1, 2 și 3 ISCED, inclusiv educația pentru adulți și formarea continuă ISCED 3). Ministerul este format din:

- Departamentul: Responsabil pentru serviciile ministeriale și de management, asigurarea calității și coordonarea cazurilor, strategia și dezvoltarea, activitățile de presă și mass-media, și finanțele și afacerile juridice;
- Agenția Națională pentru Educație și Calitate (Styrelsen for Undervisning og Kvalitet): responsabilă pentru supravegherea educațională și pentru sarcinile din cadrul ministerului care necesită o cooperare strânsă cu instituțiile;

<sup>53</sup> <https://ufm.dk/en/education/the-danish-education-system/adult-education-and-continuing-training>

<sup>54</sup> <https://english.sim.dk/>

<sup>55</sup> <https://eng.uvm.dk/>

- Agenția Națională pentru IT și Învățare (Styrelsen pentru IT og Læring): responsabilă pentru sarcinile din cadrul ministerului care se referă la învățarea digitală și soluțiile IT în domeniul educației;

Mai mult, Institutul danez de evaluare (EVA)<sup>56</sup> este o instituție de stat independentă înființată în cadrul Ministerului Educației. EVA explorează și dezvoltă calitatea grădinițelor, a școlilor și a programelor educaționale.

Ministerul Învățământului Superior și Științei<sup>57</sup> este responsabil pentru domeniul învățământului superior (nivel 4-7 ISCED). Ministerul este organizat într-un departament și două agenții. Departamentul este responsabil pentru serviciile ministeriale și de management, asigurarea calității și coordonarea cazurilor, strategia și dezvoltarea, activitățile de presă și mass-media, și finanțele și afacerile juridice. Agenția daneză pentru știință și învățământ superior (Styrelsen for Forskning og Uddannelse) este responsabilă pentru toate sarcinile care necesită expertiză specială în domeniile cercetării și educației - în toate instituțiile. Agenția daneză pentru instituții și subvenții educaționale (Styrelsen for Institutioner og Uddannelsesstøtte) este responsabilă de alocarea / administrarea subvențiilor și finanțării către instituții și pentru supravegherea instituțională.

Mai mult, Instituția daneză de acreditare (AI)<sup>58</sup> și Studievalg Danmark (Instituția Națională pentru Orientare și Educație)<sup>59</sup> sunt instituții de stat independente înființate în cadrul Ministerului Învățământului Superior și Științei. AI asigură și dezvoltă calitatea programelor și instituțiilor de învățământ superior. Studievalg Danmark este responsabil pentru educația regională și orientarea carierei în învățământul superior și în carieră.

La nivel regional sunt cinci regiuni responsabile pentru coordonarea ofertei de învățământ secundar superior în fiecare regiune.

Municipalitățile sunt guvernate de consilii alese prin vot, care adoptă cadrul financiar, stabilesc obiective locale, supraveghează școlile și urmăresc rezultatele.

Administrarea instituțiilor publice la nivel preșcolar este responsabilitatea conducătorului instituției. În instituțiile private, responsabilitatea revine consiliului și șefului instituției. Șeful instituției administrează bugetul stabilit de municipalitate pentru instituție. El sau ea este responsabil pentru gestionarea administrativă și pedagogică a instituției și răspunde față de consiliu și consiliul municipal pentru activitățile desfășurate în instituție.

Administrarea instituțiilor la nivel primar și secundar inferior (Folkeskole ) este realizată de către director și un consiliu ales. Un consiliu pedagogic îl sfătuiește pe director cu privire la problemele educaționale, iar un consiliu al elevilor reprezintă interesele elevilor față de școală și autoritățile municipale. Directorul are responsabilitatea administrativă și educațională pentru școală și este responsabil pentru activitățile școlii în raport cu consiliul școlar și consiliul municipal. Directorul este responsabil pentru supravegherea sarcinilor de lucru și pentru distribuirea acestora între personalul școlii și are puterea de a lua toate deciziile concrete cu privire la elevi. Directorul întocmește o propunere cu privire la criteriile pentru activitățile școlii care

<sup>56</sup> <https://www.eva.dk/eva-evaluates-and-develops-the-danish-educational-system>

<sup>57</sup> [https://ufm.dk/en?set\\_language=en&cl=en](https://ufm.dk/en?set_language=en&cl=en)

<sup>58</sup> <https://akkr.dk/en/>

<sup>59</sup> <https://www.ug.dk/programmes/aboutugdk>

urmează să fie prezentate consiliului școlar, precum și o propunere pentru bugetul școlii în cadrul financiar stabilit de consiliul municipal. Directorul îndeplinește aceste sarcini în colaborare cu personalul său. Directorul are și îndatoriri didactice. Consiliul școlar își desfășoară activitățile în cadrul țintei și cadrului stabilit de consiliul municipal și supraveghează activitățile școlii. Consiliul stabilește principiile pentru activitățile școlii, inclusiv aspecte precum: organizarea predării, numărul de lecții ale elevilor de la fiecare nivel, durata zilei școlare, oferta de materii opționale, furnizarea de educație specială la școală și distribuția elevilor în clase; cooperarea dintre școală și casă; informații de la părinți despre progresele copiilor lor la școală; distribuirea volumului de muncă între profesori; aranjamente comune pentru elevi în timpul orelor de școală, taberelor școlare, experienței de muncă etc., precum și organizarea activităților de agrement la școală. Consiliul școlii aprobă bugetul școlii și materialele didactice și elaborează regulile de conduită ale școlii. În plus, elaborează o propunere pentru programa școlii pentru a fi prezentată consiliului municipal. Și este consultat de consiliul municipal cu privire la problemele legate de școala în cauză. Consiliul trebuie să aibă următoarea componență: 5 sau 7 reprezentanți ai părinților aleși de și din rândul persoanelor care au custodia copiilor înscriși la școală, 2 reprezentanți ai cadrelor didactice și ale altor cadre aleși de și din cadrul personalului școlii, 2 elevi reprezentanți aleși de și dintre elevii școlii. La fiecare școală, se înființează un consiliu pedagogic care să îndeplinească funcții de consiliere în legătură cu directorul. Consiliul este alcătuit din tot personalul cu funcții educaționale și pedagogice la școală. Pe lângă funcția sa consultativă, cea mai importantă funcție a consiliului pedagogic este de a oferi un forum pentru dezbateri cu privire la problemele educaționale și inovația la școală. La toate școlile cu niveluri 5 sau superioare, elevii au dreptul să formeze un consiliu al elevilor.

Administrația la nivelul general secundar superior este realizată de către directorul, un consiliu ales, consiliul pedagogic și adunarea profesorilor. Directorul este responsabil pentru gestionarea cotidiană a școlii și responsabil pentru activitățile școlii în legătură cu Ministerul Copiilor și Educației. La toate gimnaziile și la cursurile de HF se înființează un consiliu pedagogic. Este format din director și toți profesorii școlii. Consiliul pedagogic își alege propriul președinte și decide asupra propriei proceduri. Consiliul pedagogic acționează ca un consilier al directorului. La fiecare gimnaziu, elevii au dreptul să formeze un consiliu al elevilor.

Nivelul învățământului superior constă din trei părți diferite: învățământul superior non-universitar cu ciclu scurt, învățământul superior non-universitar cu ciclu mediu și învățământul universitar cu ciclu mediu și lung<sup>60</sup>.

---

<sup>60</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-local-andor-institutional-level-22\\_en](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-local-andor-institutional-level-22_en)

## ESTONIA

Principiile fundamentale ale asigurării educației în Republica Estonia sunt stabilite în Constituția Republicii Estonia<sup>61</sup> și în Legea educației<sup>62</sup>. Conform Constituției Republicii Estonia, oricine are dreptul la educație. Punctul de plecare al educației este recunoașterea valorilor umane și naționale de bază și a libertății de personalitate, religie și conștiință. Scopul principal al educației este de a stabili condiții favorabile dezvoltării personalității, familiei, națiunilor estoniene și minoritare, precum și dezvoltarea vieții economice, politice și culturale din Estonia și protecția mediului în contextul economiei și culturii globale. Este la fel de important să crești oameni care să respecte legile și să crezi posibilități de învățare continuă pentru toată lumea.

Educația este obligatorie pentru copiii de vârstă școlară, în măsura specificată de lege și gratuită în școlile de învățământ general de stat și locale. Furnizarea de educație este supravegheată de stat. Pentru a face educația accesibilă, guvernele de stat și locale trebuie să mențină numărul necesar de instituții de învățământ. Alte instituții de învățământ, inclusiv școli private, pot fi, de asemenea, înființate și întreținute în conformitate cu legea. Funcționarea școlilor bazate pe capitalul privat al persoanelor fizice sau juridice este reglementată de Legea privind școlile private<sup>63</sup>. Părinții au decizia finală în a face alegeri educaționale pentru copiii lor. Orice persoană are dreptul să primească educație în limba estonă. Republica Estonia garantează instruirea limbii estone în toate instituțiile de învățământ și grupurile de studiu publice în care limba de predare este alta decât estona. Limba de predare într-o instituție de învățământ a unei minorități naționale este aleasă de instituția de învățământ. În școala de bază, limba de predare poate fi orice limbă; alegerea limbii se face de către proprietarul școlii. În liceul superior, limba de predare este estona, dar poate fi orice altă limbă dacă Guvernul Republicii o aprobă conform unei cereri relevante. Structura sistemului educațional și standardul educațional al statului creează o oportunitate pentru toată lumea de a trece de la un nivel educațional la altul. Ministerul Educației și Cercetării și-a stabilit obiectivul de a elabora o legislație care să reglementeze toate relațiile educaționale esențiale pentru societate prin furnizarea unui număr optim de acte juridice, implementează practici similare în reglementarea unor domenii similare ale educației și utilizează aceeași terminologie în toată legislația educațională. În plus față de Legea privind educația din Republica Estonia, încă 10 acte reglementează sfera educațională din Estonia: Legea instituțiilor de îngrijire a copiilor preșcolari<sup>64</sup>, Legea privind școlile de bază și gimnaziale superioare<sup>65</sup>, Legea instituțiilor de învățământ profesional, Legea universităților<sup>66</sup>, Legea școlilor private, Legea privind instituțiile de învățământ superior profesional, Standardul de învățământ superior, Standardul de învățământ profesional, Legea privind educația adulților și Legea privind organizarea științei și dezvoltării<sup>67</sup>.

<sup>61</sup> <https://www.riigiteataja.ee/en/eli/ee/530102013003/consolide/current>

<sup>62</sup> <https://www.riigiteataja.ee/en/eli/ee/526082014004/consolide/current>

<sup>63</sup> <https://www.riigiteataja.ee/en/eli/ee/530062014001/consolide/current>

<sup>64</sup> <https://www.riigiteataja.ee/en/eli/ee/512012015002/consolide/current>

<sup>65</sup> <https://www.riigiteataja.ee/en/eli/ee/508012015002/consolide/current>

<sup>66</sup> <https://www.riigiteataja.ee/en/eli/ee/512012015004/consolide/current>

<sup>67</sup> <https://www.riigiteataja.ee/en/eli/ee/525062014003/consolide/current>

La nivelul puterii legislative și administrative, Riigikogu (Parlamentul), guvernul Republicii Estonia și Ministerul Educației și Cercetării administrează sistemul educațional. Un județ, un guvern local și instituțiile de învățământ au rolul lor specific în administrarea sistemului de învățământ. Riigikogu are autoritatea exclusivă de a:

- determina principiile formării, funcționării și dezvoltării sistemului de învățământ;
- stabili taxele de școlarizare pentru instituțiile publice de învățământ și universități în dreptul public;
- decide asupra înființării, fuziunii, divizării și încetării activităților universităților de drept public.

Guvernul Republicii are autoritatea de a:

- adopta programe naționale de dezvoltare a educației și de a oferi garanții pentru punerea lor în aplicare;
- stabili procedura pentru înființarea și reorganizarea instituțiilor publice de învățământ și pentru încetarea activităților acestora;
- stabili taxele și tarifele de școlarizare pentru instituțiile de învățământ și universitățile publice și procedura de remunerare;
- stabili rata maximă pentru împrumuturile de studii garantate de stat;
- stabili concesiile și beneficiile de stat, inclusiv concesiile de credit, pentru elevi, studenți și educatori;
- stabili standardul de învățământ superior;
- aproba cerințele-cadru pentru formarea profesorilor;
- acorda instituțiilor de învățământ dreptul de a furniza instruire în învățământul superior și de a acorda diplomele și diplomele academice corespunzătoare.

Funcția principală a Ministerului Educației și Cercetării<sup>68</sup> este de a asigura dezvoltarea direcționată și eficientă a politicilor de educație, cercetare, tineret și politici lingvistice, precum și un nivel ridicat și competitivitate a cercetării și dezvoltării.

Pentru realizarea obiectivelor sale, ministerul:

- planifică, organizează și dezvoltă educația, cercetarea, politica pentru tineri;
- elaborează planuri naționale de dezvoltare în domeniile educației, cercetării, tineretului și politici lingvistice și asigură conformitatea acestora cu planurile naționale și sectoriale de dezvoltare;
- organizează finanțarea și implementarea planurilor de dezvoltare și evaluarea rezultatelor acestora;
- exercită supravegherea statului asupra predării și educației în instituțiile de învățământ și efectuarea programelor naționale și a altor standarde educaționale;
- planifică, dezvoltă programe naționale și alte standarde educaționale și organizează dezvoltarea și acreditarea acestora.

Ministerul Educației și Cercetării este condus de ministru, secretarul general și trei secretari generali adjuncți: secretar general adjunct pentru învățământul superior, politica de cercetare și politica lingvistică, secretar general adjunct pentru educație generală, afaceri pentru tineret și rețeaua școlară și secretar adjunct General pentru învățământul profesional, educația și planificarea adulților. Departamentul de audit intern este direct

---

<sup>68</sup> <https://www.hm.ee/en>

subordonat ministrului. Domeniul de responsabilitate al secretarului general adjunct pentru învățământul superior, cercetare și politica lingvistică include Departamentul pentru învățământul superior, Departamentul pentru politici de cercetare și Departamentul pentru politica lingvistică. Departamentul de rețea școlară, departamentul de educație generală și departamentul de afaceri pentru tineret sunt subordonate secretarului general adjunct pentru educație generală, afaceri pentru tineret și rețeaua școlară. Departamentul de analiză, Departamentul de servicii electronice, Departamentul de educație profesională, Departamentul de finanțare, Departamentul de active de stat și Departamentul de educație pentru adulți sunt subordonate secretarului general adjunct pentru învățământul profesional, educația și planificarea adulților. Personalul ministerului include, de asemenea, consilierii ministrului și consilierii ministerului, care sunt subordonați secretarului general sau secretarului general adjunct. În zona de guvernare a Ministerului Educației și Cercetării există Inspectoratul Lingvistic, a cărui sarcină principală este exercitarea supravegherii asupra respectării Legii privind limba și a altor acte juridice care reglementează utilizarea limbii, precum și Arhivele Naționale din Estonia, a căror sarcină care este de a garanta conservarea patrimoniului documentat și Centrul de lucru pentru tineret din Estonia<sup>69</sup>.

## FINLANDA

Un principiu cheie al politicii educaționale finlandeze este acela de a asigura șanse egale pentru toți, indiferent de circumstanțele lor individuale<sup>70</sup>. De exemplu, educația este gratuită de la învățământul preșcolar la cel superior. Echitatea este promovată prin:

- Măsuri de sprijin individuale care au ca scop garantarea faptului că fiecare elev și student își poate atinge întregul potențial;
- Sistemul de învățământ nu se află în impas;
- Predare de înaltă calitate în toată țara și doar mici diferențe între școli;
- Învățarea pe tot parcursul vieții și educația adulților sunt oferite la toate nivelurile educației.

În același mod, obiectivele educației migranților, atât pentru copii, cât și pentru adulți, includ echitatea, bilingvismul funcțional și multiculturalismul.

Un obiectiv major al politicii educaționale finlandeze, pe lângă echitate, este de a atinge un nivel de educație și competență cât mai ridicat pentru întreaga populație. Unul dintre principiile de bază care stau la baza acestui lucru a fost oferirea învățământului secundar superior pentru toate grupele de vârstă.

Un alt principiu cheie este acela că sistemul educațional se bazează pe încredere și responsabilitate. Furnizarea de educație este condusă prin reglementări, informații și finanțare. Autonomia locală este puternică. De exemplu, una dintre reglementările cheie, curriculumul național de bază, lasă loc pentru variații locale, iar școlile și profesorii individuali au multă libertate în proiectarea propriilor programe și instruire. În plus, există un control extern foarte mic, cum ar fi inspecțiile școlare sau manuale. Primul examen

<sup>69</sup> <https://entk.ee/en/>

<sup>70</sup> <https://finlex.fi/en/laki/kaannokset/1999/en19990731.pdf>

național are loc la sfârșitul învățământului secundar general. Cel mai important mecanism de asigurare a calității este autoevaluarea efectuată chiar de furnizorii de educație. Evaluările naționale bazate pe eșantion ale rezultatelor învățării sunt efectuate în conformitate cu un plan național de evaluare. Instituțiile de învățământ superior sunt, de asemenea, așteptate să urmeze calitatea operațiunilor și a predării lor<sup>71</sup>.

În Finlanda, educația este considerată a fi unul dintre drepturile fundamentale ale tuturor cetățenilor. În consecință, educația obligatorie și dreptul la educație de bază gratuită se aplică tuturor persoanelor care sunt rezidente permanente în Finlanda, nu numai cetățenilor finlandezi. Învățământul de bază și obligatoriu este stipulat în detaliu în Legea privind educația de bază<sup>72</sup>.

În plus, întrucât Finlanda are două limbi oficiale, autoritățile publice sunt obligate să asigure nevoile educaționale ale populației vorbitoare de limbă finlandeză și suedeză, conform aceluiași criterii. Ambele grupuri lingvistice au dreptul la educație în propria limbă maternă. Reglementările privind limba de predare sunt stipulate în legislația referitoare la diferite niveluri de învățământ. Provincia Åland care vorbește în totalitate suedeză are propria legislație educațională. Membrii populației sami care trăiesc în cele mai nordice părți ale Finlandei sunt un popor indigen și au dreptul de a-și menține și dezvolta propria limbă și cultură. Legea cu privire la Parlamentul sami a intrat în vigoare în 1996 și Legea pentru limba sami în 2003. Aceste acte garantează populației vorbitoare de sami autonomia culturală în ceea ce privește limba și cultura lor. Limba sami poate fi limba de predare în învățământul de bază, precum și în învățământul secundar superior general și profesional și poate fi predată și ca limbă maternă sau ca limbă străină.

Noua Lege privind educația și îngrijirea timpurie<sup>73</sup> a intrat în vigoare în 2018. Legea stabilește dispoziții privind dreptul copilului la educație și îngrijire timpurie, organizarea și furnizarea de educație și îngrijire timpurie, precum și depozitul de date pentru educația timpurie. Mai mult, legea se aplică, acolo unde este cazul, la amenajarea și furnizarea de activități deschise de educație și îngrijire a copiilor mici.

Legea privind educația de bază și Decretul privind educația de bază<sup>74</sup> au fost stipulate în 1999. Legea reglementează învățământul obligatoriu: învățământul preșcolar și învățământul de bază. Legea privește obiectivele, conținutul, evaluarea și nivelurile de educație, precum și drepturile și responsabilitățile elevilor. Comparativ cu legislația anterioară, Legea a sporit puterile independente de luare a deciziilor ale autorităților locale, altor furnizori de educație și școli.

Noua lege privind învățământul secundar general a intrat în vigoare în 2018. Legea se referă, de exemplu, la furnizarea, obiectivele, conținutul, aportul elevilor, evaluarea și drepturile și responsabilitățile elevilor<sup>75</sup>.

Educația și formarea profesională sunt guvernate de Legea privind educația și formarea profesională, care a intrat în vigoare în 2017. Legea privește, de exemplu,

<sup>71</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/finland/fundamental-principles-and-national-policies\\_ro](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/finland/fundamental-principles-and-national-policies_ro)

<sup>72</sup> <https://www.finlex.fi/en/laki/kaannokset/1998/en19980628.pdf>

<sup>73</sup> <https://www.finlex.fi/en/laki/kaannokset/2018/en20180540.pdf>

<sup>74</sup> <http://ncee.org/wp-content/uploads/2017/01/Fin-non-AV-6-Finland-Basic-Education-Decree.pdf>

<sup>75</sup> <https://minedu.fi/en/legislation-general-education>

admiterea studenților, diplomele, obiectivele, conținutul, evaluarea și drepturile și responsabilitățile studenților<sup>76</sup>.

Legislația care reglementează universitățile a intrat în vigoare în 1998. Legea și decretul universităților stabilesc dispoziții privind aspecte precum misiunea universităților, cercetarea și instruirea acestora, organizarea și administrarea, personalul și limba oficială, studenții, contestațiile împotriva deciziilor luate de universități și protecția juridică pentru studenți. Modificările aduse Legii universităților referitoare, printre altele, la structura pe două niveluri, au intrat în vigoare în 2005. În conformitate cu noul Act de punere în aplicare a Legii universităților, adoptat de Parlament în 2009, universitățile finlandeze sunt corporații independente de drept public sau fundații de drept privat (Legea fundațiilor). Universitățile au funcționat în noua lor formă începând cu 2010. Operațiunile lor se bazează pe autonomie și libertatea educației și cercetării. Legislația privind universitățile de științe aplicate definește, de exemplu, statutul, misiunea și administrarea UAS. Universitățile de științe aplicate sunt entități juridice independente, fie instituții municipale, fie private, care au o autonomie extinsă și libertate de educație și cercetare<sup>77</sup>.

Politica educațională este definită de Parlament și Guvern. Programul actualului guvern a fost înaintat Parlamentului la 10 decembrie 2019.

Scopul guvernului este de a construi până în 2030 o Finlandă durabilă social, economic și ecologic.

Finlanda este un stat nordic al bunăstării iar pilonii săi cheie sunt;

- securitatea veniturilor;
- servicii de sănătate și sociale funcționale;
- educație de înaltă calitate și expertiză înaltă.

Educația și cercetarea sunt foarte apreciate în societatea finlandeză. Educația este privită ca un motiv pentru libertatea individuală. Scopul guvernului este de a construi cea mai bună viață profesională din lume; de a fi o țară cu profesioniști fericiți și competenți, în care cunoștințele și abilitățile fiecărei persoane să fie folosite la maximum.

În anii 2020, bunăstarea oamenilor se bazează pe cunoștințe și abilități și pe muncă și antreprenariat. Obiectivul este de a atinge un nivel al educației și competenței de către Finlanda în top mondial.

Există patru obiective ale politicii educaționale ale guvernului:

- Nivelul de educație și competența populației va crește la toate nivelurile de educație, diferențele în rezultatele învățării vor scădea și egalitatea educațională va crește.

- Copiii și tinerii se vor simți bine;
- Educația și formarea vor spori egalitatea de gen și nediscriminarea în societate;
- Finlanda va fi un loc atractiv la nivel internațional pentru a studia, desfășura cercetări și investiții.

Ministerul Educației și Culturii este cea mai înaltă autoritate și este responsabil pentru toate educațiile finanțate din fonduri publice din Finlanda. Ministerul este responsabil pentru pregătirea legislației educaționale, a tuturor deciziilor necesare și a părții sale din bugetul de stat pentru Guvern. Atribuția Ministerului Educației și Culturii

<sup>76</sup> <https://minedu.fi/en/vocational-education-and-training>

<sup>77</sup> <https://www.finlex.fi/fi/laki/kaannokset/2009/en20090558.pdf>

cuprinde educația și cercetarea. Universitățile și universitățile de științe aplicate (UAS) sunt direct subordonate ministerului.

Ministerul este, de asemenea, responsabil pentru administrarea sectoarelor culturale, ecleziastice, de tineret și sport. De la începutul anului 2013, educația și îngrijirea copilăriei au intrat în sfera de competență a Ministerului Educației și Culturii. Sectoarele educației din afara domeniului administrativ al Ministerului Educației și Culturii sunt:

- antrenament militar;
- instruirea poliției și a grănicerilor;
- antrenament de incendiu și salvare.

Această formare profesională este responsabilitatea Ministerului Muncii și Economiei.

Agenția Națională pentru Educație din Finlanda (EDUFI)<sup>78</sup> lucrează în strânsă cooperare cu Ministerul Educației și Culturii. Este o agenție națională de dezvoltare responsabilă pentru dezvoltarea educației și formării, a educației și îngrijirii timpurii a copilului și învățării pe tot parcursul vieții, precum și pentru promovarea internaționalizării. Agenția Națională Finlandeză pentru Educație urmărește dezvoltarea obiectivelor, conținutului și metodelor educaționale în conformitate cu acordul de performanță cu Ministerul Educației și Culturii. Acordul este întocmit pentru o perioadă de trei ani, dar este revizuit în fiecare an. Acesta include sarcinile EDUFI, așa cum sunt atribuite de minister.

Actuala structură a EDUFI a fost stabilită la 1 ianuarie 2017, când fostul Comitet Național al Educației a fuzionat cu Centrul pentru Mobilitate Internațională, CIMO, pentru a forma o nouă agenție de dezvoltare. Centrul finlandez de evaluare a educației (FINEEC) și Comitetul de examinare a înmatriculării funcționează ca agenții independente în cadrul EDUFI de la începutul anului 2018.

Sarcinile EDUFI, pe scurt:

- dezvoltarea educației și formării, educației și îngrijirii timpurii a copilului și învățării pe tot parcursul vieții, gestionarea serviciilor și a sarcinilor de management aferente acestora și anticiparea competențelor societății și a nevoilor de educație;
- elaborarea programelor naționale de bază pentru învățământul secundar general de bază și general, învățământul de bază în arte, educația și formarea profesională și educația și îngrijirea copiilor mici;
- facilitarea programelor și contractelor care promovează internaționalizarea și furnizarea de servicii de consultanță pentru internaționalizare;
- furnizarea de servicii pentru admiterea studenților;
- producerea de informații pentru a sprijini dezvoltarea și luarea deciziilor în domeniul educațional și dezvoltarea bazelor de date centrale de informații din domeniul educațional;
- luarea deciziilor privind recunoașterea studiilor finalizate în străinătate, precum și a atribuțiilor legate de limbă și diplomele de traducător.

---

<sup>78</sup> <https://www.oph.fi/en>

Agenția Națională pentru Educație din Finlanda este administrată de un consiliu de conducere, ai cărei membri reprezintă procesul decizional politic, autoritățile locale, profesorii și partenerii sociali.

La nivel regional există, de asemenea, 15 Centre pentru Dezvoltare Economică, Transporturi și Mediu (ELY)<sup>79</sup>. Centrele ELY consolidează cooperarea regională în educația adulților, precum și crearea de rețele între organizatorii educației, întreprinderi și alte părți interesate. Funcțiile centrelor includ îmbunătățirea condițiilor de funcționare pentru întreprinderi, sprijin pentru economia rurală, promovarea ocupării forței de muncă și funcționalitatea pieței muncii și, în raport cu acestea, promovarea formării pentru ocuparea forței de muncă pentru adulți (piața muncii).

Agențiile participă la prognozarea evoluțiilor în tendințele afacerilor și ocupării forței de muncă, precum și a nevoilor de calificare și educație. Centrele ELY colectează informații despre starea vieții de afaceri a regiunii, mediul, ocuparea forței de muncă și infrastructura. Pe baza acestora, ei prognozează evoluțiile viitoare. În acest sens, își propun să sprijine procesul decizional regional prin îmbunătățirea bazei de cunoștințe subiacente. Birourile locale de ocupare a forței de muncă sunt subordonate departamentelor regionale ale pieței muncii din centrele ELY.

Legea pentru dezvoltare regională, în vigoare începând cu anul 1994, a creat o nouă categorie de organizații regionale, și anume, Consiliile regionale, care elaborează planuri de dezvoltare regională în cooperare cu autoritățile locale din regiunile lor respective și cu autoritățile de stat, precum și reprezentanți ai vieții economice și ai organizațiilor neguvernamentale. Un obiectiv central al legislației privind politica regională este de a sprijini dezvoltarea auto-motivată și echilibrată a regiunilor.

## FRANȚA

Constituția franceză afirmă că este datoria statului să „asigure educație gratuită, obligatorie, laică la toate nivelurile”. Sistemul școlar francez a fost fondat pe principii generale care au fost inspirate de revoluția din 1789, construite și perfecționate de un set de texte legislative din secolul al XIX-lea până în prezent.

Școlile de stat și școlile private care au un contract cu statul coexistă în cadrul sistemului de stat. În schimbul semnării unui contract public, școlile private beneficiază de sprijin de stat, dar sunt supuse reglementării și trebuie să respecte curriculum-ul național.

Numai statul acordă diplome. Examenele sunt stabilite la nivel național. 83% dintre elevi sunt școlarizați în sistemul de stat și 17% în școlile private. Un număr mic de elevi sunt învățați în școli private care nu au semnat un contract public.

Furnizarea de nivel primar de școlarizare (școli preșcolare și primare), de nivel secundar (colegii secundare inferioare și licee generale secundare superioare, tehnologice și profesionale) este gratuită în școlile de stat. La nivel primar, autoritățile locale la nivel de oraș (municipalitățile) plătesc pentru manuale în aproape toate cazurile.

<sup>79</sup> <https://www.ely-keskus.fi/en/web/ely-en/>

De asemenea, statul oferă manuale gratuite în colegii (gimnaziu inferior). Teoretic, în licee (liceul superior) manualele sunt plătite de părinți, dar în practică consilii regionale (autoritățile regionale) acoperă acest cost.

Școala de stat este neutră: profesorilor și elevilor li se cere să manifeste neutralitate filosofică și politică.

Legea de orientare și planificare nr. 2013 - 595 din 8 iulie 2013 pentru restructurarea școlilor franceze

1. Franța este o Republică indivizibilă, laică, democratică și socială. Asigură egalitatea tuturor cetățenilor în fața legii, pe teritoriul său. Respectă toate credințele.

2. Republica laică organizează separarea religiilor de stat. Statul este neutru în ceea ce privește credințele religioase sau spirituale. Nu există religie de stat.

3. Laicitatea garantează libertatea conștiinței pentru toată lumea. Toată lumea este liberă să aleagă dacă crede sau nu. Permite tuturor să își exprime convingerile în mod liber, respectând în același timp convingerile altor persoane și sub rezerva menținerii legii și a ordinii.

4. Laicitatea permite exercitarea cetățeniei prin combinarea libertății individuale cu egalitatea și fraternitatea universale într-o preocupare pentru interesul general.

5. Republica se asigură că fiecare dintre aceste principii este respectat în școli.

6. Laicitatea la școală oferă elevilor condițiile pentru modelarea personalității lor, exercitarea liberului arbitru și învățarea despre cetățenie. Îi protejează de orice prozelitism și presiune care i-ar putea împiedica să facă propriile alegeri.

7. Laicitatea asigură accesul elevilor la o cultură comună și comună.

8. Laicitatea le permite elevilor să-și exercite libertatea de exprimare atâta timp cât acest lucru nu iafectează buna funcționare a școlii, respectarea valorilor Republicii Franceze sau pluralismul credințelor.

9. Laicitatea cere ca toate formele de violență și discriminare să fie respinse, să garanteze egalitatea între fete și băieți și se bazează pe o cultură a respectului și înțelegerii celorlalți oameni.

10. Toți membrii personalului educațional sunt responsabili de învățarea elevilor despre semnificația și valoarea secularismului, precum și despre celelalte principii fundamentale ale Republicii. Se asigură că acestea sunt aplicate în contextul școlii.

11. Personalul are datoria de a fi strict neutru: nu trebuie să-și manifeste convingerile politice sau religioase în timp ce își desfășoară activitățile profesionale.

12. Predarea este laică. Pentru a garanta o perspectivă cât mai obiectivă posibilă elevilor asupra diverselor viziuni ale lumii și asupra amplitudinii și profunzimii cunoștințelor, niciun subiect nu este teoretic exclus de la chestionarea științifică și educațională. Niciun elev nu poate cita o credință religioasă sau politică pentru a contesta dreptul profesorului de a aborda o problemă din program.

13. Nimeni nu poate refuza să respecte regulile aplicabile în școlile franceze pe baza apartenenței lor religioase.

14. În școlile publice, regulile comportamentale din diferitele domenii, enunțate în regulile școlare, respectă secularismul. Este interzis elevilor să poarte simboluri sau îmbrăcăminte care indică aparent o afiliere religioasă.

15. Prin observațiile și activitățile lor, elevii ajută la transformarea secularității în viața de zi cu zi din școala lor.

Școlarizarea este obligatorie de la legea din 1882. Acest lucru se aplică tuturor copiilor francezi sau străini rezidenți în Franța, cu vârsta peste 6 ani. Inițial, vârsta de părăsire a școlii era de 13 ani, dar aceasta a fost extinsă la 16 în 1959. Educația este asigurată în principal de școlile de stat și școlile private care au semnat un contract public. Cu toate acestea, părinții pot, cu un acord prealabil, să aleagă școlarizarea acasă.

Sistemul școlar de stat contribuie la egalitatea de șanse și trebuie să permită fiecărui elev să-și dezvolte personalitatea, să își ridice standardul de educație inițială și continuă, să se integreze social și profesional, să-și exercite cetățenia. Educația școlară facilitează dezvoltarea copilului, permițându-i să devină cultivat, pregătindu-l pentru locul de muncă și pentru a-și exercita responsabilitățile ca cetățean. Este baza educației pe tot parcursul vieții.

Conform Legii orientării și planificării curriculare nr. 380 din 2005 pentru viitorul școlilor<sup>80</sup>, misiunea principală a școlilor, în afară de transmiterea cunoștințelor, este comunicarea valorilor Republicii Franceze. Școlarizarea obligatorie trebuie să garanteze că elevii au „mijloacele necesare pentru a dobândi un fundament comun de cunoștințe și abilități a căror deținere este crucială pentru finalizarea cu succes a școlii și dezvoltarea unei identități personale și profesionale”. Cunoștințele și abilitățile acestui „fundament comun” sunt detaliate în Decretul nr. 830 din 11 iulie 2006<sup>81</sup>. Mai mult, în raportul anexat la lege, care este referința pentru punerea sa în aplicare prin reglementări, obiectivele cuantificate sunt atribuite sistemului educațional pentru a garanta că până la sfârșitul școlarizării lor 100% din elevi va fi dobândit o diplomă sau calificări certificate, se va asigura că 80% dintr-o grupă de vârstă are acces la nivelul bacalaureatului și va conduce 50% dintr-o grupă de vârstă la o diplomă în învățământul superior.

În Franța, definirea și punerea în aplicare a politicii educaționale sunt responsabilitatea guvernului, în cadrul general stabilit de legiuitor, care, în conformitate cu Constituția, stabilește regulile generale aplicabile sistemului de învățământ. Rolul statului, prin intermediul miniștrilor săi, rămâne esențial în guvernarea sistemului educațional. Nu numai că este responsabil de elaborarea politicilor educaționale, ci și de recrutarea, formarea și remunerarea personalului didactic și finanțarea activităților educaționale. De asemenea, garantează coerența formării - programele școlare sunt concepute și stabilite la nivel național.

După reforma centrală, desfășurată începând cu anii 1980, autoritățile locale au dobândit un anumit număr de competențe exercitate până acum de stat; ele contribuie la guvernarea sistemului de învățământ, în special prin gestionarea personalului tehnic, a agenților și a personalului de serviciu al instituțiilor școlare. Noile domenii de competență ale autorităților locale sunt enumerate în legea nr. 809 din 13 august 2004 privind libertățile și responsabilitățile locale<sup>82</sup>. Legea 809 face parte dintr-un proces de descentralizare început la începutul anilor 1980 pentru gestionarea politicilor publice. Efectuează o schimbare considerabilă de jurisdicție de la stat la colectivități teritoriale

<sup>80</sup> <https://www.legifrance.gouv.fr/loda/id/JORFTEXT000000259787/2005-04-24/>

<sup>81</sup> <https://www.legifrance.gouv.fr/jorf/id/JORFTEXT000000818367/>

<sup>82</sup> <https://www.legifrance.gouv.fr/jorf/id/JORFTEXT000000804607/>

(comunități regionale). În materie educațională, regiunile devin pe deplin responsabile pentru definirea și implementarea politicilor regionale de educație și formare profesională pentru tinerii și adulții în căutarea unui loc de muncă sau pentru recalificarea profesională. Mai mult, în conformitate cu această lege, autoritățile locale sunt responsabile de construirea, reconstruirea, extinderea, efectuarea reparațiilor majore și echiparea instituțiilor aflate sub responsabilitatea lor: municipalități pentru școlile primare, departamente pentru colegii și regiuni pentru licee.

Statul administrează sistemul de educație și formare prin două departamente: Departamentul pentru Educație și Departamentul pentru Învățământ Superior și Cercetare. Cele două ministere au autoritate comună asupra unei părți din administrația centrală a educației:

- mediatorul educației și învățământului superior - a cărui misiune este să trimită cazurile către administrație pentru a revizui o decizie (de exemplu, cererile părinților, elevilor sau studenților, adulților în curs de formare) privind funcționarea departamentelor centrale și a instituțiilor;

- funcționarul public superior pentru apărare și securitate - care coordonează politica de apărare, vigilență, prevenirea crizelor și situația de urgență;

- delegarea utilizării internetului - care propune măsuri necesare pentru a amplifica dezvoltarea societății informaționale în beneficiul tuturor și peste tot;

- secretariatul general.

Secretariatul General cuprinde:

- direcția generală resurse umane;

- direcția de afaceri financiare;

- direcția de afaceri juridice;

- direcția de evaluare, planificare și performanță;

- direcția europeană, relații internaționale și cooperare;

- direcția de comunicare;

- unitatea administrativă și de modernizare;

- unitatea de tehnologie și sisteme informaționale.

Administrația centrală include, de asemenea, trei organisme de inspecție:

1. Inspectoratul general al educației naționale (IGEN - inspectoratul educației generale) raportează direct Departamentului Educației, cu funcții de expertiză, de conducere și de evaluare;

2. Inspectoratul general de administrare a educației naționale și a cercetării (IGAENR), care acoperă educația (de la grădiniță până la universitate) și cercetarea, raportând celor două departamente;

3. Inspectoratul general al bibliotecilor (IGB) - o unitate de control și consultanță care raportează direct Departamentului Învățământului Superior și Cercetării și este disponibilă Departamentului Cultură și Comunicare pentru bibliotecile aflate sub jurisdicția sa.

Departamentul pentru Educația Națională intervine în domeniile educației școlare, de la grădiniță până la învățământul secundar superior (liceu). Pentru elaborarea și implementarea politicii sale, Departamentul Educație este asistat de:

- o serie de direcții, unități și birouri care cuprind administrația centrală a departamentului său. Acestea sunt în principal direcții și unități care raportează la secretariatul privat al ministrului (BDC) și la Direcția generală pentru educația școlară (DGESCO) și secretariatul general;

- organele de inspecție generală (IGEN și IGAENR);

- organisme consultative, precum Haut Conseil de l'Education și Conseil supérieur de l'Education (Consiliile educaționale).

În plus, Departamentul pentru Educație supraveghează (uneori împreună cu alte departamente) opt instituții publice naționale legate de educație: Institut National de Recherche Pédagogique (INRP), Centre National de Documentation Pédagogique (CNDP), Centre National d'Enseignement à Distance (CNED - National Center for Distance Education), Centre National des Oeuvres Universitaires et Scolaires (CNOUS - National Centre for University and School Affairs), l'Office National d'Information sur les Enseignements et les Professions (ONISEP), le Centre d'Etudes et de Recherches sur les Qualifications (CEREQ), le Centre International d'Etudes Pédagogiques (CIEP) și l'Union des Groupements d'Achats Publics (UGAP).

Departamentul pentru Învățământ Superior și Cercetare cuprinde Direcția generală a învățământului superior și inserția profesională, Direcția generală a cercetării și a inovației și toate direcțiile care raportează secretariatului general. De asemenea, este susținut de organele de inspecție generală (IGANER și IGB) și de alte structuri pe care le administrează împreună cu Departamentul pentru Educație.

Departamentul pentru Educație este responsabil pentru:

- definirea posibilităților de formare, stabilirea programelor naționale, organizarea și conținutul predării;

- definirea și eliberarea diplomelor naționale și colectarea notelor și titlurilor universitare;

- recrutarea și gestionarea personalului care îi raportează (șefi de școală, profesori);

- distribuirea resurselor dedicate educației pentru a asigura accesul egal la serviciul public;

- controlul și evaluarea politicilor educaționale, în vederea asigurării unui sistem educațional consistent în ansamblu.

Statul își pune în aplicare politica de educație la nivel regional prin intermediul sistemelor „académie” și rectorale. „Académie” este un district administrativ care corespunde, în majoritatea cazurilor, teritoriului unei regiuni. Există 30 astfel de structuri în Franța, acoperind 26 de regiuni. Rectoratul este direcția departamentelor educaționale de la nivelul „académie”. Implementează politica educațională definită la nivel național în academie. Are autoritate asupra școlilor primare (grădinițe și școli elementare) și școlilor secundare (colegii și licee). „Académie” și rectoratul sunt conduse de un rector sau ofițer șef de educație, un funcționar public superior ales dintre personalul universitar care deține un doctorat de stat. El sau ea este numit de președintele Republicii, prin decret în cadrul Consiliului de Miniștri. Reprezentantul ministrului educației în academie este responsabil pentru educație în districtul său și are, de asemenea, o competență în ceea

ce privește învățământul privat sub contract. Puterile sale se extind la toate nivelurile de educație (primar, secundar și superior).

La nivel local, politica educațională a statului este lansată în departamente, prin Directeur d'académie. Gestionează organizarea școlilor, a personalului, în principal în învățământul primar, afacerile și viața școlară, organizarea examenelor și examenelor de admitere etc. Numit prin decret prezidențial, după propunerea ministrului educației, Directeur d'académie acționează ca Serviciul director al departamentului pentru educație. Directeur d'académie este delegatul rectorului la nivel departamental. Acesta implementează, la nivel departamental, strategia de educație definită de rectorat. Aceasta se referă la școlile primare și secundare ale departamentului (Decretul nr. 2012-16 din 5 ianuarie 2012).

Departamentul de Învățământ Superior și Cercetare este responsabil de:

- elaborarea și implementarea formării superioare (definirea programelor, aprobarea diplomelor naționale);
- organizarea și furnizarea de formare inițială pentru profesorii din învățământul primar și gimnazial;
- pregătirea defalcării resurselor financiare și de personal în instituțiile de învățământ superior;
- conducerea negocierilor contractelor semnate între stat și instituțiile de învățământ superior supravegheate de departament;
- gestionarea politicii privind activele imobiliare din învățământul superior;
- organizarea și finanțarea formării doctorale și a școlilor;
- elaborarea politicii și orientărilor de cercetare și asigurarea implementării acesteia;
- supravegherea organizațiilor de cercetare și a școlilor franceze din teritoriile de peste mări(COM);
- asigurarea evaluării rezultatelor cercetării publice și a parteneriatului tehnologic cu firmele;
- definirea la nivel internațional a măsurilor necesare pentru înființarea spațiului european de învățământ superior și promovarea deschiderii internaționale a cursurilor de învățământ superior. Departamentul este, de asemenea, implicat în programe de cercetare și dezvoltare tehnologică finanțate de Uniunea Europeană și monitorizează performanța acestora;
- este competent în domeniile vieții universitare (condiții de viață, integrare profesională), formare continuă și biblioteci universitare.

Începând din 1968 (legea Faure nr 978), instituțiile care raportează Departamentului Învățământului Superior, adică instituțiile publice și instituțiile științifice, culturale și profesionale (universități, școli și instituții universitare externe, instituții de formare a cadrelor didactice, școli franceze de peste mări și instituții majore) se bucură de autonomie educațională și științifică, administrativă și financiară. De la legea nr. 52 sau legea „Savary” din 1984, autonomia se exercită în cadrul unei politici contractuale cu statul: fiecare instituție de învățământ superior semnează un contract multianual cu statul, negociat și convenit pe baza proiectului instituției, în care își prezintă opțiunile de dezvoltare strategică. Limitată inițial la sectorul cercetării, politica contractuală a fost

extinsă în 1989 la toate aspectele vieții instituției (gestionarea finanțării și a resurselor umane) și a fost extinsă treptat la toate instituțiile publice de învățământ superior.

Modernizată și consolidată în 1998, apoi în 2007 în legea nr. 1199/2007<sup>83</sup> referitoare la libertățile și responsabilitățile universităților, această politică se află în centrul dialogului dintre stat și instituțiile de învățământ superior. Permite instituțiilor să își afirme identitatea în timp ce respectă o politică națională consecventă. Oferă o formă concretă voinței de a construi un nou mod de a conduce politica națională de învățământ superior, bazându-se pe autonomia și abilitarea instituțiilor.

La nivel regional, administrația centrală este reprezentată de "recteur" (ofițer șef de educație), care acționează atât ca reprezentant al ministrului învățământului superior, cât și ca, „cancelar al universității”.

În calitate de reprezentant al ministrului învățământului superior, rectorul are funcții ierarhice și administrative de gestionare și coordonare cu privire la instituțiile de învățământ superior. Acesta asigură circulația și aplicarea directivelor ministeriale și, în schimb, îl informează pe ministru despre funcționarea instituțiilor. De asemenea, este responsabil de coordonarea între diferitele universități din aceeași academie și între învățământul superior și alte instituții de învățământ.

În calitate de cancelar al universităților, rectorul are o funcție de intervenție și control specifică față de instituțiile autonome: în cadrul consiliului de administrație al instituțiilor, el sau ea poate înainta o cerere de anulare a deciziilor autorității unei instituții care par ilegale instanței administrative.

Diferite structuri sunt însărcinate să-și dea avizul pentru a îndruma organismele decizionale:

Haut Conseil de l'Éducation (H.C.E.) a fost instituit prin legea de orientare și planificare pentru viitorul școlilor din 23 aprilie 2005, articolul 14. Este un organism consultativ independent, format din nouă membri desemnați pentru șase ani. Trei dintre membrii săi sunt desemnați de președintele Republicii, doi de președintele Adunării Naționale, doi de președintele Senatului și doi de președintele Consiliului Economic și Social, cu excepția membrilor acestor organe. Președintele Haut Conseil este numit de președintele Republicii din membrii consiliului. Misiunile sale sunt:

- să emită o opinie și să facă propuneri cu privire la definirea cunoștințelor și abilităților indispensabile pe care elevii trebuie să le stăpânească până la sfârșitul învățământului obligatoriu;

- să facă o evaluare anuală a rezultatelor obținute de sistemul de învățământ, în special în ceea ce privește obiectivele privind acoperirea bazei comune;

- emite o opinie și face propuneri, la cererea ministrului educației, cu privire la chestiuni legate de predare, programe de învățământ, metode de evaluare a cunoștințelor elevilor, organizarea și rezultatele sistemului de învățământ și formarea profesorilor;

- determină specificațiile de formare a profesorilor.

Conseil supérieur de l'Éducation (C.S.E.) este prezidat de ministrul educației sau de reprezentantul acestuia. Se compune din profesor, profesor-cercetător, alt personal,

---

<sup>83</sup> <https://www.legifrance.gouv.fr/loda/id/JORFTEXT000000824315/2020-11-18/>

părinte, elev, student, autoritate locală și reprezentanți ai asociației. Consiliul superior al educației este un organism consultativ obligat să emită avize cu privire la:

- obiectivele și funcționarea serviciului public educațional;
- programe, examene, eliberarea diplomelor;
- toate problemele de interes național legate de predare sau educație.

Comité technique paritaire ministériel (C.T.P.M.) include un număr egal de reprezentanți ai departamentelor și reprezentanți ai personalului desemnați de sindicate. Comitetul discută liniile directoare majore și distribuția resurselor. Este competent în toate întrebările referitoare la:

- organizarea și funcționarea departamentelor, instituțiilor sau unităților;
- programe de modernizare a metodelor și tehnicilor de lucru și a efectelor acestora asupra situației personalului, reguli statutare;
- examinarea liniilor directoare majore care urmează să fie definite pentru îndeplinirea sarcinilor departamentului;
- probleme de igienă și siguranță;
- planuri care stabilesc obiective multianuale pentru a îmbunătăți accesul femeilor la funcții de conducere superioară.

Conseil territorial de l'Éducation nationale este compus din reprezentanți ai statului, regiunilor, departamentelor, comunelor și instituțiilor publice intermunicipale. Poate fi consultat pentru orice probleme de interes al autorităților locale din domeniul educației. Acesta este ținut la curent cu inițiativele luate de autoritățile locale și face recomandări menite să promoveze egalitatea utilizatorilor în ceea ce privește serviciul public de educație. Invită reprezentanții personalului și ai utilizatorilor să contribuie la munca sa.

Conseil national de la vie lycéenne (C.N.V.L - Consiliul național al vieții liceului) este condus de Ministru sau de reprezentantul acestuia și include 30 de reprezentanți ai elevilor de liceu aleși în cadrul fiecărui consiliu academic al liceului și trei reprezentanți ai C.S.E. C.N.V.L. este structura care permite reprezentanților elevilor liceu să fie informați și să poată dialoga cu Departamentul Educație.

Conseil National de l'Enseignement Supérieur et de la Recherche (Consiliul Național al Învățământului Superior și al Cercetării -CNESER) are 61 de membri reprezentând personal (29), studenți (11) și „interese naționale, și anume educațional, cultural, științific, economic și social (21)”. Acesta dă opinia Ministrului cu privire la principalele linii directoare privind învățământul superior: reforme planificate, arhitectură de formare, distribuirea dotărilor între instituții etc. În plus, conferința președinților de universități reunește pe toți președinții de universități și instituțiile publice științifice, culturale și profesionale care depind de Departamentul Educației. Studiază toate problemele interesante ale instituțiilor de învățământ, prezintă propuneri ministrului și își dă avizul cu privire la întrebările care îi sunt prezentate.

Conférence des présidents d'universités (C.P.U - Conferința președinților de universități) reprezintă interesele comune ale instituțiilor pe care le reunește: universități și universități tehnologice, Institutele Politehnice Naționale, Ecoles Normales Supérieures, Instituts des Sciences Appliquées, Grands Etablissements și Pôles de Recherche et d'Enseignement Supérieur. Un jucător în dezbaterile publice privind

Învățământul superior și cercetarea din Franța, este una dintre interfețele guvernului cu privire la problemele universitare.

Observatoire national de la Lecture (ONL - Observatorul Național al Lecturii) Înființat printr-un ordin din 7 iunie 1996, Observatoire National de la Lecture este o organizație independentă care depinde de Departamentul Educației. Misiunea sa este de a culege și utiliza datele științifice disponibile pentru a clarifica predarea, îmbunătățirea lecturilor și practicilor educaționale, studierea problemelor de învățare întâmpinate de copii, favorizarea schimbului de informații și experiență între partenerii științifici, profesioniști și părinți, analiza practicilor educaționale și colectarea informații despre măsuri și experimente în curs, face recomandări pentru îmbunătățirea formării inițiale și continue a cadrelor didactice pentru a preveni analfabetismul și a dezvolta diversificarea practicilor de predare adecvate.

## GERMANIA

În Republica Federală Germania responsabilitatea sistemului educațional este determinată de structura federală a statului. Conform legii fundamentale<sup>84</sup> (Grundgesetz), exercitarea puterilor guvernamentale și îndeplinirea responsabilității guvernamentale revin fiecărui land în măsura în care legea fundamentală nu prevede și nu permite niciun alt aranjament. Constituția conține câteva prevederi fundamentale privind problemele educației, culturii și științei: astfel, de exemplu, garantează libertatea artei și a burselor, a cercetării și a predării (art. 5, paragraful 3), libertatea credinței și a crezului (art. 4), libera alegere a profesiei și a locului de formare (art. 12, alin. 1), egalitatea în fața legii (art. 3, alin. 1) și drepturile părinților (art. 6, alin. 2). Întregul sistem școlar se află sub supravegherea statului (articolul 7, paragraful 1).

În cazul în care Federația are responsabilitatea educației, științei și cercetării, în cadrul guvernului federal această responsabilitate revine în primul rând Ministerului Federal al Educației și Cercetării (Bundesministerium für Bildung und Forschung - BMBF). Ministerul federal pentru afaceri familiale, persoanele în vârstă, femei și tineret<sup>85</sup> (Bundesministerium für Familie, Senioren, Frauen und Jugend - BMFSFJ) este responsabil pentru educația și îngrijirea copiilor mici în centrele de zi și în serviciile de îngrijire a copilului.

Ministerul Federal al Educației și Cercetării<sup>86</sup> a fost fondat în 1955 ca Minister Federal pentru Afaceri Nucleare. În urma unei modificări a Legii fundamentale germane în 1969, Federației i s-au atribuit responsabilități în planificarea educației și a sprijinului pentru cercetare, o consecință fiind că Ministerul a fost redenumit Ministerul Federal al Educației și Științei (BMBW). În 1994 a fuzionat cu Ministerul Federal pentru Cercetare și Tehnologie (BMFT), care fusese fondat în 1972.

Ministerul Federal al Educației și Cercetării este organizat într-o direcție generală centrală și în alte șapte direcții generale:

<sup>84</sup> [https://www.constituteproject.org/constitution/German\\_Federal\\_Republic\\_2012.pdf](https://www.constituteproject.org/constitution/German_Federal_Republic_2012.pdf)

<sup>85</sup> <https://www.bmfsfj.de/bmfsfj/meta/en>

<sup>86</sup> <https://www.bmbf.de/en/index.html>

Direcția Generală 1: Probleme de politică și strategii; Coordonare

Direcția Generală 2: Cooperare europeană și internațională în educație și cercetare

Direcția Generală 3: Educație generală și formare profesională; Învățarea pe tot parcursul vieții

Direcția Generală 4: Sistemul de învățământ superior și cercetare

Direcția Generală 5: Cercetare pentru digitalizare și inovare

Direcția Generală 6: Științe ale vieții

Direcția Generală 7: Prevederi pentru viitor - Cercetare de bază și cercetare pentru dezvoltare durabilă

Domeniul ministerului federal al educației și cercetării cuprinde Institutul federal pentru educație și formare profesională (Bundesinstitut für Berufsbildung - BIBB)<sup>87</sup>. Este un instrument major de cooperare între angajatori, syndicate, Federație și Länder la nivel național. Legea privind formarea profesională (Berufsbildungsgesetz - BBiG)<sup>88</sup> definește responsabilitățile institutului după cum urmează:

- să efectueze cercetări de formare profesională în cadrul unui program de cercetare predefinit;

- în conformitate cu instrucțiunile ministerului federal competent, să participe la elaborarea Ausbildungsordnungen (regulamentele de formare) și alte ordonanțe, să participe la pregătirea Raportului privind educația și formarea profesională (Berufsbildungsbericht), să participe la compilarea statisticilor privind formarea profesională, promovarea programelor pilot, participarea la cooperarea internațională în domeniul educației și formării profesionale, precum și asumarea sarcinilor administrative suplimentare ale Federației pentru promovarea educației și formării profesionale;

- în conformitate cu dispozițiile administrative generale ale ministerului federal competent, să pună în aplicare promovarea centrelor de formare între companii și să sprijine planificarea, înființarea și dezvoltarea ulterioară a acestor facilități;

- să mențină și să publice registrul anerkannte Ausbildungsberufe (ocupații recunoscute care necesită pregătire formală);

- să îndeplinească sarcinile descrise în Legea privind protecția participanților la educația la distanță (Fernunterrichtsschutzgesetz - FernUSG) și să contribuie la îmbunătățirea și extinderea învățământului profesional la distanță prin promovarea proiectelor de dezvoltare. Cu acordul BMBF, Institutul Federal pentru Educație și Formare Profesională poate încheia contracte cu alte părți din afara Administrației Federale pentru asumarea unor sarcini suplimentare.

Formarea profesională în Germania se bazează pe principiul consensului. Ori de câte ori trebuie luate decizii majore privind structura și substanța, astfel de decizii sunt luate într-un efort comun de către Federație și Länder, angajatori și angajați. Aceste grupuri - precum și un reprezentant al asociațiilor municipale, al Agenției Federale pentru Ocuparea Forței de Muncă (Bundesagentur für Arbeit - BA) și al Consiliului de cercetare în calitate de consilieri - sunt membri ai consiliului de administrație al Institutului Federal pentru Formare Profesională. Comitetul consultativ științific este destinat să promoveze

<sup>87</sup> <https://www.bibb.de/en/index.php>

<sup>88</sup> [https://www.bibb.de/dokumente/pdf/bmbf\\_berufsbildungsreformgesetz\\_en.pdf](https://www.bibb.de/dokumente/pdf/bmbf_berufsbildungsreformgesetz_en.pdf)

calitatea activității de cercetare a Institutului prin consilierea consiliului și a conducerii Institutului Federal.

Legislația educațională și administrarea sistemului de învățământ sunt în primul rând responsabilitatea landurilor. Acest lucru se aplică în special sistemului școlar, învățământului superior și sectorului educației adulților / educației continue.

După înființarea Republicii Federale Germania, a devenit curând clar că există o necesitate publică de bază pentru educație care să fie coordonată și armonizată în întreaga țară, dacă ar trebui să li se ofere oamenilor posibilitatea de mobilitate între landuri în plan profesional și al vieții private. Scopul principal al cooperării încheiate de landuri în 1948 odată cu înființarea Conferinței permanente a miniștrilor educației și afacerilor culturale din landurile din Republica Federală Germania (Kultusministerkonferenz - KMK)<sup>89</sup> a fost garantarea prin coordonare a măsurii necesare a caracteristicilor comune și a comparabilității în sistemul de învățământ al Republicii Federale Germania, obiectiv care este încă urmărit până în prezent.

Conferința permanentă reunește miniștrii și senatorii landurilor responsabili cu educația și formarea, învățământul superior și cercetarea, precum și afacerile culturale. Se bazează pe un acord între landuri și se ocupă de chestiuni politice legate de educație, învățământ superior, cercetare și cultură care sunt de importanță supraregională, cu scopul de a forma un punct de vedere și o voință comună, precum și de a reprezenta interese comune. Rezoluțiile Conferinței permanente pot fi adoptate fie în unanimitate, cu majoritate calificată, fie cu majoritate simplă, în funcție de conținutul acestora. Acestea au statutul de recomandări - cu angajamentul politic al miniștrilor competenți de a transforma recomandările în lege, totuși - până când vor fi adoptate ca legislație obligatorie de către parlamentele din landuri. Rezoluțiile sunt puse în aplicare în landurile individuale sub formă de acțiuni administrative, ordonanțe sau legi, parlamentele landului jucând un rol în procedura legislativă.

Cooperarea în cadrul Conferinței permanente a condus la dezvoltări uniforme și comparabile în multe domenii ale sistemului școlar și al învățământului superior.

Așa-numitul Hamburger Abkommen, un acord care a fost întocmit de Conferința permanentă și adoptat de prim-miniștrii landurilor în 1964 (modificat ultima dată în 1971), rămâne piatra de temelie pe care se află structurile fundamentale comune ale sistemului școlar în Republica Federală Germania. Acesta include următoarele prevederi generale: începutul și durata învățământului obligatoriu cu normă întreagă, datele pentru începutul și sfârșitul anului școlar, durata vacanțelor școlare, precum și desemnarea diferitelor instituții de învățământ și organizarea acestora (tipuri școală etc.), recunoașterea examenelor și a certificatelor de finalizare a studiilor și desemnarea baremelor de note pentru rapoartele școlare. Pe baza Hamburger Abkommen, Conferința permanentă a convenit asupra unor caracteristici comune fundamentale pentru sistemul școlar în ultimele decenii, precum și recunoașterea reciprocă a certificatelor de absolvire pentru școlile din toate landurile, prin rezoluții suplimentare, care au fost rezumate într-o rezoluție în mai 2001. Dezvoltarea structurală suplimentară în învățământul școlar în general a fost stimulată de unitatea germană și, în special, de acordul-cadru din 1993

---

<sup>89</sup> <https://www.kmk.org/kmk/information-in-english.html>

privind tipurile de școli și cursuri din învățământul secundar inferior și certificatele de părăsire ale acestora (modificat ultima dată în septembrie 2014 ). În iunie 2000 a fost adoptată o versiune revizuită a acordului privind structura gimnaziale Oberstufe și examenul Abitur (Sekundarstufe II) din 1972, care nu numai că întărește importanța dobândirii de cunoștințe în materii majore precum germana, matematica și limbile străine în pregătirea pentru învățământul superior, dar ia în considerare și noile descoperiri educaționale în metodele de învățare și organizarea clasei (modificat ultima dată în februarie 2018). Cu așa-numitul Husumer Beschlüsse din 1999, acordurile în cele patru domenii - formarea profesorilor și recunoașterea reciprocă a carierelor didactice, echivalarea formării generale și profesionale, gimnaziale Oberstufe, adică nivelul superior al gimnaziului și proiectele pilot - au fost schimbate în ordine pentru a permite fiecărui land o mai mare posibilitate de luare a propriilor decizii.

Cu așa-numitul Konstanzer Beschluss din octombrie 1997, Conferința permanentă a făcut din dezvoltarea calității și asigurarea calității în școli una dintre problemele sale centrale. În martie 1999, landurile din cadrul Conferinței permanente au convenit că, colaborarea ar consta din ce în ce mai mult în acordul standardelor calitative. În consecință, reducerea simultană a reglementărilor formale detaliate conferă o importanță mai mare diversității și concurenței dintre landuri. În mai 2002, Conferința permanentă a convenit să coordoneze măsurile de asigurare a calității deja puse în aplicare de landuri și în 2003 și 2004 a adoptat Bildungsstandards (standarde educaționale) obligatorii pentru toate landurile pentru sectorul primar, pentru Hauptschulabschluss și pentru Mittlerer Schulabschluss. Institutul pentru îmbunătățirea calității educaționale (Institut zur Qualitätsentwicklung im Bildungswesen - IQB)<sup>90</sup>, care a fost fondat în 2004 și este sprijinit în comun de landuri, urmează să revizuiască și să dezvolte în continuare standardele educaționale în cooperare cu landurile. Rezoluția standardelor educaționale pentru Allgemeine Hochschulreife (calificare generală de admitere în învățământul superior) în octombrie 2012 și stabilirea unui ansamblu de sarcini de examen Abitur la disciplinele germană, matematică și în limbile străine avansate (engleză, franceză), obișnuite pentru toate landurile, au sporit comparabilitatea cerințelor Abitur între landuri și au garantat calitatea sarcinilor comune Abitur. Standardele educaționale fac parte dintr-o strategie cuprinzătoare de monitorizare educațională adoptată de Conferința permanentă în 2006 și revizuită în iunie 2015.

Schimbarea structurală a sistemului de ocupare a forței de muncă dintr-o societate industrială într-o societate de servicii și cunoaștere a dus la o creștere semnificativă a cerințelor de calificare profesională la locul de muncă. În acest context, educația inițială și continuă cuprinzătoare a câștigat o importanță semnificativă. Conformitatea în organizarea sistemului școlar profesional și a certificatelor de absolvire necesare pentru piața muncii și pentru calificarea profesională a fost creată de Conferința permanentă a miniștrilor educației și afacerilor culturale prin acorduri privind cursurile de învățământ.

Extinderea școlilor profesionale ca un curs alternativ de educație pentru dobândirea drepturilor sistemului școlar de învățământ general a fost susținută de

---

<sup>90</sup> <https://www.iqb.hu-berlin.de/>

Conferința permanentă prin rezoluții privind recunoașterea reciprocă a certificatelor și drepturilor de absolvire.

În sectorul învățământului superior, Conferința permanentă contribuie, prin acorduri și prin acțiuni administrative coordonate, la asigurarea unei structuri comune de învățământ superior și la dezvoltarea sa continuă. Conferința permanentă este implicată astfel într-un proces continuu de reformă care are loc în sectorul german al învățământului superior și care acoperă atât sarcinile de cercetare și predare ale instituțiilor de învățământ superior, cât și drepturile și obligațiile membrilor instituțiilor de învățământ superior, organizarea internă a instituțiilor de învățământ superior, statutul lor juridic și relația dintre stat și instituțiile de învățământ superior. Internaționalizarea, concurența și orientarea către performanță au devenit factori majori în gestionarea și finanțarea instituțiilor de învățământ superior. Relația dintre stat și instituțiile de învățământ superior este, de asemenea, modelată prin acorduri privind obiectivele și cerințele de performanță și libertatea crescândă din partea instituțiilor de învățământ superior în evaluare și alegerea modului de realizare a obiectivelor. Sistemele de măsurare a performanței au un rol important.

Conferința permanentă contribuie la această dezvoltare prin schimbul de informații între landuri, prin recomandări comune privind aspectele individuale ale reformei structurale a învățământului superior și - acolo unde este necesar în scopul transparenței, mobilității și protejării performanței învățământului superior - prin acorduri cross-Länder. În acest proces, Conferința permanentă lucrează în strânsă colaborare cu Conferința Rectorilor Germani (Hochschulrektorenkonferenz - HRK)<sup>91</sup> și Federația și cu organizațiile științifice - în special Fundația Germană de Cercetare (Deutsche Forschungsgemeinschaft - DFG)<sup>92</sup>, Consiliul Științific (Wissenschaftsrat)<sup>93</sup> și Max. Societatea Planck<sup>94</sup>.

Subiectele legate de domeniul învățământului superior care au fost abordate în profunzime de Conferința permanentă în ultimii ani includ dezvoltarea în continuare a sistemului de acreditare a cursurilor de studiu în cadrul asigurării calității în toate landurile și în instituțiile de învățământ superior educație, asigurarea calității în predare, formarea cadrelor didactice, consolidarea dreptului instituțiilor de învățământ superior de a decide cu privire la admiterea solicitanților, dezvoltarea în continuare a procedurii de servicii orientate spre dialog (Dialogorientiertes Serviceverfahren - DoSV), noul regulament de admitere la cursuri de studii cu restricții de admitere la nivel național, continuarea urmăririi Procesului de la Bologna pentru realizarea unui spațiu european de învățământ superior și accesul la învățământul superior și admiterea în învățământul superior pentru refugiați.

Pe lângă politica școlară și de învățământ superior, arta și cultura sunt al treilea punct central al activității de coordonare a Conferinței permanente. Pentru a oferi o vizibilitate și mai mare preocupărilor politicii culturale ale landurilor ca element de bază al suveranității culturale garantate constituțional a landurilor și pentru a-și îmbunătăți statutul în percepția publică, Conferința permanentă a decis să-și înființeze propria

---

<sup>91</sup> <https://www.hrk.de/home/>

<sup>92</sup> <https://www.dfg.de/en/index.jsp>

<sup>93</sup> [https://www.wissenschaftsrat.de/DE/Home/home\\_node.html](https://www.wissenschaftsrat.de/DE/Home/home_node.html)

<sup>94</sup> <https://www.mpg.de/en>

Conferință a miniștrilor culturii (Kulturministerkonferenz - Kultur-MK). Kultur-MK și-a început activitatea pe 1 ianuarie 2019. Șefii ministerelor culturale doresc să intre într-un discurs mai strâns între ei cu privire la provocările și creșterea relevanței sociale a politicii culturale. Mai mult, proiectele de interes național și măsurile privind dezvoltarea culturală a landurilor ar trebui să fie mai bine coordonate între landuri și guvernul federal în spiritul federalismului cultural cooperativ. În consecință, Kultur-MK se ocupă de chestiuni de politică culturală de importanță supraregională, cu scopul de a forma opinii și mărturii comune și de a reprezenta preocupări comune față de guvernul federal.

În conformitate cu articolul 91b, alineatul 1 din legea fundamentală, Federația și landurile pot conveni reciproc să coopereze în cazurile de importanță supraregională în promovarea științei, cercetării și predării. Printr-un acord administrativ din 11 septembrie 2007, modificat ultima dată la 17 aprilie 2015, s-a convenit înființarea unei Conferințe științifice comune (Gemeinsame Wissenschaftskonferenz - GWK)<sup>95</sup> pe baza articolului 91b GG, paragraful 1 din legea fundamentală. GWK a înlocuit fosta Comisie a Federației și landurilor pentru planificarea educației și promovarea cercetării (Bund-Länder-Kommission für Bildungsplanung und Forschungsförderung - BLK) de la 1 ianuarie 2008. Membrii GWK sunt miniștrii și senatorii federației și landurilor responsabili pentru știință și cercetare, precum și pentru finanțe. GWK abordează toate problemele legate de finanțarea cercetării, științele și strategiile politicii de cercetare și sistemul științific care afectează în comun Guvernul federal și landurile.

Promovarea comună a științei, cercetării și predării în cazurile de importanță supraregională se extinde în special la instituțiile și proiectele menționate în anexa la acordul GWK.

În conformitate cu articolul 91b, paragraful 2 din legea fundamentală, Federația și landurile pot conveni reciproc să coopereze pentru evaluarea performanței sistemelor educaționale în comparație internațională și pentru elaborarea rapoartelor și recomandărilor relevante. Proiecte importante în domeniul cooperării dintre Federație și landuri în ceea ce privește evaluarea performanței sistemelor educaționale în comparație internațională și în elaborarea rapoartelor și recomandărilor relevante sunt discutate în cadrul reuniunilor ministrului federal al educației și cercetării și ale miniștrilor și senatori ai landurilor responsabili de educație. Reuniunile sunt pregătite de un grup de control, care la rândul său este susținut de un comitet consultativ științific.

În ceea ce privește educația și formarea profesională, Federația este responsabilă cu formarea profesională în cadrul companiei, iar landurile sunt responsabile cu educația profesională în școli. Pentru formarea profesională în cadrul sistemului dual, care are loc în cooperare între școală și companie, Federația și landurile sunt de acord cu privire la aspecte fundamentale și, în special, cu privire la regulile și reglementările de formare pentru locurile de învățare. Datorită faptului că responsabilitatea este împărțită, a fost înființat un Comitet de coordonare pentru învățământul și formarea profesională pe baza unui acord încheiat în 1972.

În baza unui acord administrativ între Federație și Länder, Consiliul Științei (Wissenschaftsrat) a fost înființat în 1957. Sarcinile sale includ elaborarea de

---

<sup>95</sup> <https://www.gwk-bonn.de/en/>

recomandări privind conținutul și dezvoltarea structurală a învățământului superior, științei și cercetării pentru guvernul federal și guvernele. din landuri, precum și promovarea comună a construcției de facilități la instituții de învățământ superior, inclusiv mari instalații științifice, în cazuri de importanță supraregională în conformitate cu articolul 91b, paragraful 1, nr. 3 din Legea fundamentală. În plus, Consiliul Științei desfășoară acreditarea instituțională a instituțiilor non-statale de învățământ superior din 2001. Din 2010, Consiliul Științei efectuează, de asemenea, evaluări conceptuale pentru instituțiile de învățământ superior în faza de înființare. Consiliul științei este format din oameni de știință, personalități publice recunoscute și reprezentanți ai guvernelor federale și landurilor.

În ceea ce privește relațiile culturale externe și politica de educație, responsabilitatea Federației pentru relațiile externe (articolul 32 din legea fundamentală) trebuie să fie conciliată cu responsabilitatea internă a landurilor pentru educație și afaceri culturale (articolul 30 din legea fundamentală). Acest parteneriat aduce cu sine drepturile și obligațiile landurilor de a contribui la sarcinile legate de relațiile culturale externe și politica de educație. Aceste sarcini variază de la cooperarea bilaterală în cadrul acordurilor culturale cu statele străine la cooperarea multilaterală la nivelul Consiliului Europei, UNESCO, OCDE și OSCE și cooperarea supranațională în cadrul UE. Pe lângă coordonarea internă a landurilor, Conferința permanentă este, de asemenea, un instrument pentru o cooperare bazată pe parteneriat cu Federația, în special în ceea ce privește relațiile culturale externe și politica de educație, precum și cooperarea internațională și europeană în sistemul educațional și în afacerile culturale.

Ministerele educației, afacerilor culturale și științei din landuri (care au titluri diferite în diferite landuri) în calitatea lor de înalte autorități ale unui land sunt responsabile cu educația, știința și cultura. Domeniul lor de responsabilitate include, în general, școli, învățământ superior, cercetare, biblioteci, arhive, educație pentru adulți, arte și cultură în general, relații între stat și comunitățile religioase sau ideologice (cunoscute sub numele de Kultusangelegenheiten), conservarea monumentelor și siturilor și, în unele landuri, de asemenea, sportul, precum și bunăstarea copiilor și tinerilor.

Ministerele Educației, Afacerilor Culturale și Științei elaborează orientări politice în domeniile educației, științei și artelor, adoptă dispoziții legale și reglementări administrative, cooperează cu cele mai înalte autorități la nivel național și la nivel de land și supraveghează activitatea autorităților sub controlul lor și a organelor, instituțiilor și fundațiilor subordonate. Pentru a asista ministerele în activitatea lor, landurile și-au înființat propriile institute de educație școlară, educație superioară și continuă. Respectivele ministere ale educației și afacerilor culturale (la Berlin, Bremen și Hamburg: departamentul Senatului) sunt conduse de un ministru / senator care răspunde în fața parlamentului. Ministrul este de obicei reprezentat de un secretar de stat sau un consilier de stat (Staatssekretär oder Staatsrat) sau un director general (Ministerialdirektor). Ministerele Educației, Afacerilor Culturale și Științei au propriile secțiuni, departamente și grupuri la fel ca orice alte ministere. Alocarea responsabilităților specifice diferitelor unități

organizaționale este parțial atribuită dezvoltărilor locale și parțial ideilor privind politica culturală și educațională<sup>96</sup>.

## GRECIA

În conformitate cu articolul 16 din Constituție<sup>97</sup>, artele, știința, cercetarea și predarea sunt oferite gratuit. Statul este obligat să le dezvolte și să le promoveze. Educația este o misiune de bază pentru stat și scopul său este formarea morală, intelectuală, profesională și fizică a grecilor, dezvoltarea unei conștiințe naționale și religioase și formarea lor ca cetățeni liberi și responsabili.

Educația este oferită gratuit tuturor grecilor la toate nivelurile, la instituțiile de învățământ de stat. Statul oferă asistență financiară studenților, care se disting și de cei care au nevoie de asistență sau protecție specială, în funcție de abilitățile lor. Numărul de ani de învățământ obligatoriu nu poate fi mai mic de 9. Învățământul superior este asigurat exclusiv de instituții care sunt persoane juridice de drept public complet autogouvernate. Aceste instituții sunt sub supravegherea statului, au dreptul la asistență financiară din partea statului și funcționează în conformitate cu legile referitoare la organizațiile lor. Înființarea școlilor de învățământ superior de către persoane private este interzisă. Libertatea conștiinței religioase este inviolabilă. Bucurarea de drepturi și libertăți civile nu depinde de credințele religioase ale individului (articolul 13 din Constituție).

Angajamentul statului față de o societate de egalitate și egalitarism (articolul 4 din Constituție) se reflectă asupra sistemului educațional care urmărește să evite tratamentul preferențial și orice diferențiere între elevi / studenți, profesori, școli sau zone, altele decât pe bază a criteriilor obiective.

Reformele în educație sunt dictate în prezent de o dublă realitate: în primul rând, schimbările rapide care au loc în societate, simbolizate printr-o trecere la era cunoașterii și era digitală și, în al doilea rând, situația actuală din țara însăși. Orice reformă educațională poate fi astfel înțeleasă ca produs secundar al acestor două realități.

Strategia națională este condusă de principiile descentralizării, democrației, participării democratice, transparenței, egalității, solidarității, atenuării inegalităților sociale și evaluării. Evaluarea, în special, nu este punitivă, ci este mai degrabă înțeleasă ca evaluare și feedback cu privire la programe, instituții și performanța profesorilor.

Autonomia și responsabilitatea sunt, de asemenea, incluse în principiile fundamentale care vizează îmbunătățirea acestor reforme la toate nivelurile educației, cu privire la toate aspectele, de la programe de învățământ la guvernare.

După cum este definit în legea 1566/1985, obiectivul învățământului primar și secundar este de a contribui la o dezvoltare holistică, armonioasă și echilibrată a abilităților mentale și psihosomatice ale elevilor / studenților, astfel încât, indiferent de sex și origine, să poată evolua în personalități integrate și să trăiască creativ. În special, învățământul primar și secundar pregătește elevii să:

<sup>96</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-31\\_ro](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-31_ro)

<sup>97</sup> <http://www.hri.org/docs/syntagma/>

- evolueze în cetățeni liberi, responsabili și democrați, care să apere independența națională, integritatea teritorială și democrația națiunii, pentru a fi inspirați de dragostea față de om, viață și natură și de a fi conduși de loialitatea față de țara lor și de principiile fundamentale ale tradiției creștine ortodoxe. Libertatea conștiinței religioase este inviolabilă;

- hrănească și dezvolte mintea și corpul, talentele, interesele și abilitățile acestora. Să dobândească, prin educație școlară, identitate socială și conștiință, să înțeleagă valoarea socială și egalitatea muncii mentale și manuale. Să rămână la curent și să folosească bine a) beneficiile pentru bunurile umane oferite de civilizația modernă și b) valorile tradiției grecești;

- dezvolte gândirea creativă și critică și să înțeleagă conceptul de efort colectiv și colaborare pentru a lua inițiative și a participa responsabil la progresul societății și la dezvoltarea țării;

- înțeleagă semnificația artei, științei și tehnologiei, pentru a respecta valorile umane și pentru a proteja și promova cultura;

- să dezvolte spiritul de prietenie și cooperare cu toți oamenii de pe pământ, aspirând la o lume mai bună, dreaptă și pașnică.

Misiunea educațională a instituțiilor de învățământ superior, conform legii 4485/2017, este următoarea:

- Să producă și să transmită cunoștințe prin cercetare și predare, să pregătească studenții pentru aplicarea acestor cunoștințe în domeniul profesional și să cultive arte și cultură;

- Să contribuie la învățarea pe tot parcursul vieții prin utilizarea metodelor moderne de predare, inclusiv a învățării la distanță, bazate pe cercetări științifice și tehnologice la cel mai înalt nivel de calitate posibil, în conformitate cu criterii recunoscute la nivel internațional;

- Să dezvolte abilitățile și abilitățile critice ale studenților, să creeze condițiile necesare pentru apariția tinerilor cercetători și să le ofere absolvenților cunoștințele și mijloacele necesare de care au nevoie pentru cariera lor științifică și profesională;

- Să răspundă nevoilor de dezvoltare ale țării, să promoveze diseminarea cunoștințelor și dezvoltarea artelor, exploatarea rezultatelor cercetării și inovarea, cu angajament față de principiile eticii științifice, dezvoltării durabile și coeziunii sociale, precum și să contribuie la planul național pentru reorganizarea productivă a țării spre durabilitate;

- Să promoveze cooperarea cu alte instituții de învățământ și organisme de cercetare din țară și străinătate, precum și mobilitatea efectivă a personalului lor didactic, a studenților și a absolvenților, participând la comunitatea academică europeană și internațională;

- Să contribuie la crearea cetățenilor responsabili, capabili să răspundă cerințelor tuturor domeniilor activităților umane cu adecvare și responsabilitate științifică, profesională și culturală și cu respectarea valorilor justiției, libertății, democrației, solidarității sociale, păcii și egalității;

- Să dezvolte resurse comune și deschise în educație, cercetare, tehnologie și cultură.

Legea-cadru pentru învățarea pe tot parcursul vieții (legea 3879/2010) sprijină dezvoltarea învățării pe tot parcursul vieții prin rute educaționale alternative, conectarea în rețea a organismelor de învățare pe tot parcursul vieții și asigurarea calității pentru a realiza:

- interconectarea învățării pe tot parcursul vieții cu piața muncii;
- modelarea personalităților integrate;
- dezvoltarea socială și economică, în general.

În ultimii ani, Grecia a depus eforturi continue pentru îmbunătățirea calității sistemului educațional și a programelor de învățare continuă, punând accent pe facilitarea accesibilității grupurilor sociale vulnerabile la toate nivelurile. În special, obiectivul principal este de a concepe programe de educație și învățare continuă care să ofere mijloacele pentru participarea activă în societate, integrarea fără probleme pe piața muncii și abordarea abandonului școlar timpuriu, în special în ceea ce privește grupurile vulnerabile.

Politica educațională este definită la nivel central de către guvern, care stabilește, de asemenea, politica generală care trebuie urmată în diferite domenii politice. Ministrul educației<sup>98</sup> este responsabil de conturarea politicii educaționale și de monitorizarea implementării acesteia, precum și de administrarea tuturor sectoarelor, serviciilor și nivelurilor sistemului educațional. Ministrul, prin serviciile administrative și consilierii Ministerului Educației și Cultelor, pregătește proiectele de lege și decretele prezidențiale care reglementează sistemul educațional și emite deciziile ministeriale relevante. Ministerul Educației și Cultelor include 4 secretarii generale separate, care sunt conduse de secretarii generali:

1. Secretariatul general pentru învățământul primar, secundar și special;
2. Secretariatul general al învățământului superior;
3. Secretariatul General pentru Învățământul Profesional, Formare și Învățare pe tot parcursul vieții;
4. Secretariatul General pentru Afaceri Religioase.

În elaborarea politicii, cabinetul ministerului poate fi sprijinit de organisme consultative / consultative colective care sunt înființate la nivel național. Aceste organisme oferă consiliere politică pentru învățământul școlar și superior, învățarea continuă, știința și artele.

Următoarele consilii pot fi înființate în Ministerul Educației:

Consiliul pentru politica națională în domeniul educației, înființat în conformitate cu legea 4283/2014, este înființat ca un organism consultativ pentru ministrul educației și afacerilor religioase. Membrii săi sunt cei care au servit ca miniștri ai educației. Președintele Consiliului este actualul ministru al educației. Participarea la acest Consiliu pentru Educație este voluntară și membrii săi nu primesc nicio plată sau compensație pentru participarea lor.

Consiliul Național pentru Educație și Dezvoltarea Resurselor Umane (ESEKAAD) oferă sfaturi și îndrumări științifice pentru probleme de importanță majoră legate de proiectarea politicilor educaționale, în cadrul promovării cunoștințelor, dezvoltării

---

<sup>98</sup> <https://www.minedu.gov.gr/>

durabile, optimizării competențelor și competențelor resurselor umane, promovarea ocupării favorabile incluziunii și corelarea educației cu piața muncii și ocuparea forței de muncă (legea 4452/2017).

Consiliul pentru învățarea pe tot parcursul vieții și conexiunea cu ocuparea forței de muncă. Conform legii 3879/2010, se înființează un organism colectiv, condus de ministrul educației, pentru a sprijini îmbunătățirea calității și eficacitatea programelor și serviciilor de învățare pe tot parcursul vieții furnizate și pentru a le conecta la nevoile pieței muncii.

Organismele naționale de asigurare a calității sunt, de asemenea, o componentă importantă a guvernării la nivel central. Aceste organisme sunt responsabile pentru stabilirea standardelor de calitate, efectuarea evaluării, elaborarea și implementarea politicilor și standardelor pentru îmbunătățirea calității educației. Sunt agenții administrative independente supravegheate de ministrul educației. În fiecare an, aceștia transmit rapoarte anuale de activitate ministrului educației. Pentru învățământul superior și respectiv pentru școală, există următoarele structuri:

Autoritatea elenă pentru învățământul superior HAHE: misiunea sa este de a asigura o înaltă calitate în învățământul superior. Susține instituțiile de stat și de învățământ superior (instituții de învățământ superior) în conturarea și implementarea strategiei naționale pentru învățământul superior și asigură calitatea funcționării instituțiilor de învățământ superior (legile 3374/2005, 4009/2011)

Autoritatea pentru asigurarea calității în învățământul primar și secundar: misiunea sa este de a asigura o activitate educațională de înaltă calitate în învățământul primar și secundar prin evaluarea activității educaționale oferite și sprijinirea planificării educației naționale (legea 4142/2013).

În iunie 2016, guvernul elen a prezentat Strategia pentru instituțiile de învățământ superior (ÎS) 2016-2020. Adoptă viziunea unui sistem de învățământ terțiar, capabil să:

- răspundă situației socio-economice moderne;
- contribuie la nevoile de dezvoltare durabilă ale țării;
- pregătească o forță științifică, capabilă să răspundă cerințelor pieței forței de muncă naționale și internaționale.

Legislația națională a acordat autonomie instituțiilor de învățământ superior în ceea ce privește potențialul lor de dezvoltare, activitățile și obiectivele instituționale. Cu toate acestea, reglementările naționale specifică organele de guvernare ale IIS, precum și atribuțiile și responsabilitățile lor.

Autoritățile educaționale regionale pun în aplicare și supraveghează punerea în aplicare a politicii educaționale naționale la nivel regional.

Un impuls semnificativ spre descentralizare a fost subliniat în cadrul legii 2986/2002, care a stabilit structura regională a educației. Măsurile legislative care au urmat au întărit responsabilitățile descentralizate ale direcțiilor regionale de educație. Structura de bază de management și guvernare a educației școlare la nivel regional este Direcția Regională pentru Educația Primară și Secundară. Acesta este un serviciu descentralizat al Ministerului Educației și Afacerilor Religioase care funcționează ca o structură unică pentru educația școlară în fiecare dintre cele 13 regiuni ale țării. Direcțiile regionale pentru educație sunt gestionate de directori regionali pentru educație. Direcțiile

regionale pentru educație sunt responsabile pentru administrarea și orientarea științifică și pedagogică a educației în zona regiunii lor, elaborând politica educațională națională în funcție de caracteristicile și nevoile specifice regionale. Aceștia supraveghează punerea în aplicare a politicii educaționale naționale și stabilesc legături între serviciile educaționale regionale și autoritățile educaționale centrale. Fiecare direcție regională pentru educație include următoarele:

- Direcția independentă pentru sprijin administrativ, financiar și pedagogic
- Direcții de învățământ primar și secundar.

Direcția independentă pentru asistență administrativă, financiară și pedagogică oferă sprijin administrativ, financiar și pedagogic direcțiilor de învățământ primar și secundar, precum și supraveghează și coordonează serviciile regionale.

Administrarea și guvernarea învățământului superior nu se aplică la nivel regional, deoarece ZHEI-urile din Grecia sunt entități juridice autonome de drept public, sub supravegherea Ministerului Educației la nivel central. Legea 3879/2010 definește regiunile țării ca organisme de administrare în Rețeaua Națională pentru Învățarea pe tot parcursul vieții. În acest context, unitățile regiunilor care au responsabilități în materie de învățare pe tot parcursul vieții joacă un rol central în descentralizare, în consolidarea și modernizarea oportunităților de învățare pe tot parcursul vieții oferite cetățenilor și a le face mai accesibile și mai precise. Programul național de învățare pe tot parcursul vieții asigură programarea uniformă a acțiunilor de învățare pe tot parcursul vieții, care sunt specializate și descentralizate în continuare la nivel regional și local. Responsabilitățile direcțiilor regionale în învățarea pe tot parcursul vieții sunt legate în principal de formarea profesională. Fiecare regiune pregătește, în cadrul programului său de dezvoltare regională, Programul regional de învățare pe tot parcursul vieții, care include în special investiții, programe sau acțiuni individuale de formare profesională și, în general, acțiuni de implementare a politicii publice de învățare pe tot parcursul vieții la nivel regional<sup>99</sup>.

## ITALIA

Legislația școlară italiană își are fundamentele în Constituția Republicii Italiene din 1948. În special articolele 30, 33, 34 și 38 stabilesc principiile sistemului. Principiile de bază privind educația includ:

- libertatea de predare;
- datoria statului de a oferi orice tip și nivel de educație deschis tuturor;
- dreptul universităților, academiilor și instituțiilor superioare de a-și stabili propriile reglementări;
- dreptul persoanelor private de a înființa școli și instituții de învățământ fără costuri pentru stat;
- dreptul / datoria părinților de a oferi educație copiilor lor. Legea trebuie să ia măsuri pentru a ajuta familiile fără mijloace de a-și exercita dreptul / datoria. Trebuie luate măsuri adecvate pentru a permite elevilor capabili și merituosi să intre în niveluri

---

<sup>9999</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-andor-regional-level-33\\_ro](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-andor-regional-level-33_ro)

superioare de educație, chiar dacă nu au resurse financiare. Educația cetățenilor include și educația și formarea profesională a cetățenilor cu dizabilități.

Principiile fundamentale ale Constituției stau la baza tuturor legislațiilor ulterioare.

În ceea ce privește educația școlară, cadrul legislativ este destul de complex. Mai jos, o scurtă listă a legislației de bază:

Decretul nr. 275 din 8 martie 1999 care oferă școlilor autonomie didactică, organizațională și de cercetare;

Legea nr. 62 din 10 martie 2000 privind egalitatea între învățământul public și cel privat;

Legea constituțională nr. 3 din 18 octombrie 2001 care a modificat subdivizarea responsabilităților, inclusiv în ceea ce privește educația, între stat și regiuni;

Legea din 28 martie nr. 53 pentru reforma sistemului de educație și formare profesională. Legea a fost parțial modificată;

Legea nr. 296 din 27 decembrie 2006 (Legea financiară 2007) care stabilește, printre altele, extinderea învățământului obligatoriu la zece ani (până la vârsta de 16 ani), care trebuie îndeplinită de elevi fie la școală, fie pe parcursul a trei ani cursuri profesionale care intră sub responsabilitatea regiunilor; dispozițiile pentru punerea sa în aplicare au fost emise prin Decretul ministerial nr. 139 din 22 august 2007;

Legea nr. 133 din 6 august 2008 conținând măsuri de reducere a costurilor publice și în domeniul educației. Acesta prevede o serie de intervenții, printre care reorganizarea sistemului școlar (DPR 81/2009), revizuirea primului ciclu de învățământ și a orarelor (DPR 89/2009), reforma celui de-al doilea ciclu al educației (DPR 87/2010, DPR 88/2010, DPR 89/2010) și includerea cursurilor regionale de formare profesională de trei ani în sistemul de învățământ, pentru îndeplinirea învățământului obligatoriu;

Legea nr. 169 din 20 octombrie 2008 care prevede noi criterii pentru evaluarea și progresia elevilor (DPR 122/2009);

Decretul ministerial nr. 249 din 10 septembrie 2010 privind formarea inițială a cadrelor didactice;

Legea nr. 10 din 26 februarie 2011 (și următorul DPR nr. 80 din 28 martie 2013) care instituie Sistemul Național de Evaluare;

Legea nr. 128 din 8 noiembrie 2013 care conține mai multe măsuri urgente pentru educația școlară (de exemplu, măsuri de combatere a abandonării timpurii);

Legea nr. 107 din 13 iulie 2015, reformând unele aspecte ale sistemului de învățământ (de exemplu, evaluarea bazată pe meritul profesorilor, noi proceduri de recrutare).

În ceea ce privește cursurile regionale de educație și formare pe trei și patru ani (IFP), referințele legislative sunt:

-decretul nr. 139/2000, privind extinderea învățământului obligatoriu, care stabilește rezultatele generale ale învățării pentru studenții care urmează ultimii doi ani de învățământ obligatoriu fie pe căile de stat, fie în cursurile profesionale regionale;

-decretul interministerial din 29 noiembrie 2007 privind criteriile de calitate care trebuie aplicate de agențiile formative care asigură cursuri regionale;

liniile directoare ale Ministerului Educației, Universității și Cercetării (Miur) și ale Conferinței Regiunilor care oferă indicații pentru a sprijini dobândirea competențelor cheie în primii doi ani ai gimnaziului superior, indiferent de tipul de cale urmată.

Mai mult, colaborarea dintre stat, regiuni și provincii a produs o serie de documente care sporesc flexibilitatea sistemului de învățământ, definind obiectivele formative și certificările finale și intermediare. În special, definirea standardelor formative pentru dobândirea competențelor de bază pe parcursurile de trei ani (Acordul din ianuarie 2004) și definirea standardului național minim de competențe tehnice și profesionale pentru 21 de profiluri profesionale (aprilie 2006). Cursurile de învățământ și formare tehnică superioară (IFTS) au fost instituite prin Legea din 17 mai 1999, nr. 144 și sunt reglementate prin Decretul interministerial din 31 octombrie 2000, nr. 436. Legea financiară din 2007 prevede reorganizarea sistemului de învățământ și formare tehnică superioară, prin includerea în ofertă și a cursurilor organizate în institutele tehnice superioare (ITS) în vederea consolidării formării profesionale de nivel înalt și a îmbunătățirii sectorului științific. Liniile directoare pentru reorganizarea cursurilor IFTS și ITS au fost emise prin Decretul președintelui Consiliului de Miniștri din 25 ianuarie 2008, care a definit standardele, cerințele de acces și certificările căilor de formare.

În ceea ce privește învățământul superior, principala legislație de referință este Decretul nr. 509 din 3 noiembrie 1999, care a sporit autonomia universităților și a definit calificările emise de universități în conformitate cu Procesul Bologna și Legea nr. 508 din 21 decembrie 1999 de instituire a sectorului educației artistice și muzicale de nivel superior (Afam). Decretul menționat mai sus a fost modificat ulterior prin Decretul ministerial nr. 270 din 2004. Recent, legea nr. 240 din 30 decembrie 2010 a introdus o serie de prevederi privind reorganizarea universităților, statutul personalului academic și calitatea și eficiența sistemului universitar.

Ministerul Educației, Universității și Cercetării (MIUR) este responsabil pentru administrația generală la nivel național.

Educația școlară este organizată la nivel descentralizat prin Birourile școlare regionale (Uffici Scolastici Regionali, USR), care funcționează și sunt organizate la nivel provincial în birourile locale (Ambiti territoriali). Nu există birouri descentralizate ale MIUR la nivel municipal și nici nu există birouri descentralizate ale MIUR pentru învățământul superior. Mai mult, MIUR are mai multe organisme și agenții care funcționează la nivel național cu funcții reprezentative, consultative, de monitorizare și de evaluare. Biroul școlar regional (Ufficio Scolastico Regionale, USR) este o ramură a Ministerului Educației, Universității și Cercetării (MIUR). De obicei, este împărțit în birouri locale, în funcție de atribuțiile și cerințele locale. USR supraveghează respectarea dispozițiilor generale privind educația și a cerințelor minime de performanță, eficacitatea acțiunilor de formare și respectarea standardelor. Se ocupă, în cadrul competențelor sale locale, de realizarea politicilor naționale pentru elevi. De asemenea, colaborează cu regiunile și autoritățile locale la oferta de formare profesională, educația adulților, educație și formare tehnică superioară și relația școală-piața muncii. Mai mult, supervizează școlile nestatale și școlile străine din Italia și alocă fonduri și resurse umane instituțiilor unice. În cele din urmă, verifică eficiența activităților desfășurate de școli și evaluează în ce măsură școlile și-au pus în practică planul de oferte educaționale (POF).

În unele regiuni cu statut special, reglementările privind organizarea birourilor școlare regionale diferă de celelalte regiuni, întrucât puterile autorităților de stat de pe teritoriile lor sunt limitate. De exemplu, în regiunea Trentino-Alto Adige nu există birouri școlare regionale de stat, iar educația este sub responsabilitatea celor două administrații provinciale, care au competențe echivalente regiunilor.

Birourile locale, care funcționează la nivel provincial, sunt o divizie internă a biroului școlar regional și nu au autonomie. Birourile locale sprijină și consiliază școlile cu privire la procedurile administrative și contabile și la planificarea și inovarea ofertei educaționale. Aceștia monitorizează punerea în aplicare a prevederilor privind clădirile și siguranța școlilor și se ocupă de integrarea elevilor imigranți și cu nevoi speciale, promovarea participării elevilor la procesul educațional și, în colaborare cu municipalitățile, monitorizează respectarea obligativității învățământului. De asemenea, ei desfășoară orice activități care le sunt delegate de către șeful biroului școlar regional.

Ministerul educației, universității și cercetării (MIUR) are mai multe organisme și agenții care funcționează la nivel național.

Consiliul superior pentru educație (Consiglio superiore della Pubblica Istruzione), un organism consultativ care asistă ministrul cu planificarea și supravegherea politicii educaționale. De asemenea, înaintează propuneri. Este alcătuit din 36 de membri, dintre care 18 sunt aleși printre profesori, manageri școlari și personalul administrației școlare și 18 numiți de ministru.

Institutul Național pentru Evaluarea Sistemului de Educație (Istituto nazionale per la evaluación del sistema de istruzione, INVALSI): împreună cu Indire și Inspectoratul Ministerului Educației alcătuiesc sistemul național de evaluare (Sistema nazionale di Evaluare - SNV).

Institutul Național de Documentare, Inovare și Cercetare Educațională (Istituto Nazionale di Documentazione, Innovazione e Ricerca Educativa - Indire). De la 1 septembrie 2012, Indire a înlocuit Agenția Națională pentru Dezvoltarea Autonomiei Școlare (Agenzia națională pentru dezvoltarea autorității economice școlare - ANSAS). Institutul are o experiență bine stabilită în domeniile cercetării și documentării în educație și în utilizarea noilor tehnologii pentru formarea continuă a cadrelor didactice, a personalului administrativ, tehnic și auxiliar și a managerilor școlii. Sarcina sa specifică în cadrul sistemului național de evaluare este de a sprijini școlile în procesul lor de îmbunătățire și inovare. Mai mult, participă la inițiative internaționale și colaborează cu regiunile și autoritățile locale pentru a realiza măsuri la nivel național în cadrul educației adulților și al educației și formării tehnice superioare (IFTS). Colaborează cu Ministerul pentru monitorizarea anuală a ofertei de educație pentru adulți.

Institutul național pentru analiza politicilor publice (Istituto nazionale per l'analisi delle politiche pubbliche - Inapp) este organismul de referință pentru cercetare și monitorizare, politici și îndrumări pentru cursurile de educație și formare profesională de trei ani (IFP), care intră sub responsabilitatea regiunilor. Inapp este un institut public de cercetare aflat sub jurisdicția Ministerului Muncii și a politicii sociale. Institutul, în special, lucrează în domeniul formării, al politicii sociale și al pieței muncii. Promovează și desfășoară activități legate de cercetare, experimentare, documentare, informații, evaluare și asistență tehnică. Oferă sprijin tehnic și științific Ministerului Muncii și altor

ministere, regiunilor și provinciilor și altor instituții naționale și internaționale, precum și pentru acțiunile programului Fondului Social European.

La nivel de învățământ superior, Consiliul Național al Universității (Consiglio Universitario Nazionale, CUN) și Consiliul Național pentru Învățământul Superior în Artă și Muzică, funcționează pentru universități și, respectiv, pentru sistemele AFAM. Ambele institute formulează opinii și propuneri cu privire la aspecte de interes general și, în special, planifică, aprobă regulamentele didactice universitare și numesc profesori și cercetători.

Consiliul Național al Studenților Universitari (Consiglio Nazionale degli Studenti Universitari - CNSU) este organismul reprezentativ al studenților la nivel național, cu rol de consultare și recomandare pentru probleme de interes general pentru sectorul universitar.

Asigurarea calității la nivel superior este garantată prin Agenția Națională pentru evaluarea universității și a sistemului de cercetare (Agenzia nazionale pentru evaluarea sistemului universitar și a cercetării - ANVUR), un organism public aflat sub jurisdicția Ministerului Educației, Universității și Cercetare.

În cele din urmă, Conferința rectorilor universităților italiene (Conferenza dei Rettori delle Università italiane - CRUI) își dă avizul cu privire la planul trienal elaborat de minister privind obiectivele pentru sistemul universitar și alocarea resurselor financiare.

Italia este organizată în 20 de regiuni, dintre care cinci se bucură de un nivel deosebit de înalt de autonomie. Mai mult, Regiunea Trentino Alto-Adige este alcătuită din provinciile autonome Trento și Bolzano care au aceleași puteri ca ale regiunilor.

Regiunile au un rol legislativ comun împreună cu statul în problemele legate de educație. În schimb, aceștia sunt singurii responsabili pentru planificarea, gestionarea și furnizarea de educație și formare profesională (IFP) prin intermediul instituțiilor recunoscute. Prin Conferința stat / regiuni, regiunile lucrează îndeaproape cu Ministerul Educației și Ministerul Muncii, care definesc standardele naționale minime pentru sistemul de învățământ și sistemul de educație și formare profesională. Responsabilitățile regiunilor includ intervenții care vizează o primă plasare în lumea muncii, inclusiv formare tehnico-profesională superioară, specializare și recalificare profesională, formare continuă etc. Aceste intervenții se referă la toate activitățile formative care vizează obținerea unui certificat de formare profesională, un certificat tehnic de nivel superior sau un credit, dar acestea nu duc la o calificare, deși pot fi furnizate și utilizate dovezi pentru obținerea calificărilor. Mai mult, regiunile au responsabilitatea planificării rețelei școlare, pe baza planurilor provinciale, definirea calendarului școlar și a fondurilor destinate școlilor nestatale și dreptul de a studia la nivel universitar. Problemele de educație și formare din jurisdicția regiunilor sunt tratate de către birouri de educație specifice (Evaluatori), denumirea lor fiind diferită în diferite regiuni. Principalele responsabilități ale regiunilor în ceea ce privește educația și formarea profesională pot fi delegate provinciilor și municipalităților, în conformitate cu o tendință care rezervă regiunilor sarcini de îndrumare, planificare și monitorizare și din ce în ce mai puține sarcini de gestionare<sup>100</sup>.

---

<sup>100</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-39\\_ro](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-39_ro)

## OLANDA

Una dintre caracteristicile cheie ale sistemului de învățământ olandez, garantat în temeiul articolului 23 din Constituție<sup>101</sup>, este libertatea educației, adică libertatea de a înființa școli (libertatea de stabilire), de a organiza predarea în școli (libertatea de organizare a predării) și pentru a determina principiile pe care se bazează (libertatea convingerii).

Oamenii au dreptul să înființeze școli și să ofere predare bazată pe credințe religioase, ideologice sau educaționale. Drept urmare, există atât școli publice, cât și private, în Olanda.

Școli publice:

- sunt deschise tuturor copiilor, indiferent de religie sau perspectivă;
- sunt în general supuse dreptului public;
- sunt guvernate de consiliul municipal (sau un comitet de guvernare) sau de o entitate juridică publică sau fundație înființată de consiliu;
- asigură educație în numele statului.

Școli private:

- pot refuza admiterea elevilor ai căror părinți nu subscriu la credința sau ideologia pe care se bazează predarea școlii;
- sunt supuse dreptului privat și sunt finanțate de stat, deși nu sunt înființate de stat;
- sunt conduse de consiliul de administrație al asociației sau fundației care le-a înființat;
- își bazează predarea pe credințe religioase sau ideologice și includ școli catolice, protestante, evrei, musulmani, hindustani și Steiner-Waldorf;

Unele școli își bazează predarea pe idei educaționale specifice, cum ar fi metoda Montessori, Dalton, Freinet sau Planul Jena. Acestea pot fi administrate public sau privat. Libertatea de a organiza predarea înseamnă că școlile private sunt libere să stabilească ce se predă și cum. Cu toate acestea, Ministerul Educației, Culturii și Științei stabilește standarde de calitate care se aplică atât educației publice, cât și private și prescrie subiectele care urmează să fie studiate, obiectivele de realizare sau programele de examen și conținutul examenelor naționale, numărul de perioade de predare pe an, calificările pe care profesorii trebuie să le aibă, oferindu-le părinților și elevilor un cuvânt de spus în probleme școlare, planificarea și raportarea obligațiilor etc.

Constituția plasează școlile publice și private pe o bază financiară egală. Condițiile pe care școlile private trebuie să le îndeplinească pentru a se califica pentru finanțare sunt stabilite prin lege.

Obligația de a urma școala este prevăzută în Legea privind educația obligatorie. Fiecare copil trebuie să urmeze școala cu normă întreagă din prima zi școlară a lunii următoare celei de-a cincea zile de naștere; de fapt, însă, aproape toți copiii frecventează școala de la vârsta de patru ani. Copiii trebuie să urmeze școala cu normă întreagă timp de 12 ani școlari și, în orice caz, până la sfârșitul anului școlar în care împlinesc 16 ani.

<sup>101</sup> <https://www.government.nl/documents/reports/2019/02/28/the-constitution-of-the-kingdom-of-the-netherlands>

În conformitate cu cerința de calificare de bază care a intrat în vigoare în septembrie 2007, toți tinerii cu vârsta de până la 18 ani trebuie să urmeze școala până la obținerea unei calificări de bază. Tinerilor cu vârsta sub 18 ani care nu mai urmează studii cu normă întreagă li se va cere să urmeze un program cu normă întreagă care să combine munca și studiul, până când vor obține unul dintre certificatele necesare. O modificare a Legii învățământului obligatoriu privind criteriile pentru școli a intrat în vigoare la 1 septembrie 2007. Acesta prevede că școlile cu finanțare privată trebuie să ofere aceleași niveluri de competență și facilități ca și școlile finanțate de guvern. Amendamentul își propune să facă o distincție clară între rolurile inspectoratului și ale ofițerului de prezență la școală. Acesta din urmă evaluează dacă o școală cu finanțare privată îndeplinește criteriile necesare, dar trebuie să țină cont în permanență de sfaturile inspectoratului. Legea prevede pașii care trebuie luați de către ofițerul de prezență la școală atunci când o școală nu respectă toate criteriile legale, în opinia inspectoratului. Dacă aceasta este concluzia Inspectoratului, ofițerul pentru prezența școlii va trebui să informeze părinții elevilor că nu își îndeplinesc obligațiile legale în temeiul Legii educației obligatorii<sup>102</sup>.

O trăsătură distinctivă a sistemului de învățământ olandez este aceea că, combină o politică educațională centralizată cu administrarea și gestionarea descentralizată a școlilor. Ținând seama în mod corespunzător de dispozițiile Constituției, guvernul central creează condiții favorabile educației prin legislație care se aplică atât instituțiilor publice, cât și private. Implicarea autorităților provinciale ia forma în principal a sarcinilor legale de supraveghere și judiciare față de școlile publice și private. În calitate de autoritate locală pentru toate școlile din zonă, autoritățile municipale au anumite competențe și responsabilități statutare în ceea ce privește școlile publice și private.

Toate școlile, atât publice, cât și private, sunt guvernate de o autoritate competentă recunoscută legal. Autoritatea competentă este organismul responsabil de implementarea legislației și reglementărilor în școli. Autoritatea competentă sau consiliul școlar al școlilor publice este autoritatea municipală. Din 1997 autoritățile municipale au putut alege forma pe care o ia autoritatea competentă. Autoritatea competentă sau consiliul școlar al unei școli private este consiliul asociației sau fundației care o întreține.

La Ministerul Educației, Culturii și Științei există departamente de politici responsabile de elaborarea politicii în domeniul științei și al diferitelor sectoare ale educației. Acestea sunt:

- Departamentul Educație Primară;
- Departamentul de învățământ secundar;
- Departamentul de educație pentru adulți și vocațională;
- Departamentul Învățământ Superior și Finanțe Studentești; Departamentul de cercetare și politici științifice.

Fiecare departament este responsabil pentru un anumit domeniu al educației și menține contactul cu instituțiile din acest domeniu. Alte departamente, cum ar fi Departamentul pentru politici internaționale, Departamentul pentru legislație și afaceri juridice, sunt responsabile pentru problemele care afectează toate domeniile educației.

<sup>102102</sup> [http://www.oecd.org/education/EDUCATION%20POLICY%20OUTLOOK\\_NETHERLANDS\\_EN%20.pdf](http://www.oecd.org/education/EDUCATION%20POLICY%20OUTLOOK_NETHERLANDS_EN%20.pdf)

În cadrul diferitelor acte de educație, ministrul educației, culturii și științei este însărcinat cu inspecția educației, care se desfășoară sub autoritatea sa de către Inspectoratul educațional<sup>103</sup>. Inspectoratul pentru educație este o agenție executivă care intră sub incidența Ministerului Educației, Culturii și Științei. Statutul său este reglementat printr-un ordin ministerial datând din 1998: Ordinul Inspectoratului Educației (Statut). Inspectoratul educațional își îndeplinește sarcinile pe baza dispozițiilor cuprinse în Legea privind inspecția educațională<sup>104</sup>.

Guvernul central, în persoana ministrului educației, culturii și științei, controlează educația prin intermediul legislației, ținând seama în mod corespunzător de dispozițiile Constituției<sup>105</sup>. Responsabilitățile sale principale în ceea ce privește educația se referă la structurarea și finanțarea sistemului, gestionarea instituțiilor autorităților publice, inspecție, examene și sprijin pentru studenți. Guvernul central promovează, de asemenea, inovația în educație. În plus, ministrul este responsabil pentru coordonarea politicii științifice și pentru politica culturală și media.

Controlul poate fi exercitat prin impunerea unor standarde calitative sau cantitative referitoare la procesul educațional în școli și / sau la rezultatele obținute, prin aranjamente pentru alocarea resurselor financiare și de altă natură și prin impunerea condițiilor care trebuie îndeplinite de școli.

Olanda este împărțită în 12 provincii. Implicarea autorităților provinciale ia în principal forma sarcinilor legale de supraveghere și judiciare. Consiliul provincial asigură disponibilitatea unui număr adecvat de școli primare și secundare administrate public și acționează ca organ de apel pentru școlile private în ceea ce privește deciziile luate de autoritățile municipale. În ceea ce privește gestionarea școlilor și curriculum-ul, rolul provinciilor este limitat, în parte deoarece acestea nu pot fi autoritatea competentă a unei instituții de învățământ.

Începând cu 1995, autoritățile municipale au jucat un rol cheie în sistemul creat pentru a aborda abandonul școlar la nivel regional. Aceștia sunt responsabili pentru înregistrarea abandonului școlar timpuriu sub vârsta de 23 de ani și pentru coordonarea politicii regionale în această privință. În 2002, Legea privind înregistrarea și coordonarea regională (părăsirea timpurie a școlii) a intrat în vigoare pentru prevenirea și combaterea părăsirii timpurii a școlii. Autoritățile municipale sunt responsabile de asigurarea unei abordări integrate a problemei părăsirii timpurii a școlii. Școlile și colegiile trebuie să raporteze toate cazurile până la vârsta de 23 de ani, adică dincolo de vârsta de părăsire a școlii.

Legea educației obligatorii este pusă în aplicare de către autoritățile municipale. Executivul municipal verifică dacă copiii sub vârsta de absolvire a școlii care sunt înregistrați ca rezidenți în zonă sunt înscriși ca elevi la o unitate de învățământ în sensul legii. Autoritățile municipale asigură respectarea legii atât în școlile publice, cât și în cele private, prin intermediul ofițerului de prezență la școală numit în acest scop. Legea impune fiecărei municipalități să aibă un ofițer de asistență cu responsabilitate specifică

<sup>103</sup> <https://english.onderwijsinspectie.nl/>

<sup>104</sup> <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/623042>

<sup>105</sup> <https://www.government.nl/ministries/ministry-of-education-culture-and-science>

pentru această chestiune, deși în autoritățile locale mai mici acești funcționari îndeplinesc frecvent și alte atribuții<sup>106</sup>.

## POLONIA

Principalul temei juridic pentru sistemele de învățământ școlar și de învățământ superior este furnizat de Constituția Republicii Polonia<sup>107</sup>. Dispozițiile sale referitoare la libertățile fundamentale și drepturile cetățenilor prevăd că:

- orice persoană are dreptul la educație;
- educația este obligatorie până la vârsta de 18 ani;
- educația în școlile publice este gratuită;
- o lege a Parlamentului poate permite instituțiilor publice de învățământ superior (ÎÎS) să perceapă taxe pentru serviciile educaționale;
- părinții sunt liberi să aleagă pentru copiii lor alte școli decât cele publice;
- cetățenii și instituțiile au dreptul să înființeze școli și instituții de învățământ superior;
- autoritățile publice oferă cetățenilor acces general și egal la educație; în acest scop, ele stabilesc și susțin sisteme individuale de sprijin financiar și organizațional pentru elevi și studenți;
- autonomia instituțiilor de învățământ superior este asigurată în conformitate cu principiile stabilite într-un act al Parlamentului.

Sistemul de învățământ este împărțit în învățământ școlar (toate nivelurile de educație sub nivelul învățământului superior) și învățământ superior<sup>108</sup>.

Legea privind educația școlară definește principiile cheie pentru următoarele domenii:

- împărțirea competențelor și responsabilităților în gestionarea școlilor publice și a altor instituții de învățământ la nivel central, regional și local și drepturile conducătorilor de școli, cadrelor didactice, elevilor și părinților;
- înființarea și administrarea școlilor și instituțiilor publice și non-publice;
- participarea la învățământul obligatoriu cu normă întreagă și cu jumătate de normă;
- recrutare în școli și instituții publice;
- organizarea educației în școlile și instituțiile publice;
- supraveghere pedagogică;
- educație pentru elevi și studenți cu nevoi educaționale speciale (CES);
- educație continuă pentru adulți;
- înființarea de instituții inițiale și de formare continuă a cadrelor didactice.

Legea privind educația școlară (în mare parte înlocuită de Legea educației școlare) include încă dispoziții (care erau în vigoare înainte de 2017) referitoare la:

<sup>106</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-regional-level-53\\_ro](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-regional-level-53_ro)

<sup>107</sup> <https://www.sejm.gov.pl/prawo/konst/angielski/kon1.htm>

<sup>108</sup> <https://www.european-agency.org/country-information/poland/legislation-and-policy>

- evaluarea, clasificarea și promovarea elevilor și studenților în școlile publice și non-publice;
- sistemul de examinare externă;
- implementarea programelor preșcolare și școlare și aprobarea manualelor și utilizarea resurselor educaționale și a materialelor pentru exerciții în școli;
- sprijin financiar pentru elevi și studenți.

Legea privind finanțarea sarcinilor de educație școlară stabilește aranjamente privind sprijinul financiar public acordat școlilor și instituțiilor non-publice, precum și normele pentru subvenționarea altor sarcini de educație școlară publică (manuale) și rambursarea cheltuielilor aferente între unitățile administrației publice locale în cauză.

În conformitate cu Legea învățământului superior și a științei, instituțiile de învățământ superior (ÎÎS) îndeplinesc o misiune de o importanță deosebită pentru stat și națiune: contribuie crucial la inovativitatea economiei și contribuie la dezvoltarea culturii și a moralei.

Legea prevede următoarele principii fundamentale pentru instituțiile de învățământ superior:

- Instituțiile de învățământ superior beneficiază de autonomie în conformitate cu principiile stabilite de lege.
- Activitățile instituțiilor de învățământ superior sunt guvernate de principiile libertății de predare, libertății de cercetare și libertății creativității artistice.
- În îndeplinirea misiunii lor de a descoperi și transmite adevărul prin desfășurarea cercetării și predarea studenților, instituțiile de învățământ superior constituie o parte integrantă a sistemului național de educație și cercetare.
- Instituțiile de învățământ superior cooperează cu mediul socio-economic, în special în desfășurarea de activități de cercetare și dezvoltare pentru părțile interesate din economie, prin forme separate de activitate și prin implicarea angajatorilor în dezvoltarea programelor și a procesului de predare.
- Organele guvernamentale centrale și locale pot lua decizii cu privire la instituțiile de învățământ superior numai în cazurile prevăzute în actele parlamentului.

Nu există un act unic care să reglementeze educația și formarea adulților în ansamblu. Dispozițiile relevante sunt incluse în Legea privind educația școlară și Legea privind învățământul superior și știința. Mai mult, modalitățile de formare a șomerilor și a persoanelor aflate în căutarea unui loc de muncă sunt stabilite prin Legea din 20 aprilie 2004 privind promovarea instituțiilor de ocupare a forței de muncă și a pieței muncii. Legea oferă baza pentru păstrarea registrului instituțiilor de formare. Instituțiile care solicită finanțare publică pentru a oferi formare șomerilor și solicitanților de locuri de muncă ar trebui să fie înscrise în registru<sup>109</sup>.

Responsabilitatea pentru coordonarea politicii educaționale revine Ministerului Educației Naționale. Și alte ministere pot administra școli publice și alte instituții de învățământ.

Ca urmare a reformei administrației de stat și a reformei educației, numai politica educațională națională este dezvoltată și implementată la nivel central, în timp ce

---

<sup>109</sup>[https://www.researchgate.net/publication/327038383\\_Polish\\_education\\_system\\_under\\_2017\\_reform\\_Assumptions\\_aims\\_and\\_controversies](https://www.researchgate.net/publication/327038383_Polish_education_system_under_2017_reform_Assumptions_aims_and_controversies)

gestionarea educației și administrarea școlilor și a altor instituții de învățământ este descentralizată. Responsabilitatea pentru administrarea școlilor a fost delegată comunelor (gmina). Conducerea școlilor post-primare (peste nivelul gimnazial până la 31 august 2017), a școlilor de artă și a școlilor speciale a fost delegată districtelor (powiat) ca responsabilitate statutară a acestora. Provinciile autogouvernate (województwo) administrează numai școlile care funcționează la nivel regional și supraregional. Responsabilitatea supravegherii pedagogice revine șefilor autorităților regionale pentru educație (kurator oświaty) din 16 provincii. Responsabilitatea administrării sistemului de învățământ școlar revine ministrului educației naționale și ministrilor adjuncți ai acestuia. Ministrul coordonează și realizează politica națională de educație, cooperează în acest sens împreună cu autoritățile regionale / guvernatorii provinciei (wojewoda) și alte unități organizaționale responsabile cu sistemul de învățământ școlar.

Ministerul responsabil cu educația școlară (Ministerul Educației Naționale) înființează și administrează școli, grupuri de școli și centre de consultare școlară la misiunile diplomatice poloneze, consulate și misiuni militare pentru a oferi educație copiilor polonezi stabiliți temporar în străinătate, dar și instituții publice de formare continuă a cadrelor didactice care funcționează la nivel național. Ministerul poate, de asemenea, să creeze și să administreze școli experimentale publice și instituții de învățământ și instituții publice de educație continuă care funcționează la nivel național.

Ministerul culturii și patrimoniului național înființează și administrează școli publice de artă și alte instituții pentru elevii școlilor de artă, precum și instituții pentru formarea continuă a profesorilor școlilor de artă.

Ministerul agriculturii și dezvoltării rurale poate înființa și administra școli publice de agricultură și instituții agricole care funcționează la nivel regional și supraregional și poate înființa și administra instituții publice de formare continuă a cadrelor didactice pentru profesorii de discipline profesionale. predat în școlile de agricultură.

Ministerul mediului poate înființa și administra școli forestiere publice.

Ministerul economiei maritime și transportului pe căi navigabile interioare poate înființa și administra școli publice maritime.

Ministerul sănătății poate înființa și administra o instituție publică la nivel național de formare continuă a cadrelor didactice pentru cadrele din disciplinele profesionale predate ca parte a formării profesiilor care intră în sfera de competență a ministerului.

Ministerul Justiției poate înființa și administra școli și instituții publice în cadrul centrelor de detenție pentru tineri și pensiuni pentru tineri minori și școli și instituții publice din unitățile penitenciare și suitele de custodie. Școlile și instituțiile din unitățile penitenciare și suitele de custodie funcționează ca parte a structurilor lor.

Legislația își rezervă, de asemenea, unele competențe în ceea ce privește administrarea școlilor pentru Ministrul apărării naționale și Ministerul de interne.

Atribuția ministerului responsabil cu învățământul superior (începând din mai 2006, ministrul științei și învățământului superior) acoperă dezvoltarea cercetării, formarea studenților și doctoranzilor și funcționarea instituțiilor de învățământ superior (IÎS).

Ministerul responsabil cu învățământul superior supraveghează activitățile instituțiilor de învățământ superior în ceea ce privește respectarea legii, statutele și

autorizația acordată pentru înființarea unei instituții de învățământ superior non-publice și utilizarea corectă a fondurilor publice. Ministerul poate solicita informații și clarificări de la organele de conducere ale unei instituții de învățământ superior și de la fondatorul unei instituții de învățământ superior private și poate efectua inspecții ale instituțiilor de învățământ superior.

Consiliul General pentru Știință și Învățământ Superior (Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego) este un organism reprezentativ electiv al comunității științei și învățământului superior. Cooperează cu Ministerul științei și învățământului superior și cu alte autorități publice în elaborarea politicilor naționale pentru învățământul superior, cercetare și inovare.

Comitetul de acreditare polonez (PAC) (Polska Komisja Akredytacyjna, PKA) este o instituție care lucrează pentru îmbunătățirea calității educației. Activitățile PAC acoperă toate instituțiile de învățământ superior care funcționează în baza Legii învățământului superior și a științei.

Nivelul regional din Polonia este nivelul provinciei (województwo). În 1998, existau 49 de regiuni, iar numărul acestora a fost redus la 16 în 1999.

Șeful autorităților regionale pentru educație (REA) (kurator oświaty) exercită supravegherea pedagogică asupra instituțiilor de învățământ școlar la nivel regional. Șeful REA este numit și revocat de ministrul educației naționale la cererea guvernatorului provinciei (wojewoda) și, astfel, face parte din structura guvernului central. Deși șeful REA nu este subordonat direct ministrului educației naționale, acesta din urmă are influență asupra rezultatului unui concurs pentru funcția de șef al REA prin numirea a trei membri ai comisiei de concurs și poate revoca șeful REA din proprie inițiativă. Mai mult decât atât, ministrul supraveghează șefii REA și își coordonează activitatea în diferite moduri (de exemplu, organizând întâlniri, cursuri de formare și conferințe și administrând platforma de supraveghere pedagogică online). În conformitate cu Legea privind educația școlară, șeful REA, acționând în numele guvernatorului provinciei, îndeplinește sarcini și exercită atribuțiile stabilite în Legea educației școlare și reglementările separate într-o anumită provincie.

Având în vedere autonomia organizațională destul de extinsă a școlilor și a altor instituții de învățământ, puterile LGU-urilor (comunelor și raioanelor), așa-numitele organisme de conducere a școlii / instituțiilor, includ supravegherea unităților organizaționale ale sistemului de învățământ școlar cu în ceea ce privește aspectele financiare și administrative (management adecvat al școlii). De asemenea, ele controlează utilizarea fondurilor publice de către școlile private. LGU-urile la nivel regional (provincie) nu îndeplinesc sarcini tipice de educație școlară. Cu toate acestea, ei sunt responsabili de administrarea unor instituții de învățământ care au un rol de sprijin: instituții de formare continuă a cadrelor didactice, centre de resurse educaționale și școli și instituții de învățământ care funcționează la nivel regional și supraregional<sup>110</sup>.

---

<sup>110</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-56\\_ro](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-56_ro)

## PORTUGALIA

Accesul la educație și cultură este un drept legal, prevăzut în Constituția Republicii Portugheze<sup>111</sup> (articolele 43 și 73) și în Legea privind sistemul educațional (Legea nr. 46/86, 14 octombrie). La fel de consacrată în lege este și datoria statului de a promova democratizarea educației, de a contribui la egalitatea de șanse, la reducerea inegalităților economice, sociale și culturale, la dezvoltarea personalității și a spiritului de toleranță, înțelegere reciprocă, solidaritate și responsabilitatea, progresul social și implicarea democratică în viața publică<sup>112</sup>.

Educația obligatorie este universală, obligatorie și gratuită. Este asigurată libertatea de a preda și de a învăța. Statul nu poate planifica educația și cultura conform oricărui dictat filosofic, estetic, politic, ideologic sau religios. Educația de stat este neconfesională.

Legea nr. 85/2009 din 27 august<sup>113</sup> a definit extinderea școlii obligatorii pentru copii și tineri - de la 6 la 18 ani. Învățământul obligatoriu este împărțit în învățământul de bază, care durează nouă ani, și învățământul secundar, care durează trei ani. Principalele obiective ale educației de bază, astfel cum sunt stabilite în Legea privind sistemul de învățământ, sunt:

- să ofere o educație generală și comună pentru toți;
- să se asigure că cunoștințele teoretice și practice, școlarizarea și viața de zi cu zi sunt corelate;
- să asigure dezvoltarea fizică și motorie;
- să încurajeze activitățile manuale și să promoveze educația artistică;
- să ofere cunoștințele de bază care să le permită studenților să își continue studiile sau să fie admiși la cursuri de formare profesională;
- să dezvolte cunoștințe și aprecieri pentru valorile specifice ale identității, limbii, istoriei și culturii portugheze;
- să dezvolte atitudini autonome;
- să ofere copiilor cu nevoi educaționale speciale condiții adecvate pentru dezvoltarea lor;

Instituțiile publice de învățământ superior beneficiază de autonomie statutară, pedagogică, științifică, culturală, administrativă, financiară, patrimonială și disciplinară. În acest sens, ele au puterea de a crea, suspenda, desființa și schimba cursurile sau unitățile organice. Aceste acțiuni intră în vigoare juridică numai odată înregistrate în Direcția Generală pentru Învățământul Superior (Direção-Geral do Ensino Superior - DGES).

Statutul studentului și etica școlară, Legea nr. 52/2012, 5 septembrie, a stabilit drepturile și îndatoririle elevului în învățământul de bază și secundar și angajamentul părinților sau tutorilor și altor membri ai comunității educaționale față de educația și formarea acestora și consolidarea autorității profesorilor<sup>114</sup>.

<sup>111</sup> <https://dre.pt/constitution-of-the-portuguese-republic>

<sup>112</sup> [https://www.dge.mec.pt/sites/default/files/EEspecial/dl\\_54\\_2018\\_en\\_version\\_0.pdf](https://www.dge.mec.pt/sites/default/files/EEspecial/dl_54_2018_en_version_0.pdf)

<sup>113</sup> [www.dre.pt/pdf1s/2009/08/16600/0563505636.pdf](http://www.dre.pt/pdf1s/2009/08/16600/0563505636.pdf)

<sup>114</sup> <https://dre.pt/application/dir/pdf1s/2012/09/17200/0510305119.pdf>

În conformitate cu Legea organică a guvernului XXII<sup>115</sup>, administrația directă a Ministerului Educației (ME)<sup>116</sup> și a Ministerului Științei, Tehnologiei și Învățământului Superior (MCTES), este formată din următoarele organisme centrale:

- Secretariatul General (Secretaria-Geral - SG);
- Inspectoratul General al Educației și Științei (Inspeção Geral da Educação e Ciência– IGEC);
- Direcția Generală pentru Educație (Direção-Geral de Educação - DGE);
- Direcția generală pentru învățământul superior (Direção-Geral do Ensino Superior - DGES);
- Direcția Generală pentru Administrarea Școlii (Direção-Geral da Administração Escolar– DGAE);
- Direcția Generală Statistică a Educației și Științei (Direção-Geral de Estatísticas da Educação e Ciência - DGEEC);
- Institutul de Management Financiar al Educației (Instituto de Gestão Financeira da Educação - IGeFE);
- Direcția Generală pentru Școli (Direção-Geral dos Estabelecimentos Escolares - DGEstE).

Misiunea Secretariatului General este de a oferi asistență tehnică specializată membrilor Guvernului din Ministerul Educației, precum și altor servicii și departamente din domeniile sprijinului juridic, soluționării și litigiilor conflictelor, regimului de angajare și relațiilor de muncă, managementului uman, resurse financiare, tehnologice și patrimoniale, afacerile publice, europene și relațiile internaționale, precum și calitatea politicii, informației și comunicării.

Misiunea Inspectoratului General al Educației și Științei este de a asigura legalitatea și regularitatea acțiunilor întreprinse de serviciile și departamentele ME și MCTES sau supuse supravegherii membrilor guvernului, precum și monitorizarea, auditul și supravegherea funcționării sistemului de învățământ în domeniul învățământului preșcolar, al învățământului școlar, cuprinzând învățământul de bază, secundar și superior și integrând modalități speciale de educație, învățământ extrașcolar, știință și tehnologie și ale organismelor, serviciilor și departamentelor din ME și MCTES.

Misiunea Direcției Generale Educație este de a asigura implementarea politicilor privind componenta pedagogică și didactică a învățământului preșcolar, de bază și secundar și a învățământului extrașcolar, oferind suport tehnic pentru formularea acestuia și monitorizarea și evaluarea implementării acestuia, precum și coordonarea planificării mai multor teste și examene.

Misiunea Direcției Generale Învățământ Superior este de a asigura concepția, executarea și coordonarea politicilor care, în domeniul învățământului superior, se află în cadrul MCTES.

Misiunea Direcției Generale pentru Administrarea Școlii este de a asigura implementarea politicilor de gestionare strategică și dezvoltare a resurselor umane de educație alocate structurilor educaționale publice, fără a aduce atingere competențelor autorităților locale și ale administrațiilor școlare.

<sup>115</sup> <https://dre.pt/application/conteudo/126869983>

<sup>116</sup> <https://www.portugal.gov.pt/pt/gc22>

Misiunea Direcției Generale pentru Educație și Statistică Științifică este de a asigura producerea și analiza statistică a educației și științei, oferind suport tehnic pentru formularea politicilor și planificarea strategică, crearea și asigurarea unui sistem informațional integrat adecvat al ME.

Misiunea Institutului de Management Financiar al Educației este de a asigura programarea, managementul financiar și planificarea operațională și strategică a MEC, asigurând o execuție bugetară corectă, un management fiabil și durabil al bugetului educațional și științific, precum și un evaluarea cuprinzătoare a implementării politicilor.

Misiunea Direcției Generale Școală este de a asigura implementarea măsurilor administrative și exercitarea competențelor periferice referitoare la atribuțiile MEC, asigurarea supraintendenței, coordonării și monitorizării școlilor, promovarea dezvoltării autonomiei acestora în articulația cu autoritățile locale, organizații publice și private din domeniile de intervenție ale sistemului de învățământ.

Administrația indirectă a Ministerului Educației și a Ministerului Științei, Tehnologiei și Învățământului Superior cuprinde următoarele organisme:

- Fundația pentru Știință și Tehnologie (Fundação para a Ciência e a Tecnologia - FCT);
- Centrul Științific și Cultural din Macao (Centro Científico e Cultural de Macau - CCCM);
- Agenția Națională pentru Calificare și Educație și Formare Profesională (Agência Nacional para a Qualificação e o Ensino Profissional - ANQEP);
- Institutul de Evaluare Educațională (Instituto de Avaliação Educativa, I.P - IAVE)

Ministerul Economiei este responsabil pentru definirea și urmărirea politicilor privind modernizarea relațiilor de muncă și a formării profesionale. În acest sens, Ministerul menționat, prin Institutul de Formare Profesională și Ocuparea Forței de Muncă (IEFP) și în cooperare cu partenerii sociali, este responsabil pentru educația și formarea tinerilor și adulților, precum și pentru ocuparea forței de muncă și centre de formare profesională. Împreună cu Ministerul Educației și în colaborare cu Ministerul Muncii, Solidarității și Securității Sociale, Ministerul Economiei tutelează Agenția Națională pentru Calificare, Educație și Formare Profesională<sup>117</sup>.

## SUEDIA

Un principiu fundamental al sistemului de învățământ suedez este acela că toți copiii și tinerii trebuie să aibă acces la o educație echivalentă, indiferent de sex, locul de reședință și mediul social și financiar. Programele sunt valabile la nivel național. Reglementările de stat pentru sistemul de învățământ sunt stabilite în Legea educației (Skollagen), Legea învățământului superior (Högskolelagen) și într-o serie de ordonanțe.

Legea educației suedeze (Skollagen) din 2011 conține principii și dispoziții de bază pentru educația obligatorie și continuă, preșcolar (Förskola), clasa preșcolară

---

<sup>117</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-60\\_ro](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-60_ro)

(Förskoleklass), îngrijirea extrașcolară și educația adulților. Promovează o mai mare supraveghere, libertate de alegere și siguranță și securitate a elevilor.

Curriculumul actual pentru școlile obligatorii pentru toți elevii, școlile sami, școlile speciale și școlile secundare superioare a intrat în vigoare la 1 iulie 2011. Planurile de învățământ conțin noi obiective generale, orientări și programe.

În Suedia, învățământul preșcolar (förskola) este asigurat de municipalități pentru copii cu vârste cuprinse între unu și cinci ani. Quantumul subvenției municipale pentru preșcolar depinde de vârsta copilului și de dacă părinții lucrează, studiază, sunt șomeri sau în concediu parental pentru alți copii.

Învățământul obligatoriu suedez (grundskola) constă din trei etape: anii 1-3 (lågstadiet), urmat de anii 4-6 (mellanstadiet) și apoi anii 7-9 (högstadiet). Copiilor cu vârste cuprinse între 6 și 13 ani li se oferă, de asemenea, îngrijire extrașcolară înainte și după orele de școală. Educația obligatorie include, de asemenea, școli sami (sameskolor) pentru copiii populației sami indigene. Școala secundară superioară (gymnasieskola), anii 10-12, este opțională. Există 18 programe naționale regulate de 3 ani, dintre care 6 sunt pregătitoare pentru învățământul superior, cum ar fi o universitate, și 12 dintre acestea sunt profesionale. În timp ce cerințele de admitere variază între programe, toate solicită elevilor să obțină note de promovare în suedeză, engleză și matematică din ultimul an de școlarizare obligatorie<sup>118</sup>.

Administrarea sistemului de învățământ suedez este descentralizată la nivel municipal și nu există un nivel administrativ regional pentru educație, deși consiliile județene pot fi responsabile pentru școlile secundare superioare și educația adulților. Municipalitățile sunt responsabile pentru organizarea practică a tuturor formelor învățământului public sub nivelul universitar. Școlile de la nivelul obligatoriu sunt finanțate prin subvenții municipale de la municipalitățile de origine ale elevilor și prin subvenții de stat, adică sunt subvenționate și gratuite.

Ministerul Educației și Cercetării (Utbildningsdepartamentet)<sup>119</sup> și autoritățile centrale conectate la acesta au responsabilitatea generală pentru administrarea centrală a sistemului educațional suedez. Ministerul stabilește cadrele sistemului educațional, iar agențiile au sarcina de a pune în aplicare legea și ordonanțele, ceea ce înseamnă că majoritatea celor care lucrează în administrarea nivelului educațional nu sunt angajați la nivel ministerial. Educația administrată la nivel național include: școlile sami (sameskolan), școli pentru elevi cu deficiențe de auz (specialskolan), instituții de învățământ superior. Toate celelalte forme de educație sunt organizate la nivel local.

Autoritățile administrative centrale lucrează independent de ministere și decid în propriul domeniu de responsabilitate, în conformitate cu orientările elaborate de guvern, în instrucțiunile generale și în direcțiile anuale de alocare a guvernului. În toate domeniile de activitate ale statului, există autorități centrale de stat cărora li se alocă fonduri anual prin documentul de alocare a bugetului guvernamental pe baza unei decizii a parlamentului și prezintă în fiecare an un raport al activităților lor către ministerul responsabil. Următoarele agenții și organizații, printre altele, intră sub auspiciile Ministerului Educației și Cercetării.

<sup>118</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/fundamental-principles-and-national-policies-80\\_ro](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/fundamental-principles-and-national-policies-80_ro)

<sup>119</sup> <https://www.government.se/government-of-sweden/ministry-of-education-and-research/>

Agenția Națională Suedeză pentru Educație (Skolverket) este cea mai mare autoritate centrală din zona școlii. Autoritatea este responsabilă de activitățile preșcolare (förskoleverksamhet), îngrijirea copiilor de vârstă școlară (skolbarnsomsorg), școala obligatorie (grundskola), școala secundară superioară (gymnasieskola) și educația municipală pentru adulți (kommunernas vuxenutbildning). Agenția prezintă propuneri și monitorizează educația. Una dintre principalele sarcini ale Agenției Naționale Suedeze pentru Educație este de a examina calitatea și rezultatul educației în municipii și școli independente subvenționate, precum și să le supravegheze activitățile. Agenția Națională Suedeză pentru Educație elaborează documente directe, de exemplu programe de studii și criterii de notare și este responsabilă pentru problemele de examinare referitoare la școlile independente subvenționate. De asemenea, alocă fonduri universităților și colegiilor universitare pentru cercetarea sistemului școlar, pentru programul de formare a directorilor de școală, pentru dezvoltarea competențelor cadrelor didactice și a personalului din școală pe subiecte precum reforme, precum și pentru acordarea de burse didactice pentru dezvoltarea competențelor pentru profesori individuali.

Inspectoratul școlar suedez (Skolinspektionen) se asigură că autoritățile locale și școlile independente respectă legile și reglementările existente. Inspectoratul școlar este agenția centrală responsabilă pentru învățământul preșcolar, bunăstarea școlilor, managementul școlilor și educația adulților (kommunal vuxenutbildning), iar scopul agenției este de a asigura dreptul egal al tuturor copiilor la o educație bună, într-un mediu sigur. Inspectoratul școlar conduce supravegherea regulată a tuturor școlilor. Inspectoratul școlar este, de asemenea, responsabil pentru acordarea de licențe noilor școli independente. Mai mult, decide asupra cererilor pentru dreptul la subvenții și monitorizează, de asemenea, supravegherea națională a școlilor secundare superioare (gymnasieskolor).

Agenția Națională pentru Educație și Școli cu Nevoi Speciale (Specialpedagogiska skolmyndigheten), este autoritatea centrală responsabilă cu alocarea fondurilor publice pentru probleme pedagogice speciale. Institutul creează și oferă sprijin organizatorilor școlii pe probleme pedagogice speciale legate de dizabilități.

Autoritatea suedeză pentru învățământul superior (Universitetskanslersämbetet) este responsabilă de:

- revizuirea calității învățământului superior;
  - acordarea de competențe pentru obținerea diplomelor;
  - asigurarea conformității instituțiilor de învățământ superior cu legislația și reglementările relevante;
  - monitorizarea eficienței funcționării instituțiilor de învățământ superior;
  - statisticile oficiale privind învățământul superior din Suedia;
  - monitorizarea tendințelor și evoluțiilor în învățământul superior;
  - încurajarea dezvoltării profesionale a administratorilor din învățământul superior.
- Consiliul Suedez pentru Învățământ Superior este responsabil de:
- furnizarea de informații despre învățământul superior;
  - administrarea admiterii la programe de studii în numele instituțiilor de învățământ superior;
  - recunoașterea calificărilor din străinătate;

- promovarea participării la colaborarea internațională (de exemplu, agenția națională pentru Erasmus +).

Consiliul suedez pentru sprijinirea studiilor (Centrala studiestödsnämnden, CSN) este autoritatea administrativă centrală pentru problemele sociale ale studenților și este responsabilă cu alocarea și rambursarea sprijinului financiar pentru studii, precum și cu urmărirea și evaluarea diferitelor sisteme de finanțare a studiilor.

Consiliul Național Suedez pentru Educația Adulților (Folkbildningsrådet), la decizia guvernului și parlamentului, alocă credite de stat asociațiilor de educație pentru adulți și liceelor, furnizează evidențe financiare și rapoarte anuale guvernului, urmărește și evaluează activitățile de educație liberă a adulților. Consiliul Național Suedez pentru Educația Adulților lucrează, de asemenea, în numele membrilor săi, monitorizând politica liberală de educație a adulților, oferind informații și coordonând activitatea internațională.

În iulie 2009 a fost înființată Agenția Națională Suedeză pentru Învățământul Profesional Superior pentru a dezvolta și supraveghea o nouă formă de educație profesională cu finanțare publică la nivel secundar postliceal superior. Cursurile de învățământ profesional superior, (Higher Vocational Education Courses - HVEC), acoperă o gamă largă de domenii profesionale și au un scop comun, și anume furnizarea de învățământ profesional avansat, adaptat nevoilor pieței muncii. Cursurile sunt destinate să răspundă nevoilor solicitanților de locuri de muncă și industriilor în care competența și forța de muncă sunt solicitate. Companiile și sectorul de afaceri sunt parteneri în proiectare și construcție, iar conținutul este determinat în comun. Cursurile durează cel puțin șase luni, iar progresele și rezultatele participanților sunt evaluate și recunoscute printr-un certificat / diplomă care le validează abilitățile de angajare.

Rolul Agenției Naționale Suedeze pentru Învățământul Profesional Superior este de a stabili un cadru comun convenit și urmat de furnizorii de educație și formare profesională. Conținutul se bazează pe cunoașterea și experiența a ceea ce este necesar în viața profesională. Întrucât Agenția Națională Suedeză pentru Învățământul Profesional Superior este responsabilă pentru toate cursurile cu finanțare publică din învățământul superior profesional din întreaga țară, principalele misiuni ale Agenției sunt să stabilească ce cursuri urmează să fie oferite, să ia decizii cu privire la finanțarea publică care urmează să fie alocată furnizorilor de educație, evaluează și auditează calitatea și rezultatele cursurilor, analizează și evaluează nevoile de competență calificată și dezvoltarea pieței muncii, coordonează și susține un cadru național de validare și acționează ca coordonator național pentru EQF - Cadru european al calificărilor în învățarea pe tot parcursul vieții<sup>120</sup>.

<sup>120</sup> [https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-80\\_ro](https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/administration-and-governance-central-and-or-regional-level-80_ro)